Serge Brussolo

PERICOL, PARCARE MINATĂ!

Danger, parking miné!, 1986

Fleuve Noir
Anticipation

Capitolul I

Palele elicopterului se zbat în noapte cu zgomotul unei arme cu reacţie. Ele vâjâie ca o stea ninja care vrea să sfâşie norii. La comenzile elicopterului, Édith transpiră în costumul ei de zbor. Sfera mare a căştii îi învăluie craniul într-o greutate umedă. Părul ei, tuns prea scurt, o mănâncă. Ochelarii cu infraroşu îi maschează jumătate din faţă, lăsând la vedere doar gura cărnoasă cu buzele umflate. Elicopterul se deplasează pe orizontală, cu nasul jos, coada sus. Arată ca o barcă dezechilibrată care începe să se scufunde. Este un Sky-Fender 3, un aparat greu şi inestetic. O libelulă obeză, borţoasă şi proeminentă. Cabina de pilotaj minusculă, abia mai spaţioasă decât cabina unei maşini de curse, domină corpul ogival al aeronavei. Édith, înghesuită în spatele tabloului de bord, se simte ca şi cum ar sta pe capul unui elefant. Rezervoarele mari sudate pe părţile laterale amintesc de rezervoarele de balast

submersibile. Sky-Fender pare că îşi umflă obrajii ca un copil care se pregăteşte să facă un balon de săpun uriaş.

Tânăra femeie trage de manşă. Dezechilibrat de rezervoarele de combustibil adăugate, elicopterul tinde să vireze la babord. Rotorul se străduieşte să corecteze această compensare defectuoasă. Carlinga miroase a ulei şi a cauciuc încins. Édith transpiră, iar sudoarea îi irită şi mai mult cicatricea, care trasează o brazdă rozalie de sex suturat între părul ei.

Clădirile sunt acolo, recife cubice negre pe o tablă de şah din ciment. Trebuie să lansezi Sky-Fender în acest labirint, să te strecori între aceşti pereţi, să faci lumină în noapte şi printre obstacole.

Clădirile sunt nişte epave verticale. Nicio lumină nu străluceşte prin ferestrele care le împânzesc părţile laterale.

— A venit un gigant, delirează tânăra în ceaţa epuizării nervoase. A răzuit granitul în unghiuri drepte, a...

E obosită şi speriată. Îi este frică de epavele de beton care nu mai adăpostesc nicio viaţă. Speriată de aceste paralelipipede ridicate ca o armată de piedestaluri pentru statui care au dispărut.

Reflectoarele elicopterului mângâie faţadele, inspectând deschiderile ferestrelor. Nu se vede nicio bucată de sticlă, interiorul apartamentelor arată de

parcă ar fi fost umplut cu gumă de mestecat solidificată. În unele locuri, pasta se revărsase peste pervazurile ferestrelor şi se uscase în picături groase de-a lungul faţadei.

— Este amuzant, a chicotit Shaun în timpul primelor sesiuni de antrenament, am mereu impresia că toţi aceşti zgârie-nori suferă de o hemoragie de ciment, că venele, arterele, au cedat undeva în interiorul carcasei lor şi că sângele lor cenuşiu s-a coagulat după ce a inundat apartamentele de la podea la tavan. De fapt, aceste barăci sunt ca nişte acvarii în care un glumeţ a golit o pungă plină de tencuială cu întărire rapidă!

Édith îşi corectează traiectoria. Reflectorul tocmai a izolat o fereastră curios de încastrată. Această cavitate contrastează cu compactitatea faţadei. Cavitatea pare să aibă o adâncime de doi sau trei metri. Este deja o mică peşteră deschisă în partea laterală a abisului. Este posibil ca păsările să îşi facă cuibul acolo.

Édith tastează nişte coordonate pe consola de fotografiere. Trebuie să astupe fisura, pentru asta e acolo. Din când în când, umplutura din apartamente se fărâmiţează, victimă a contracţiei chimice cauzate de umezeală şi frig. Materia cenuşie se transformă în pulbere şi se spulberă. Cavitatea astfel creată dezvăluie uneori colţul unui birou sau cotiera unui

fotoliu ieşind din gangrena protectoare. Acest lucru nu durează niciodată foarte mult. Édith este aici pentru a se asigura că podelele rămân umplute, obstrucţionate, înecate. Niciun spaţiu nu trebuie să se deschidă în buricul clădirilor. O gaură este deja începutul unui tunel, un embrion de scară... Dar nimeni nu trebuie să poată pătrunde în interiorul clădirilor.

— Nu intri într-un menhir, nu-i aşa? a repetat adesea Shaun la şedinţele de informare. Clădirile trebuie să rămână la fel de solide ca nişte pietre în picioare. Inaccesibile! Aţi auzit asta? Inaccesibile!

Da, da... Édith poate auzi. Vocea căpitanului de dincolo de mormânt a răsunat în craniul ei, la fel de clar ca şi cum i-ar fi fost transmisă prin căştile de cauciuc.

Shaun şi discursurile lui sunt desprinse dintr-un film vechi de serie B despre Războiul din Coreea! S-a prăbuşit cu Sky-ul lui la fel ca şi ceilalţi. Santinelele au aruncat cu ceva în el de pe acoperiş. O cutie de conserve goală sau un bloc de ciment desprins de pe parapetul unei terase. Proiectilul a căzut ca o bombă, chiar în mijlocul rotorului, explodând motorul şi trimiţând palele în toate direcţiile. În argoul piloţilor, acest lucru se numeşte *a trage de margaretă!*

Édith încă mai poate vedea jetul de foc izbucnind

din aparat, chiar în spatele cabinei de pilotaj... Şi apoi marele elicopter căzând în picaj, cu botul în jos, învârtindu-se şi - la sfârşitul cursei - prăbuşindu-se în parcarea de maşini. Când jeepul a frânat la baza clădirii, asfaltul făcea bule în jurul punctului de impact. Era acolo, frumosul Shaun! Irlandezul de aur, aşa cum îşi spunea el însuşi. Cioburi de lame răsucite erau împrăştiate la întâmplare pe grila parcării, secţiuni de sabie albăstrite de flăcări. Era în flăcări, chipeşul căpitan, iar trupul lui se carameliza în oul de fier al Sky-Fender-ului. Toate auxiliarele de poliţie cu care se culcase încercau să şi-l imagineze redus la o mumie negricioasă. Era oare acest manechin de bazalt încă bandajat în moarte, ridicându-şi penisul de cărbune într-o ultimă provocare la adresa colegelor?

Édith îşi bate pleoapele pentru a alunga potopul de imagini. Amintirile proaste fac piloţi proşti, se spune în brigadă. Este adevărat, trebuie să se adune. Cercurile concentrice de lumină din vizor completează recompunerea ţintei de pe ecran. Tânăra femeie desface butonul de tragere.

— Haideţi! a râs Shaun, distrându-se, făcându-i să roşească pe cursanţi. Decalotaţi acest gland sacru, nu este mai greu decât lustruirea unei fecioare... Şi merge la fel de repede!

Vulgaritatea tipului ăsta... Édith nu s-a gândit

niciodată că o va regreta într-o zi.

Trage. Tunul care ţâşneşte din nasul lui Sky-Fender scuipă un flux lung de materie cenuşie sub presiune. Acesta este ciment de etanşare, un produs cu întărire rapidă care va umple cavitatea şi se va solidifica în doar câteva minute.

— Stropeşte! a strigat Shaun, saturând căştile coechipierilor săi. Umple-mi burta cu tunul ăla nenorocit! Plombează-l ca pe un dinte bolnav!

Édith ridică degetul. Gaura din faţadă se revarsă, cimentul se scurge pe pervazul ferestrei... şi se întăreşte ca lacrimile de ceară de la o lumânare. Tânăra femeie înclină elicopterul la tribord. Nu-i place să radă clădiri. O greşeală de judecată, iar lamele muşcă din beton, se sparg... Şi mai sunt şi santinelele, acei ocupanţi ilegali de pe acoperişuri. Nu ştii niciodată ce le trece prin cap. Ar trebui să fie încântaţi că faţadele sunt în mod constant reconstruite pentru a le garanta izolarea, dar în schimb, uneori încep să bombardeze elicopterele cu blocuri de briză sau grinzi de fier. Trebuie să ne ferim de ei... şi să îi protejăm! Acesta este paradoxul care guvernează toate acţiunile brigăzii: *protejarea unor nebuni care campează în vârful zgârie-norilor ca nişte asediaţi în vârful unei temniţe şi care îşi ucid duşmanii şi aliaţii deopotrivă!*

Sky-Fender câştigă din nou altitudine. Dar nu

prea sus. Santinelele păzesc cu gelozie câteva mitraliere vechi Browning M50, şi nu are rost să le dăm ideea de a le folosi.

Édith se scufundă între epavele verticale ale oraşului mort. Are întreaga rezervaţie în faţa ei. Clădiri de douăzeci şi treizeci de etaje, stalagmite negre cu faţade strălucitoare ca sticla. "Cei doi sâni ai brigăzii se umplu şi se epilează! Ea cunoaşte refrenul. În spatele ei, un al doilea Sky zboară, pulverizând suprafaţa betonului cu un etanşant care face imposibilă escaladarea. Pelicula cristalină, strălucitoare, dă clădirilor un aspect ireal, de bomboane de zahăr acoperite cu salivă. O parcare cu asfalt cojit, o pădure de turnuri oarbe. Acesta este întregul teritoriu al Shaka-Kandarec, un parc etnologic de stat, o adevărată pepinieră de idioţi care au scăpat de diverse catastrofe a căror existenţă nu mai este menţionată în rapoartele oficiale.

— Trebuie să menţinem *status quo*-ul, divaga adesea colonelul Hazy în timp ce îşi soarbe ouzo-ul stropit cu lămâie. Suntem aici pentru a avea grijă de băştinaşi, pentru a-i împiedica să se extermine prea repede sau prea eficient. Sunt retardaţi mintal, dar ştiinţa îi consideră o specie pe cale de dispariţie. Aşa că depinde de noi să îi conservăm... pentru a-i face să dureze. Cel puţin până când bunii noştri oameni de ştiinţă îşi vor găsi un nou hobby!

Édith zboară deasupra parcării sudice, cea supranumită *Căluţul de mare*, deoarece plăcile de asfalt solzoase care o alcătuiesc evocă vag profilul acestui animal marin. Pata albă a reflectorului ventral desenează o lună iute pe sol, zgâriind crăpăturile şi speriind târâtoarele care se instalaseră pentru noapte.

Acum trebuie să se întoarcă, acul de ulei se dă cu capul în zona roşie a indicatorului. Costumul ei de zbor îmbibat de sudoare se lipeşte de scaun. Mănuşile din piele înmuiată îi învelesc degetele ca o piele de broască moartă.

Sky a rămas în urmă, reticent, supunându-se comenzii manetei de control doar cu o întârziere de câteva secunde. Pista de aterizare, marcată cu roşu, este înconjurată de ziduri înalte de beton.

Cazărmile au fost construite după modelul taberelor fortificate. Cazemate, buncăre străjuite ici şi colo de pleoapa dreaptă şi precaută a unei portiţe.

Édith pluteşte deasupra, contactând turnul. În spatele ei, noaptea tocmai a înghiţit temniţele fără lumină înrădăcinate în deşertul parcărilor. Această alcătuire a întunericului le face invizibile, la fel de periculoase ca recifurile ascunse în ape tulburi.

Reduce acceleraţia. Elicopterul coboară în picaj, un lift prost cântărit se clatină la capătul cablurilor sale. Noaptea oraşului mort atârnă deasupra

cazărmii, prea grea, sufocantă, ca şi cum acest pătrat de beton luminat violent ar fi o insultă la adresa întunericului din jur.

Sky-Fender se loveşte de pământ şi coastele sale scârţâie. Acum nu se mai aude decât *woof-woof*-ul lamelor care agită aerul cu încetinitorul.

Édith îşi deconectează căştile şi le scoate. Pare palidă, cu pometii proeminenţi, puţin asiatică. Tunsoarea scurtă o face să arate ca un prizonier într-un lagăr disciplinar. Doar părul lung ar putea ascunde cicatricea urâtă cu pojghiţa cusută de deasupra tâmplei drepte, dar regulile...

Tânăra se desface, iese din cabină şi glisează panoul pe şine.

Afară, în strălucirea reflectoarelor, Kurt o priveşte cum merge pe pistă. Este slab, cu o musculatura nervoasa. Se rade conştiincios în cap pentru a părea chel, conform ultimului snobism al trupelor de elită. Ochii lui sunt de un albastru insuportabil. Electric. *Ochi de laser,* se gândeşte adesea Édith, *ochi de robot*...

Dar Kurt nu este un robot. Nu fizic, cel puţin. Uniforma lui de luptă atârnă grea de obiectele care îi umplu buzunarele. Lucruri inutile sau interzise pe care le ţine asupra lui ca pe atâtea fetişuri ale promiscuităţii magice. Învelişuri de cupru acoperite cu inscripţii cabalistice trasate cu suliţa. Degete

tăiate şi mumificate, dinţi, ace de rodii binecuvântate de arhiepiscopul de Santa-Catala. O întreagă gamă de feronerie înfricoşătoare care i-ar face părul măciucă unui psiholog de la Inspectoratul General al Serviciilor.

— Deci? spune el în semn de salut, cu degetul arătător atingându-şi sprânceana dreaptă, cu degetul mare ridicat (un vechi tic al Escadrilei Negre pe care îl păstrează cu gelozie, pentru ca nimeni să nu ignore că a făcut parte din divizia *Sabre* care a înăbuşit marea revoltă de la Sfântul Eufrat din '95).

— O ţintă blocată pe Turnul 5, oftează Édith, cu casca înghesuită în cot. Cavităţile devin din ce în ce mai frecvente. Poate din cauza vântului şi a sezonului ploios.

Kurt se strâmbă.

— Să tragi în clădiri cu tunuri de ciment, mormăi el, e o decădere. Când te gândeşti că în '88 pieptănam maquis-ul din Fanghs cu un Meiibler 5,5. Asta da muncă! Stăteam în elicopter, la marginea vidului, cu mitraliera îndreptată prin uşa laterală, iar banda zornăia în timp ce arunca cartuşele: Tzzinc! Tzzinc! Rozariul tovarăşului, boabe de plumb, boabe de moarte... Şti cum se spune? Da... În picioare, cu tălpile pe şina de închidere şi mâinile pe mânerele de tragere. Şi acele zvâcniri în braţe, umeri, stomac... Te zvârcoleai sub recul ca şi cum cineva ţi-ar fi băgat un

vibrator în chiloţi. Se pare că unii chiar au reuşit să se descarce în pantaloni! Pe cuvânt! Să fii lovit de o mitralieră, asta e ceva, nu-i aşa? Şi sunetul gloanţelor... Miorlăitul unei pisici în călduri, cearşafuri care se rupeau în faţa unui microfon dat la maxim. Era ca şi cum ai fi rupt norii, ai fi tăiat vântul! Aerul a devenit dens, ştii? Dintr-o dată era ca o prăjitură moale tăiată cu lama... Cu degetul pe trăgaci, aveai senzaţia că sfâşii în gol, că perforezi impalpabilul. *Miaw, miaw, miaw*... În cele din urmă i-a împrăştiat pe maquis ca pe nişte carne tocată. Dar nu asta era cel mai important lucru. Ceea ce a contat a fost muzica, mieunatul. În acele zile obişnuiam să spunem: *Moartea este o pisică care toarce!* Da, o pisică care miaună, sau o pânză care se rupe în vântul unei furtuni.

Édith s-a îndreptat spre duşuri, indiferentă la delirul lui Kurt. Nu reuşea niciodată să-şi dea seama dacă este cu adevărat nebun sau dacă se joacă de-a mercenarul *pornit*.

Ea intră în clădire unde mirosurile de apă viciată şi de dezinfectant stagnează în doze egale.

Kurt o urmează. Ea îl ignoră şi îşi desface costumul de zbor. În tot acest timp în care au lucrat împreună, promiscuitatea i-a făcut să-şi piardă orice pudoare. Nu se punea problema să facă scandal. În timpul antrenamentelor, instructorii îi obligau atât

pe bărbaţi, cât şi pe femei să urineze şi să defecheze în public, pentru a scăpa o dată pentru totdeauna de orice inhibiţie. La început, Édith a crezut că va muri de ruşine, dar apoi s-a obişnuit, la fel ca şi ceilalţi.

Sub salopeta de luptă, purta o pereche regulamentară de chiloţi şi sutien kaki şi numerotaţi. Nimic foarte sexy. Scăpă de ei. Pubisul îi este ras din cauza paraziţilor. Micii oameni din parcări nu sunt tocmai curaţi ca lacrima, iar paraziţii nu cruţă pe nimeni, nici măcar pe reprezentanţii legii şi ai ordinii.

— Tunuri de ciment! se plânge Kurt. La naiba! Când apăs pe buton şi văd cum ţâşneşte diareea asta cenuşie, îmi spun că am decăzut foarte jos... E zidărie, înţelegi? Eu mă ocupam de vânătoare... Divizia...

Tânăra a păşit peste bazinul uneia dintre cabine şi a deschis apa. Sunetul jetului care lovea gresia a înecat cuvintele bărbatului înalt şi emaciat cu ochii albaştri.

Édith se spală cu săpun. După un timp, Kurt pune mâna pe robinet. Apa se opreşte.

— Vrei să ne-o tragem rapid? a întrebat el cu o voce schimbată.

Édith nu a răspuns. O lipeşte de faianţă şi o ia în picioare, plină de săpun. Tânăra femeie închise ochii. Totul face parte din programul de igienă

mentală. Un guru psiholog i-a sfătuit să facă mai mult sex pentru a scăpa de tensiunea nervoasă acumulată în timpul patrulărilor. *Eliberaţi-vă de tabuuri*, le-a spus sobru specialistul. *Într-o lume închisă ca a voastră, este imposibil să toleraţi o relaţie privilegiată. Noţiunea de cuplu nu poate exista. Toată lumea trebuie să se culce cu toţi ceilalţi. Şi dacă vă plictisiţi, încercaţi bisexualitatea!*

Rinichii tinerei se loveau de gresie. Nu simte nimic, e prea obosită, dar nu o deranjează să-l vadă pe marele Kurt gâfâind şi dându-şi ochii peste cap.

Nimic nu este mai ridicol decât entuziasmul unui partener atunci când nu îl împărtăşeşti. Şi aici ne mascăm modestia cu insulte şi invitaţii obscene. Fără tandreţe, cu siguranţă nu! Nimic care să dea importanţă acestui act secret, acestei banale afaceri de glande. Femeile au învăţat repede să-i întreacă pe bărbaţi în vulgaritate. *Împinge! Împinge!*, strigă ele, bătându-şi coapsele, sau *Goleşte! Descarcă-ţi clisma!*

Variantele sunt pe cât de numeroase, pe atât de atrăgătoare. Dar acesta este un ritual. Un rit al desacralizării, şi nimeni nu şi-ar permite să treacă peste el. A nu se înjura reciproc în momentul orgasmului ar trăda naşterea unui sentiment tandru, vinovat, anormal. Periculos.

— Târfă! Ah, târfă! a răcnit brusc Kurt, care

devenea şi mai activ.

Édith îşi storcea creierii pentru a nu fi întrecută. În această seară nu are imaginaţie. Ea rosteşte o serie de indicaţii destul de banale, apoi se pleacă şi ia săpunul.

Kurt se dă la o parte pentru a scăpa de stropii de apă. Se adaptează.

— Ştii că e aproape noaptea măcelului, spune el, cu gura strâmbă, noaptea lor...

Édith ridică din umeri şi intră sub jetul de aer pentru a se usca.

— Câte zile mai sunt? întreabă ea, fals detaşată.

— Colonelul a spus cinci, spune Kurt. În ceea ce mă priveşte, se înşală, larvele vor ieşi înainte.

— În orice caz, nu putem face nimic, obiectează tânăra femeie, este obiceiul lor, ceremonia lor, nu avem dreptul să ne amestecăm în modul în care se desfăşoară ritualul, chiar dacă se transformă într-un masacru. *Particularităţile culturale trebuie să se exprime liber*. Citez doar persoana responsabilă de plan.

— Sunt numai prostii, a scuipat Kurt. Larvele ne acuză că favorizăm santinelele, de data aceasta s-ar putea întoarce şi împotriva noastră... O simt, se simte în aer. Anul ăsta o să ne scape de sub control, o să vezi. Va fi un măcel pentru toată lumea, inclusiv pentru noi. Dacă Hazy nu era un idiot complet, ar

ordona ca larvele să fie arse cu un aruncător de flăcări.

Édith se îmbrăcă.

— Dacă cineva ar face asta, s-ar găsi imediat într-o tabără disciplinară, spuse ea încet. *Atacul asupra moştenirii culturale a minorităţilor protejate* merge foarte departe.

Kurt îşi mângâie capul ras, insistând asupra umflăturilor, ca într-o încercare de auto-frenologie.

— Va fi vărsare de sânge, repetă el, cu ochii goi, anul acesta mai mult ca niciodată, şi nimeni nu va putea sta deoparte... Se dezlănţuie târâtoarele. O să vezi, vom fi ucişi cu toţii!

Capitolul II

— *Ad majorem Satanae gloriam*... Pentru gloria mai mare a lui Satan. Fraza revine ca un leitmotiv în monologul preotului. Este un bătrânel slab, încorsetat într-un costum de cleric, înverzit la coate. Faţa sa îmbătrânită este acoperită de un smoc de păr alb înţepenit cu un fel de amidon. Poartă ochelari purpurii cu lentile mici şi rotunde şi mănuşile albe ale Ordinului Intraves–tibulaire de Santa-Catala. Kurt l-a obligat să urce în spatele maşinii de patrulare. Nu voia să i se ţină morală pe toată durata inspecţiei.

— Santinele şi târâtoarele lucrează pentru gloria diavolului, continuă omul Bisericii cu o voce surprinzător de sonoră pentru un corp atât de firav. Ritualul iluminării este întotdeauna un preludiu la apariţia haosului. Este o masă a morţii pe care o sărbătoresc în fiecare an, după cum bine ştiţi.

Kurt îşi încheie cureaua de la bărbie a căştii.

Preotul era acolo pentru a supraveghea marcarea târâtoarelor. Este stareţ, psiholog, delegat cultural, orice. La fiecare recensământ apare cu o carte de rugăciuni sub braţ, mestecând anateme ca pe o gumă de mestecat. E un tip urât, pe care e mai bine să-l lase în pace. Aşezat în fund pe bancă, şi-a aşezat deja trusa de marcare, fiarele, numerele de metal în relief, brazda de smoală. Kurt trânteşte uşa. Maşina de patrulare este un camion mare şi blindat, cu anvelope anti-pană.

— Această masă anonimă care refuză să fie numită este un teren propice pentru anarhie, a continuat bătrânul. Persistând să rămână fără nume, ei devin complici ai Innominabilului, care este tocmai una dintre poreclele prinţului iadului, vă reamintesc. Refuzul unui prenume este respingerea botezului, unul dintre principiile fundamentale ale religiei. Ei sunt nişte nelegiuiţi! Renunţând la referinţa fundamentală a numelui, ei abolesc cadrele, distincţiile şi clasificările societăţii. Ei nu mai pot fi legaţi de o familie. Legăturile de rudenie nu mai sunt evidente, deschizând uşa celor mai rele forme de libertinaj! Incestul! Ca nişte animale, se amestecă, pleacă, se întorc, rătăcesc, iar identitatea lor este şi mai mult slăbită. Un băiat care îşi părăseşte mama la nouă ani poate să se întoarcă zece ani mai târziu, să nu o identifice şi să copuleze cu ea

în totală ignoranţă a crimei pe care o comite. Cum să se recunoască unul pe celălalt dacă nu au nume? Acelaşi pericol există şi pentru fraţii şi surorile separate. Fiecare îşi vede de drumul său, foarte devreme, deoarece noţiunea de familie nu mai există. Fraţii şi surorile sunt deci la mila unei întâlniri întâmplătoare care îi va duce să împartă acelaşi pat, aceeaşi plăcere murdară! Rezervaţia voastră este un focar de damnare. Aceste uniuni interzise dau naştere unor consangvinităţi, copii nebuni, cu deficienţe mentale. Vreţi să transformăm Shaka-Kandarec într-un teritoriu monstruos populat de cretini? Nu, nu vrem. Soluţia recomandată de episcopie este singura valabilă, chiar dacă pare puţin barbară în aplicarea ei...

Preotul a tăcut pentru a-şi trage sufletul. Kurt oftă. La fiecare marcaj el trebuie să sufere acelaşi discurs. Demarează.

Maşina blindată trece de şicanele fortului şi intră în parcarea părăsită. Cerul este jos, lumina cenuşie. Norii par să se tăvălească pe asfalt ca nişte baloane cu aer cald în repaus sau ca nişte paraşute care mor într-o ultimă aglomerare de băşici.

Preotul şi-a reluat declamaţiile, dar Kurt a încetat să mai asculte. Ştie că marcarea este inutilă, o corvoadă neplăcută care nu face decât să sporească agresivitatea târâtoarelor. În plus, târâtoare,

rătăcitori... Nu mai ştim cum să le spunem, pentru că refuză să accepte orice nume, orice patronim. Nici măcar nu le poţi spune *anonimi*, pentru că acest cuvânt ar înfuria autorităţile religioase. Ei sunt în continuă mişcare, ignorând orice organizaţie tribală. Grupurile vin şi pleacă prin vasta întindere a parcării. Se formează trupe efemere pe durata unui bivuac şi se desfiinţează în zori. Bărbaţi, femei şi copii umblă singuri sau se adună în număr mare pentru perioade foarte scurte de timp.

Ciudată organizare, ciudată... dezorganizare. Cei mai mulţi dintre ei s-au născut din supravieţuitori ai unor dezastre majore: *blitzkrieg*-uri, explozii ale unor centrale atomice, departamente distruse de o lovitură accidentală de rachetă... Se poate explica aşa ceva?

Kurt îl ignoră şi preferă să nu-şi bată prea mult capul cu acest gen de probleme. Conduce cu atenţie, evitând crăpăturile din parcare. Turnurile enorme, sigilate, întind umbre drepte şi nesfârşite.

Pentru santinele, cei care locuiesc în vârful clădirilor, totul funcţionează, desigur, în sens invers. Altfel, cele două grupuri nu s-ar urî unul pe celălalt, iar acea ceremonie sângeroasă de iluminare nu ar duce la un masacru anual.

După cum i-a explicat lui Édith, Kurt se teme de sărbătoarea din acest an. De data aceasta îi este

teamă că va fi implicat direct în măcelul ritual care îi va pune pe anonimi împotriva santinelelor.

Deoarece misiunea brigăzii este una paşnică, cazarma nu dispune de arsenal. Cel mult, câteva cutii de grenade lacrimogene şi cartuşe de spray lacrimogen au fost închise într-o pivniţă. Dar pot acestea să reţină o mulţime îmbătată de sânge şi de furie religioasă?

Face o grimasă. Maşina blindată se mişcă. În turelă, sergentul Verd îşi pregăteşte lasourile. Este o frânghie bună, unsă cu ulei, care alunecă bine, este suficient de uşoară pentru a se roti rapid şi suficient de grea pentru a permite o bună ţintire. Zgomotul motorului, răsunând prin canionul de turnuri, i-a speriat pe rătăcitori. Nu duc lipsă de ascunzători: crăpături în pământ, benzinării vechi, carcase pe care rugina le-a sudat în cele din urmă de asfalt ca pe nişte monumente de neşters.

Kurt scuipă o obscenitate. Va trebui să punem măştile, să tragem canistre cu gaz usturător, toate acestea pentru a satisface setea de botez a unui preot mai mult sau mai puţin tulburat. S-a săturat de asta dinainte.

— Se ascund! a strigat bătrânul, ridicându-şi capul alb şi zvelt deasupra parapetului blindat. Trebuie să-i scoatem de acolo! Să le forţăm sacramentul, să-i numim cu forţa!

Kurt ridică din umeri. Cu mâna moale apucă puşca fixată între scaune şi pescuieşte o capsulă de gaz lacrimogen din portbagaj. Volanul se învârte liber în timp ce maşina se mişcă, dar în parcare sunt puţine obstacole.

— Acolo! strigă stareţul din spatele ruinelor benzinăriei. Am văzut o umbră.

Tânăra fată este înghesuită în spaţiul dintre două pompe ruginite, ale căror ţevi atârnă ca nişte trompe de elefant mort. Un panou scârţâie pe un portic, lăudând meritele unui combustibil nou şi miraculos sub un roi de pete de oxidare..

Fata se mai linişteşte un pic. Este subţire şi poartă anonimatul standard al nomazilor. Pe faţa ei au fost tatuate dungi negre largi şi paralele, ştergându-i fizionomia în spatele unui fel de mască de hoţ.

Aceste linii groase au fost pictate pe toate părţile care puteau oferi un element de identificare: ochii, nasul şi gura.

Părul lung şi negru îi încadrează faţa haşurată, ascunzându-i fruntea sub un breton care-i acoperă sprâncenele. Corpul este gol sub o haină de ploaie

din cauciuc închis la culoare, iar picioarele sunt încălţate în cizme din acelaşi material. Tânăra femeie anonimă respiră rapid şi sacadat.

A văzut maşina de poliţie care venea şi a auzit vociferările preotului nebun. Este speriată. Nu cunoaşte foarte bine această zonă a parcării. Trebuie să fie o fisură mai departe. O crăpătură la fel de largă ca un şanţ în care s-ar putea târî şi ar putea scăpa, dar dacă ar alerga pe teren deschis i-ar fi fatal.

Ezită, cu inima bătând cu putere.

Ca să înrăutăţească situaţia, este slăbită, are febră, iar mâinile ei nu tolerează contactul cu obiectele. Cu o zi înainte, a îndeplinit ceremonia rituală de curăţare a amprentelor, punându-şi vârful fiecărui deget pe lama unui cuţit încins la roşu. Acesta este un act simbolic de renunţare la propria identitate, care trebuie repetat de îndată ce canelurile îşi formează volutele concentrice la capătul ultimelor falange.

Îşi suflă pe băşicile de la arsuri. Frica îi inundă trupul cu sudoare sub haina de ploaie groasă şi moale.

Trebuie să se mişte, altfel poliţiştii o vor bombarda cu capsule incapacitante şi va fi capturată fără să fi putut face nimic. Unul dintre ei stă deja în turelă, cu o puşcă grea în curba umărului, întoarce ţeava în direcţia sa.

Sare îngrozită din ascunzătoare. Cizmele scârţâie pe asfalt. Îşi ridică genunchii sus, propulsându-se cu toată forţa coapselor spre crăpătură. Odată ajunsă în crăpătură, se va târî într-una dintre cavernele de asfalt care împânzesc subsolul parcării. Dar îşi prinde glezna în ţeava pompei de benzină şi se prăbuşeşte greu. Trompa bătrână şi corodată pare că se străduieşte din răsputeri să o reţină. Oare o va ridica cu un răget furios şi o va arunca peste ruinele benzinăriei?

Tânăra fată se zbate.

Maşina blindată se rostogoleşte spre ea. În turelă, bărbatul şi-a schimbat puşca cu un lasou, pe care îl fluieră deasupra capului.

Fugara s-a ridicat în picioare şi a făcut o mişcare pentru a fugi, dar frânghia a coborât asupra ei, strângându-se, prinzându-i braţele de corp. S-a sufocat şi a căzut, zgâriindu-şi rău genunchii pe asfalt. Ştie ce i se va întâmpla şi simte pata în aşteptare.

Poliţia o înconjoară, împreună cu micul şi oribilul preot. Un căluş adeziv îmbibat în cloroform i-a fost pus pe gură şi s-a scufundat încet în inconştienţă.

Kurt s-a uitat la ceas pentru a se asigura că produsul avusese timp să-şi facă efectul. Alături de el, stareţul se impacienta. A luat din maşină brazierul portabil, fierul de marcat şi numerele de

metal şi le asamblează la capătul tijei de fier contorsionate şi albăstrui. Kurt examinează ţinuta tinerei anonime. Faţa ascunsă de benzile paralele de tatuaje care sunt ca trei linii mari de creion pe o fotografie de identitate, degetele cu vezicule ale căror amprente sunt şterse regulat în timpul ceremoniilor îngrozitor de dureroase.

— Nu pierdeţi timpul, rosteşte preotul, trebuie să fac cel puţin şase botezuri până la căderea nopţii.

A pus fierul de marcat să se înroşească. Folosind o cameră Polaroid, a fotografiat prada inconştientă care zăcea la picioarele sale.

— Grăbeşte-te! Grăbeşte-te! oftează el.

Kurt îi descheie fetei impermeabilul.

Este goală sub haine, ca toţi ceilalţi. O rostogoleşte pe o parte, prezentându-i coapsa dreaptă privirii bătrânului.

— Da, da, acolo... E bine, suflă acesta.

Şi apucă fierul de marcat la capătul căruia se află numărul de înmatriculare incandescent.

— Fată pierdută, recită el pe un ton sepulcral, te botez cu acest nume de neşters. Îţi imprim în carne această identitate care îţi va da naştere la viaţa socială şi te va face conştientă de adevăratele valori. Fiică pierdută, *te numesc*, te scot din nimic, îţi dau existenţă... Fie ca acest nume să te marcheze pe tot parcursul vieţii tale şi să te deosebească pentru

totdeauna de turma de nedescris!

Fierul s-a lipit de coapsa palidă. Mirosul de carne arsă se ridică imediat. În ciuda tamponului de cloroform, fata se dă înapoi şi scoate un geamăt înăbuşit.

Kurt tresare. Mirosul îl face să-i vină să vomite.

— Gata! şopteşte preotul, lăsând deoparte instrumentul de tortură, gata... E bine.

Pe spatele fotografiei umede copiază cifrele umflate care marchează piciorul anonimului.

— 475, a spus el cu o satisfacţie gurmandă. De acum încolo nu va mai fi anonimă. Trebuie să punem capăt acestei populaţii fantomă a cărei mărime nimeni nu a reuşit să o determine cu exactitate. 475, acesta este numărul sub care va fi înregistrată.

— Şi când vei ajunge la numărul 666, se amuză Kurt, îl vei boteza pe antihrist?

Stareţul s-a încruntat.

— Nu va exista un 666, spune el sec, şi nu va exista un etaj 13 în New York. Haideţi, să ne întoarcem la vânătoare.

— *Okay, okay*...

Kurt recuperează frânghia şi smulge banda de anestezie. Pe coapsa chinuită, numărul de botez face băşici vicioase.

O treabă fără rost, desigur, dar cum să faci să

înţeleagă asta preotul care tocmai a ascuns cu evlavie fotografia între paginile cărţii sale de rugăciuni?

Fata se zvârcoleşte şi se smiorcăie. Durerea trebuie să fie insuportabilă. Kurt îşi ia locul la volan. Probabil că safariul va continua până la apusul soarelui. Nu este o perspectivă foarte interesantă. Porneşte motorul. Maşina blindată porneşte din nou la drum, lăsând-o pe femeie inconştientă, albă şi goală pe corola de cauciuc a impermeabilului.

Tânăra fată a ieşit încet din inconştienţă. Prima ei impresie este că o fiară turbată îi muşcă coapsa, înfigându-i colţii adânc în carne pentru a-i smulge toţi muşchii dintr-o singură mişcare a fălcilor. Dar nu era nici o fiară, ci doar o rană destul de urâtă care îi marca carnea cu şanţuri supurând.

Era marcată!

Dovada pângăririi o ridică cu un salt.

Este atentă să nu citească numerele blestemate care o numesc şi o disting de însoţitorii ei anonimi. Bagă mâna în buzunarele mari ale impermeabilului, scoate un plasture înfăşurat în nailon şi îl aplică pe picior. Nu se teme de durere, dar această durere pulsatilă care bate în ritmul bătăilor inimii ei este ca ecoul unei voci îndepărtate care îi strigă un nume. Numele ei! Pasta analgezică îi amorţeşte pielea şi îi face coapsele să pară de lemn. E deja mai bine. Îşi încheie fermoarul trenciului de cauciuc negru şi

şchioapătă câţiva metri. Acum că e murdară, trebuie să găsească un bivuac şi să se supună cu orice preţ purificării. Este prima dată când i se întâmplă aşa ceva, până acum reuşise întotdeauna să scape de marcare.

Trebuie să se grăbească, pentru că dacă se va duce la consiliul taberei cu o rană pe jumătate vindecată va fi acuzată că a întârziat şi că este o credincioasă rea. Atâta timp cât nu a zărit flăcările unui foc de tabără, va trebui să îngrijească rana, înviind-o dacă este necesar, frecând-o cu un pumn de pietriş sau o bucată aspră de asfalt.

Se ghemuieşte în prăpastia unei crevase. Apa stagnează pe fundul prăpastiei, dar ea nu-i dă importanţă. Crăpătura este ca un şanţ foarte îngust şi nu poate înainta prin ea decât cu trunchiul într-o parte şi cu un umăr în arc. Tânăra fată se mişcă repede prin noroiul lipicios, care uneori îi reţine cizmele uşor supradimensionate.

Cu nările în alertă, ea încearcă să detecteze mirosul de fum care va trăda apropierea unui bivuac. Îşi imaginează deja umbrele din jurul focului sărăcăcios. Feţe dungate cu cele trei benzi ale anonimatului tatuate cu cerneală indelebilă, bărbaţii ceva mai mascaţi decât femeile, datorită bărbii abundente care le cade pe piept.

Când intri în cercul de lumină dintr-o tabără,

trebuie să ai grijă să nu te holbezi la cei care îngenunchează în căldura bivuacului. Regula printre oamenii anonimi este să nu stabileşti niciodată contact vizual. Trebuie să ştii să îţi reduci la extrem câmpul vizual, să te concentrezi asupra unui punct imaginar sau pur şi simplu să cobori capul până la pământ. La fel, în schimburile verbale, trebuie să eviţi ticurile de limbaj şi expresiile personale. Pe scurt, tot ceea ce ar putea să individualizeze interlocutorul, să îi dea un *stil* şi să îl facă recognoscibil.

Nici o bâlbâială, nici un accent, nici o greşeală de pronunţie care să dea imediat naştere unei porecle: *Bâlbâitul*, *Şchiopul*...

Tânăra a învăţat acest lucru de timpuriu, la o vârstă la care copiii au tendinţa de a-i eticheta pe cei din jurul lor cu porecle fanteziste. A trăi printre anonimi înseamnă să te freci de fantome, de siluete, de priviri şi de profiluri evazive. Înseamnă să nu observi niciodată nicio caracteristică fizică, nici pe chipuri, nici pe mâinile care întind o ceaşcă sau un bol.

Vocile în sine sunt monotone şi dezarticulate. Un dialog între persoane anonime seamănă cu o repetiţie teatrală, cu actori proşti care debitează un text compus din monosilabe.

Tânăra femeie oftează. Tocmai a ieşit printr-o

gaură în beton în parcarea de la primul subsol. Animalele târâtoare fug la apropierea ei.

Un petic de lumină dansează în mijlocul camerei imense. Un bivuac. Se va supune deciziei Consiliului, căci numai o ceremonie terifiantă poate depăşi pata de pe coapsa ei. Se pregăteşte de mult timp pentru o astfel de încercare, dar apropierea fizică a lucrului o face să îi treacă prin intestine bolboroseli curioase.

Se îndreaptă spre foc. Figurile ghemuite tresar, dar niciuna nu întoarce capul să se uite la ea. Rămân nemişcate, cu profilurile lor dungate de un triplu machiaj de nediferenţiere.

Capitolul III

Kurt tremură, sfâşiat între gheaţă şi foc. Un frig intens îi îngheaţă criogenic extremităţile corpului apoi se ridică încet, uşor, spre pieptul său. În clipa următoare, este scăldat în suflul unui aruncător de flăcări. Se sufocă şi crede că înghite vapori de metan amestecaţi cu cărbune. Un vechi flashback de malarie. Nu a fost nevoie decât de un val de frig şi de atmosfera umedă a parcării... Al naibii preot! Kurt s-a ghemuit, nervos şi dezbrăcat sub cearşafurile îmbibate de sudoare. Cu mâinile tremurânde, a golit buzunarele salopetei de luptă pentru a-şi aranja fetişurile în jurul patului. Ace de la grenade binecuvântate, dinţi şi degete mumificate de revoluţionari, creând o pentagramă a cărui formă o schimbă mereu, neştiind ce aranjament îl va proteja cel mai eficient de asaltul febrei... Dar rămâne rupt în două la marginea patului, cu transpiraţia picurându-i din sprâncene. Rămâne fără obiecte

magice, o simte. Are nevoie... Are nevoie să rostească un rozariu în timp ce scoate din încărcător, unul câte unul, gloanţele cu *forţă mare de oprire*, aşa cum obişnuia să facă în cortul său, în căldura junglei transformate în câmp de luptă. *Ăsta e pentru încărcător, Doamne, ăsta e pentru ţintaş, ăsta e pentru cel care apasă pe trăgaci, celălalt*...

Refrenul se schimba cu fiecare bărbat, desigur, dar ceremonia urmărea să atingă acelaşi caracter sacru. Scopul era de a impregna muniţia cu o încărcătură magică, o voinţă distructivă. În timp ce aşteptau în căldura şi umiditatea serii, soldaţii făceau mici statuete de lut şi umpleau pasta moale cu gloanţe strălucitoare.

Uneori, proiectilele, înfipte în gura deschisă a unei gărgăriţe, reprezentau colţii unei divinităţi schiţate grosolan, alteori, plantate în partea inferioară a abdomenului unui Apollo de lut, un glonţ de mitralieră era transformat într-un sex supradimensionat. Bieţii idoli frământaţi de angoasă, totemuri minuscule frământate de mâini caloase, cărora frica le dădea talent. Zeii luptei... Uitaţi, călcaţi în picioare, diluaţi de ploi. Domnia lor a fost trecătoare, zeloţii lor distraşi. Am recuperat doar cartuşele – dinţi sau sexe itifale – puterea era în ele.

Kurt îşi aminteşte.

Astăzi este slab protejat, nu mai este vegheat de un altar de luptă. O, cât de mult i-ar plăcea să-şi tragă degetul mare armând percutorul unui revolver. De câte ori a repetat acest gest? De mii de ori. Cum explici că degetul mare şi arătătorul sfinţit al preotului - degetele care conferă sacramentul botezului - sunt chiar degetele care aduc moartea soldatului? Ridici percutorul armei cu degetul mare, apeşi pe trăgaci cu arătătorul... Există ceva sacru în actul de a trage. Un fel de binecuvântare mortală. Un gest simetric care închide paranteza deschisă la botez.

Tovarăşii lui îl ascultau, clătinând puternic din cap, devastaţi de atâta clarviziune.

Cuprins de febră, Kurt vede siluetele nichelate ale formidabilelor pistoale de luptă Colt pe care şi-a călit palmele şi degetele de atâţia ani.

Oh, mângâierea zgomotoasă a laturilor pătrate ale crosei, curbele *inoxidabile* cu strălucirea lor satinată. Şi, uneori, strălucirea dură şi chirurgicală a unui pistol. Acea rectitudine clinică inconfundabilă, acea gură îngheţată într-un *O* perfect şi etern, acea gură condamnată să nu rostească nimic altceva decât onomatopee definitive. Kurt ar fi vrut să poată mângâia din nou această bestie rigidă pe care o purtase pe şold ca pe un parazit afectuos atât de mult timp, această sculptură care îi cântărea atât de

greu la centură, această... Shaka-Kandarec nu are o galerie de tir. Bătătura care-i întărea degetul mare nu era întreţinut de atingerea vreunui câine. Pielea a redevenit suplă, şi-a pierdut coaja de experienţă.

Kurt gesticulează, prins în cearşafurile care îl învăluie ca o pânză udă căzută de pe catarg. Gris-grisul nu emitea decât vibraţii slabe. Kurt simte că magia lor nu se compară cu medicina demonică a santinelelor şi a anonimilor.

Se întoarce cu spatele la fereastră, nu vrea să vadă cum se aprind vârfurile clădirilor, nu vrea să vadă coroanele de neon din vârful clădirilor strălucind în noapte. Ştie că totul se va sfârşi prost. Febra îi injectează o nouă luciditate.

Édith împinge uşa de la infirmerie. Se apleacă şi adună pastilele în palmă.

— Coroanele ţipătoare, bâiguie Kurt, strălucesc? Spune-mi, strălucesc? Să nu minţi...

Édith l-a apucat de umeri şi l-a forţat să se întindă.

— E încă prea devreme, a murmurat ea, ceremonia va avea loc abia peste trei zile. Calmează-te dacă vrei să te pui pe picioare.

Kurt se abandonează, cu ochii închişi, în timp ce caută cu disperare o figură care să poată dezvolta puterea fetişurilor. Nu găseşte nimic.

*

Consiliul de bivuac a acordat doar o atenţie distrasă rugăminţii tinerei fete. Minţile bărbaţilor aduşi laolaltă de şansa rătăcirii erau deja pe deplin concentrate pe pregătirile pentru ceremonie.

— Arată-mi, murmură pur şi simplu o voce atonală pe care vârsta o face puţin nazală.

Tânăra îşi reproşează că a observat acest detaliu. Se gândea deja la *bătrânul* atunci când silueta cauciucată s-a aplecat spre ea. Este un păcat. A caracteriza înseamnă a numi... Va trebui să se pedepsească pentru acest eşec.

Odată, într-o zi de mare evlavie, şi-a aplicat o scânteie pe areola sânului stâng. De atunci, a rămas cu o cicatrice albă, în formă de stea, retractilă. O ascunde cu gelozie, deoarece acest detaliu nu poate decât să atragă atenţia bărbaţilor. Unii fundamentalişti i-ar reproşa chiar că este prea ostentativă, prea... neobişnuită, ştie ea.

Printre anonimi, diferenţele fizice trebuie să fie şterse... sau pedepsite. Dacă te-ai născut blond sau roşcat, trebuie să-ţi vopseşti părul în negru, ca toţi ceilalţi, şi să porţi aceeaşi coafură faraonică şi scorţoasă. Dacă rămâi chel, porţi o perucă, dacă

devii cărunt, îţi vopseşti părul, barba şi chiar părul pubian.

În ceea ce priveşte malformaţiile congenitale, acestea nu afectează niciun membru al grupului, deoarece copiii anormali sunt ucişi la naştere. Nu din cauza vreunei preocupări de eugenie, ci pentru că a fi şchiop, cu un singur braţ sau cocoşat înseamnă să rişti să fii poreclit *şchiopul*, *cocoşatul* sau *cel cu un singur braţ*. Rişti să ai un nume pe care îl ştie toată lumea.

— Ia să văd, spuse bătr... omul.

Tânăra şi-a descheiat mantaua, dezvăluindu-şi coapsa marcată cu infamul număr.

— Când? spuse şeful de bivuac.

— Ieri, soldatul slăbănog şi preotul.

Ea îşi muşcă imediat limba. A avut dreptate să numească inamicul? Nu ar fi trebuit să folosească un termen mai general, cum ar fi *băieţii răi* sau *patrupedele?* Să şteargă singularitatea agresorului sub o neclaritate mai conformă cu obiceiul? I s-a părut că bătrânul a tresărit.

— Trebuie să fii ştearsă, spune el cu calm. Ai trecut deja prin acest calvar?

— Nu, bâlbâie ea, este prima dată când sunt marcată.

— Atunci nu-ţi voi da niciun anestezic, decretează bărbatul. Ceremonia trebuie să fie înscrisă în toată

necesitatea ei în adâncurile creierului tău. Această experienţă îţi va întări credinţa.

Tânăra a înghiţit în sec. Simţea dorinţa şefului taberei de a o pedepsi.

Acum ştie că nu ar fi trebuit să numească inamicul.

— Slăbănogul şi preotul. A fost o idioată! Dar ea nu are prea multă experienţă în materie de întâlniri. Nu merge la bivuacuri decât foarte rar, când nu mai are ce mânca, de exemplu, sau când vrea să facă dragoste şi masturbarea nu mai este suficientă pentru a-i satisface foamea carnală. Abia atunci se uită după pata luminoasă a unui foc pe câmpia din parcare. Numai persoanele în vârstă au voie să aprindă un foc. Doar ei posedă bricheta sacră care le dă această putere. Este un paralelipiped mare nichelat, echipat cu roata, grila de protecţie împotriva vântului si fitil. Din această unealtă izvorăşte flacăra care va aprinde grămada de scânduri asamblate cu multă migală. Din această unealtă va izvorî efemerul bivuac care îi va înrădăcina pe rătăcitori într-un loc din parcare pentru o noapte sau două, timp în care vor putea supune problemele religioase sau întrebările morale înţelepciunii bătrânului, ori vor putea cere ajutor material.

Există ceva fantomatic şi ireal în aceste întâlniri

pe furiş. Bărbaţi bărboşi şi păroşi, dezbrăcaţi sub piei negre de petrol, ca nişte exhibiţionişti curioşi, ies din întuneric, cu feţele lor machiate cu tatuaje paralele. Se aşază în haloul mişcător al unui foc de tabără şi îşi şoptesc unul altuia, evitând contactul vizual. Astfel de scene, oricât de onirice, sunt frecvente în parcarea de maşini. Bivuacurile sunt o ocazie de a face schimb de informaţii şi de cuvinte de ordine. Oamenii vin să ceară informaţii, o explicaţie sau sprijin de la maestrul focului. În zori, brichetarii împrăştie lemnele şi pleacă, fără să salute sau să-şi ia rămas bun. Anonimii se separă apoi pentru a-şi relua rătăcirea solitară.

Singurătatea este importantă, aduce purificare. Când trăim departe de ceilalţi, nu simţim nevoia să-i numim, să-i chemăm. Nu încerci să le descoperi unicitatea, ceea ce îi face diferiţi. Ei se amestecă în aceeaşi masă. Toţi arată la fel, iar noi ajungem să îi confundăm. Şi asta e bine...

— Dezbracă-te, spuse şeful focului, trebuie să acţionăm înainte de lumina zilei. Voi ceilalţi o veţi ţine de glezne şi încheieturi. Vei bea conţinutul acestui flacon, astfel încât să nu pierzi prea mult sânge.

Fata s-a supus, şi-a descheiat impermeabilul şi şi-a scos cizmele. Stătea goală în faţa flăcărilor. Mângâierea lor iritantă îi zdrobeşte carnea.

— Haide, spune bătrânul. Şi scoate o lamă de ras.

Tânăra anonimă se întinde, cu braţele şi picioarele abandonate. Mâinile îi prind gleznele şi încheieturile mâinilor, trăgând în afară, imobilizând-o pe asfalt într-o poziţie de viol. Ea strânge din dinţi. Umbra cauciucată a maestrului de bivuac înaintează spre ea. Oarecum prosteşte, crede că sângele nu va păta hainele bătrânului. El recită primele fraze ale ritualului de purificare.

— Lasă-l pe cel nenumit să te întoarcă la neclar, la nediferenţiat. Întoarce-te la multiplu şi la uniform, topeşte-te în masă. Îţi spăl singularitatea, îţi spăl NUMELE care te desemnează. Te întorc la anonimat, la necunoscut. Tu eşti tu, dar şi toţi ceilalţi sunt la fel, şi toţi ceilalţi sunt tu. Nu vei face nimic din ceea ce nu pot face semenii tăi, nu vei ieşi din turmă, nu vei străluci şi nu vei căuta faima. Nu ai nume, iar apa sărată a botezului alunecă peste tine ca ploaia peste mantaua pe care o purtăm cu toţii. Te scap de semnul diavolului, te fac virgină, imaculată şi neidentificabilă... Poţi să-ţi strigi bucuria.

Cu o viteză prodigioasă, lama de ras tocmai a tăiat în coapsă, retezând carnea uscată de arsura marcajului. Marginea tăioasă se roteşte, tăind în stratul gras al epidermei cu o siguranţă chirurgicală.

Sângele ţâşneşte şi sfârâie în flăcări. Fata ţipă de parcă ar fi vrut să-şi scuipe limba. Îşi arcuieşte

spatele, incapabilă să scape de groaza încăpăţânată a lamei care îi taie o felie de piele din coapsă.

Durerea este atât de intensă încât leşină.

Bătrânul îşi termină treaba şi aruncă fragmentul de carne în foc.

— Cauterizează! ordonă el.

Un bărbat ridică o lamă plată, înroşită, dintre cărbuni şi o aşază pe rana spumoasă. Sfârâitul îngrozitor o înviorează pe pacientă, care ţipă din nou.

— S-a terminat, spune bătrânul nerăbdător. Ai fost ştearsă, asta e tot. Flăcările mistuie numele pe care ţi l-au dat Cei Răi. Să-ţi fie asta o lecţie. Data viitoare s-ar putea să trebuiască să faci asta singură.

Fetiţa suspină. Şeful bivuacului scoate un plasture dintr-un buzunar interior şi îl lipeşte pe coapsa torturată. Nu vrea ca gemetele şi tânguirile acestei fete laşe să deranjeze consiliul nocturn pe care intenţionează să-l prezideze.

— Lăsaţi-o să plece, conchide el, se va linişti.

Bărbaţii se dau la o parte. Unul dintre ei acoperă corpul gol al femeii cu mantaua pe care a lăsat-o în praful de ciment. Nimeni nu vrea să fie deranjat în ajunul unui eveniment atât de importante. Sunt încă atât de multe puncte de clarificat.

Tânăra fată îşi strânge maxilarul până când dinţii i se sparg, dar durerea deja dispare. Piciorul lui

devine mai greu, capătă consistenţa lemnului. Glasul bătrânului o legănă pe cărările febrei.

— În curând, coroanele de foc îşi vor striga numele în noapte, a spus el într-o şoaptă şuierătoare, clădirile îşi vor aprinde diademe de insulte în întuneric şi această lumină ne va scălda ca o apă poluată. În curând veţi vedea vârfurile clădirilor incendiate, craniile temniţelor în flăcări! Ca în fiecare an, blestemaţii ne vor insulta din vârful cetăţilor lor zidite! Asta trebuie să înceteze. Au protecţia poliţiei, după cum ştiţi cu toţii. Îşi consolidează turnurile, dar ne fugăresc prin parcare ca să ne marcheze! Poliţiştii sunt duşmanii noştri! Fără ei, fără elicopterele lor, turnurile s-ar goli ca nişte animale în putrefacţie. Sigiliul s-ar destrăma, eliberând scările şi ferestrele, iar noi am putea cu uşurinţă să preluăm locul din interior, în loc să aşteptăm ca larvele să se maturizeze. De aceea trebuie să dăm o lovitură decisivă. Suntem la mila unei epidemii sau a unui val de frig. Imaginaţi-vă ruşinea noastră dacă, iarna viitoare, larvele ar îngheţa în coconii lor! Am fi acum expuşi la lumina din turnuri, fără a avea cum să ne apărăm. Acesta nu este un pericol iluzoriu. Proprietarii incintei mi-au spus că anul acesta insectele au depus mai puţine ouă decât în anii precedenţi. Situaţia s-ar putea înrăutăţi. Gândiţi-vă la asta! Gândiţi-vă la lumina

murdară care stagnează în parcare. Gândiţi-vă la *acele... lucruri care* strălucesc pe cer, lucruri pe care ne-ar fi greu să nu le vedem, greu să nu le descifrăm! Nu putem permite ca domnia Hipernumelor să se instaleze! Supravieţuirea noastră morală depinde de asta. Anul acesta trebuie să facem mai mult decât o simplă încăierare. Trebuie să distrugem. Să distrugem fără putinţă de tăgadă. Vom scalpa turnurile! Acesta este sloganul pe care trebuie să-l transmiteţi fraţilor voştri de arme: *de data aceasta trebuie să scalpăm cetăţile de beton!*

Tânăra luptă împotriva anihilării, dar cuvintele liderului se diluează în noapte fără ca ea să le perceapă sensul. Adoarme. Înfrântă.

Capitolul IV

Tânăra fată s-a trezit cu greu. O zi cenuşie se filtra prin crăpături, luminând interiorul garajului cu o strălucire cenuşie. Focul de tabără era călcat în picioare, iar bărbaţii plecaseră, lăsând-o inconştientă, cu capul inelat de branduri înnegrite. Se îndreaptă. Coapsa îi este umflată sub plasture. De jur împrejurul bandajului, carnea avea un aspect turgescent şi urât. Râuri de sânge coagulat împleteau o plasă maronie până la genunchiul ei. Se întreabă dacă va putea să meargă. Tremură şi trage de pielea uleioasă şi moale. Un curent de aer suflă făina argintie din cenuşă. Focul mort continuă să împrăştie mirosul de arsură. Îşi închipuie că numele smuls din carnea ei de briciul bătrânului a ars în inima acestui mic rug. Înainte de a leşina, ea simţise mirosul de carne carbonizată, carnea ei. O bucată din trupul ei gătită pe acei buşteni, o friptură subţire de infamie... Ideea este grotescă şi înfricoşătoare.

Se ridică în picioare cu o grimasă. Nu trebuie să stai lângă un bivuac neiluminat, nu se face. Îşi ridică gulerul de la manta şi se îndepărtează. Câte tabere a părăsit în copilărie? Nu mai ştie. Mama ei, *mamele ei...* Nu are decât o vagă amintire despre ele. Noţiunea de cuplu sau de familie nu există printre anonimi. Fetele rămân însărcinate prin întâlniri aleatorii. Pentru că au simţit nevoia să aibă un bărbat în vintre sau pentru că nu se pot apăra. De obicei, se întâmplă la marginea unui bivuac, într-o seară obosită, sub privirile unui bătrân-cu brichetă.

Teoretic, o femeie nu poate refuza să-l satisfacă pe bărbatul sau bărbaţii care îşi exprimă dorinţa de a se folosi de ea. Având în vedere rata ridicată a mortalităţii infantile din parcarea auto, bărbaţii anonimi nu trebuie să neglijeze nicio ocazie de a se reproduce. Şefii de foc repetă acest lucru foarte des.

Tânăra se gândeşte la prima dată când s-a culcat sub un bărbat. Nu a durut. Când era copil, a fost deflorată artificial cu mânerul unui pumnal, pentru ca sângele ei să nu păteze niciun bărbat. Să fii primul în pântecele unei fete - şi să ştii asta! - îţi dă o singularitate neplăcută. Şefii bivuacului au hotărât, prin urmare, ca nici o femeie de vârstă acoperitoare să nu fie virgină din punct de vedere anatomic. De obicei, fetele sunt deflorate în jurul vârstei de zece ani. Una dintre mamele lor efectuează operaţia sau

le arată cum să o facă folosind un obiect potrivit. O simplă bucată de lemn şlefuit face treaba, iar restul este o chestiune de voinţă... sau de autoritate.

Nu, nu m-a durut în noaptea aceea. Erau trei în jurul focului, fără a-l număra pe bătrân. Unul după altul, treceau peste ea fără să-şi dea jos impermeabilele, astfel încât ea nu putea observa nicio particularitate fizică pe corpurile lor, negi, cicatrici sau o creştere deosebit de abundentă a părului...

Tot ce are despre ei este o impresie vagă, un miros de cauciuc fierbinte. Amintirea unor scâncete puternice. Cel de-al treilea bărbat a făcut-o să aibă orgasm, dar nu a arătat-o. Tocmai când nu se aştepta, o plăcere arzătoare i-a străpuns vintrele. A încremenit, aşa cum o învăţaseră matroanele, cu coapsele desfăcute şi braţele pe lângă corp. Nu e binevenit să îţi arăţi plăcerea. Toate femeile ar trebui să arate la fel în dragoste şi, mai ales, să nu se remarce printr-un comportament original. Aşa că nu se pune problema să gemi, să ţipi sau să-ţi încordezi coapsele, chiar dacă ai chef. Trebuie să rămâi netedă, asemănătoare cu cea anterioară, identică cu următoarea. Bărbatul nu-şi aminteşte în mod deosebit perioadele de rut. Dacă a călărit o sută de femei, e vorba de aceeaşi femeie de o sută de ori. Nu există repere care să-i permită să dateze sau să facă

diferenţa între una sau alta dintre partenerele sale...

Nu, nu a avut nicio durere. Da, i-a plăcut.

A doua zi s-a trezit cu vintrele în flăcări şi coapsele lipicioase. Dar nu a aflat niciodată că era însărcinată. De fapt, nu a fost niciodată însărcinată. Este aceasta un noroc? Uneori se acuză pe ea însăşi că face o treabă proastă pentru a asigura supravieţuirea oamenilor anonimi. Trebuie să procreezi, este o necesitate. Ceremoniile anuale fac multe victime. O noapte de măcel poate reduce o populaţie cu trei sferturi.

Da, bineînţeles... Dar soarta unei femei însărcinate este atât de greu de invidiat. Burta enormă care trebuie târâtă prin deşertul parcării, naşterea sub ochiul ascuţit al unui şef de bivuac care întoarce copilul pe toate părţile în lumină pentru a detecta cea mai mică singularitate anatomică suspectă. Există întotdeauna comentarii neplăcute despre culoarea părului atunci când acesta nu este şaten sau negru. Blondele şi roşcatele nu sunt binevenite. Iar dacă un nou-născut are o diformitate fizică, cum ar fi lipsa unei falange, un picior ţeapăn sau un braţ scurtat, i se rupe gâtul şi este aruncat imediat în flăcări.

De îndată ce copilul este acceptat, participanţii se împrăştie. Mama se trezeşte singură, cu acest pachet viu zvârcolindu-se într-o clapă a hainei de ploaie.

Apoi...

După aceea, începe runda. O mamă nu creşte niciodată un copil mai mult de şase luni. La fiecare şase luni, ea merge la bivuacul de maternitate şi îl schimbă pe cel mic pe care îl are în grijă cu un copil pe care nu l-a văzut niciodată şi pe care, probabil, nu-l va mai vedea niciodată.

Conform principiului ştafetei, o persoană anonimă cunoaşte în jur de douăzeci de mame în timpul copilăriei sale. Douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci, ca să fim mai exacţi. La vârsta de doisprezece ani, el trebuie să stea pe propriile picioare şi să înveţe să supravieţuiască în deşertul pătrat al parcării. Tânăra fată care iese şchiopătând din garaj a trecut prin această călătorie lungă şi haotică, fără dragoste sau tandreţe.

Mamele sunt educatoare care nu ar trebui tratate diferit. Lor li se prescrie aceeaşi atitudine fermă şi flegmatică. Le este interzis să îşi individualizeze relaţia cu protejaţii lor. Ele spală, hrănesc, îngrijesc şi dau lecţii de supravieţuire. Asta e tot ce fac.

La fiecare şase luni, copilul îşi schimbă instructorul. Curând îşi dă seama că este pe cont propriu şi că toate ataşamentele sunt iluzorii. Viaţa lui va fi una de mişcare şi schimbare. Tropăie în spatele unei siluete interschimbabile, un uriaş într-o haină de ploaie neagră care îi spune poveşti de

santinele, de indiferenţiere, de nomadism, de care nu prea înţelege. Şi timpul trece...

Bivuacul de maternitate asigură o rotaţie eficientă. Până la vârsta de cinci ani, copiii nici măcar nu mai încearcă să recunoască persoana care are grijă de ei. S-au resemnat să nu fie altceva decât nişte pachete care să fie aruncate, amestecate şi distribuite ca nişte cărţi de joc.

Mamele rămân impersonale, ei ştiu că nu au niciun interes să se ataşeze. Ele îi învaţă pe copii catehismul anonimatului: oroarea numelor, a diferenţei...

— La început a fost numele, şoptesc ele, şi aceasta a fost sursa nefericirii umane. Fiecare era diferit de ceilalţi şi îşi etala ostentativ singularitatea. Numele a făcut posibilă listarea, arhivarea şi clasarea. Încetul cu încetul, numele a devenit ca un lanţ cu nenumărate verigi: număr de securitate socială, număr de cont bancar, număr de telefon, adresă etc. etc. etc. etc. Aceste legături îi înlănţuiau pe oameni între ei, înrădăcinându-i la rădăcinile lor. Toate aceste detalii erau ca şi coordonatele unui sistem de tragere. *Ele făceau posibilă ţintirea victimei*. Toată lumea era imediat identificabilă. Teama de terorism a dus la mai multe controale poliţieneşti, la mai multe controale de identitate. În curând am trăit sub tirania dosarelor. Cantitatea de neclarităţi şi

nedeterminări devenea din ce în ce mai mică. În orice moment, un om putea să te oprească pe stradă şi, tastându-ţi numele pe o consolă, să obţină un rezumat instantaneu al vieţii tale. În acest fel, numele a devenit un complice al forţelor de represiune. Şi-a trădat proprietarul, făcându-l transparent. Totul a colaborat pentru a stabili diferenţe precise: numele oraşelor şi al ţărilor, felul în care arătau oamenii, felul în care se îmbrăcau. Oamenii se spionau unii pe alţii, urau diferenţele atunci când acestea apăreau la alţii. Îi denunţau pe cei ale căror nume aveau un anumit sunet... Ghinionul a venit odată cu etichetele. Au fost multiplicate pentru a evita orice risc de confuzie. Existau până la trei prenume, iar numele de familie erau dublate prin folosirea cratimei. Apoi, într-o zi, un om înţelept s-a ridicat în picioare. El a spus că este timpul să punem capăt nebuniei omului. El a inventat uniformitatea, abolirea punctelor de referinţă. A spus că nu mai trebuie să numim individul, că trebuie să uităm noţiunile de cuplu, familie şi patrie. Prin eliminarea numelor, dizolvam cadrele rigide ale societăţii. Fără puncte de referinţă, totul se prăbuşea şi omul devenea liber. Anonim era nedetectabil. Fără nume, fără adresă, fără o descriere particulară, nimeni nu-l putea recunoaşte, era protejat de uniformitate. S-a născut secta

anonimilor, care a proliferat cu mare viteză. Chipuri cu măşti tatuate, haine toate la fel, portrete robot descurajate. ulii au fugit din oraşe, au învăţat să trăiască în mijlocul ţinuturilor virgine, ignorându-se unii pe alţii, aşa cum porunceşte profetul... Şi această renunţare la orice curiozitate faţă de diferenţă i-a păstrat în timp ce cetăţile lumii vechi se prăbuşeau. Suntem cu toţii la fel, cu adevărat egali. Nici mai urâţi, nici mai frumoşi decât fraţii noştri, nici mai bine sau mai prost îmbrăcaţi. Suntem cu toţii gemeni. Nici o gelozie, nici o ambiţie nu ne devorează inimile. Uniformitatea ne purifică de tentaţii. Eu sunt tu, tu eşti eu, noi suntem interschimbabili. Am scăpat de sordidul cult al personalităţii care a afectat societăţile de odinioară. Vai de cel care simte nevoia să iasă din rând. Este un inadaptat social şi un criminal. Turma nu poate supravieţui decât în neclaritate şi indistinct!

Acestea erau cuvintele mamelor. Astăzi, tânăra fată şchioapă este conştientă că multe dintre aceste afirmaţii rămân aproximative. Ea nu este cu adevărat sigură că vechea lume s-a prăbuşit. Ea crede mai degrabă că ei, cei anonimi, au fost izolaţi într-un teritoriu rupt de civilizaţie. Dar bătrânii preferă mult să se declare ultimii supravieţuitori ai sfârşitului lumii. Haosul provocat de anumite catastrofe a încurajat această stare de fapt. În

bivuacuri se vorbeşte încă de războaie limitate, de distrugeri sociale comise în numele unor diferende între sisteme politice inepte. Exodurile care au urmat nu au făcut decât să accelereze procesul. Părăsindu-şi satele distruse, oamenii erau pregătiţi din punct de vedere moral să renunţe la orice identitate. Cu vieţile lor brusc date peste cap, ei au acceptat singurul sistem capabil să-i salveze de la potop.

— Fără diferenţe, gata cu războiul, susţin şefii de bivuac, de ce ar trebui să lupte oamenii când nu au de apărat nici o familie, nici un teritoriu, nici bunuri materiale? Neavând nimic de pierdut, ei sunt liberi în pace. Nimeni nu-i invidiază şi nimeni nu se ceartă cu ei. Supravieţuirea omenirii nu poate fi asigurată decât printr-o convertire masivă la anonimat...

Raţionamentul pare bun, dar tânăra fată poate vedea capcana. Uneori se simte ca şi cum ar trăi în azil, dependentă de bunăvoinţa poliţiştilor. Nu cumva poliţiştii lasă mâncare peste tot în parcare? Aceste alimente sunt, evident, destinate să asigure hrana persoanelor anonime. Atunci? Putem vorbi cu adevărat despre independenţă?

Oh, desigur, această întrebare nu-i deranjează prea mult pe ceilalţi. Ei preferă să vorbească la nesfârşit despre santinele şi despre insuportabila blasfemie a existenţei lor... Nu sunt ei aprigii

gardieni ai fetişurilor din vechea lume? Nu cumva practică ei cultele blestemate din vechime? Da, poate... Totul este foarte complicat.

Merge, evitând să se uite la figurile cu feţe tatuate care se strecoară printre epavele ruginite de maşini. O doare coapsa. Se gândeşte cu nerăbdare la următoarea ceremonie de iluminare şi la asaltul care va urma. Câţi vor muri de data aceasta? Vor rămâne pe câmpul de luptă doar o mână de femei înconjurate de copii mici? Posibil, dar cum putem opri nebunia bărbaţilor?

Uneori încearcă să-şi imagineze lumea de dincolo de rezervaţie, dar nu poate. Tabuurile înrădăcinate în mintea ei de copil îi limitează imaginaţia. Tot ce vede sunt turnuri, turnuri asemănătoare cu temniţele santinelelor, restul este neclar, inconsistent...

Şchiopătează. Trebuie să găsească un adăpost pentru noaptea asta. Îi este teamă de bătălia care o aşteaptă. Va trebui să ia parte la ea. Doar femeile însărcinate şi mamele care fac ştafeta sunt scutite. Îi este greu să-şi dea seama că într-o zi îi va creşte burta, că dintre coapsele ei va răsări un copil al cărui chip va avea grijă să nu-l vadă niciodată, că va...

Haide! Înainte de toate astea va fi bătălia şi nimeni nu poate garanta că va supravieţui.

Merge, iar durerea îi creşte în şold prin smucituri

ascuţite şi sfâşietoare.

Capitolul V

Édith dă acceleraţia maximă, smulgând Sky–Fender de pe placa circulară. Aeronava mare e înclinată, îngreunată de lăzile cu alimente îngrămădite între laturile ei..

— Ai de gând să aterizezi în vârful turnului? întreabă preotul neîncrezător, prinzându-şi cureaua de siguranţă care îl ţine legat de scaun.

— Nu-ţi face griji, spune tânăra, este suficient loc pentru elicopter.

— Nu mă îngrijorează acest lucru, a strigat bătrânul, dar ceea ce faceţi dumneavoastră încalcă normele de protecţie elaborate de Ministerul Afacerilor Culturale. În mod normal, trebuie să lăsaţi minorităţile protejate să se descurce singure. Aducându-le mâncare, îi transformaţi în beneficiari de ajutor social şi le dezvoltaţi o mentalitate de cerşetor! Regula este să nu ai niciodată contact sau să ai cât mai puţin contact cu ei. În niciun caz nu

trebuie să vă amestecaţi în viaţa lor. Puritatea lor socială trebuie păstrată cu orice preţ...

Édith pufneşte. Ipocrizia preotului o uimeşte. Îi reproşează că le aduce mâncare santinelelor, în timp ce el prinde cu lasoul oameni anonimi pentru a-i marca ca pe nişte viţei! Arderea cuiva cu un fier încins nu este o formă de *contact*?

— Aceste micro-societăţi sunt extrem de interesante, solilocveaza stareţul cu o voce dulce de conferenţiar, ne pot învăţa multe despre aberaţiile sociale născute din inconştientul colectiv. Aceste secte dezvăluie bolile care ameninţă comunităţile noastre moderne. Studiile pe care le efectuăm aici ne pot ajuta într-o bună zi să evităm o dezintegrare generală a corpului social. Simptomele nomadismului sunt mai frecvente decât credem. Vă amintiţi de marea epidemie migratorie care a golit jumătate din oraşele din provincia nordică? Aici este din nou altceva. Această obsesie nevrotică a dizolvării cadrelor, această dorinţă de camuflare. Este o lume nouă... şi îngrijorătoare! Dacă o sectă ca Anonimii începe să prolifereze, întreaga umanitate se prăbuşeşte! Distrugerea celor mai sacre valori: familia, patria... Trebuie să li se permită să suporte consecinţele sistemului pe care l-au instaurat. Şi nu contează dacă acel sistem îi distruge. Noi suntem aici doar pentru a observa. De aceea dezaprob iniţiativa

dumneavoastră de aprovizionare. Puteţi fi siguri că vă voi raporta în mod negativ.

Édith ridică din umeri. Avionul urcă şi se ridică uşor de-a lungul faţadei oarbe a clădirii.

— Dacă ai de gând să-i laşi să moară, ar fi bine să o spui imediat, şuieră ea. Supravieţuiesc foarte prost. Rata mortalităţii infantile este deja foarte ridicată. Dacă foametea se adaugă la hecatomba de ceremonii anuale, veţi închide rezervaţia înainte de doi ani!

Preotul mârâi, agitându-se pe scaun. Foarte slab, arată ca o marionetă plutitoare într-un veşmânt prea mare.

— Eşti încăpăţânată! spune el cu o voce de falset. Eşti încăpăţânată, fata mea!

Édith şi-a pierdut interesul pentru el. Sky-Fender tocmai s-a ridicat deasupra nivelului acoperişului. Semnul gigantic de neon - stins pentru moment - domină clădirea ca o diademă acoperită de excremente.

Tuburile de neon se înfăşoară ca un şarpe de mare. Încadrate în metal, dublând silueta literelor mari de fier, ele se întind, prinzând rădăcini pe toată lăţimea terasei. Neiluminate, au nuanţa tulbure a sticlăriei de laborator prost întreţinute. Serpentinele şi buclele lor par să izvorască dintr-un alambic invizibil. Reptile cristaline cu măruntaie filamentoase, îşi organizează roiurile pentru a trasa

o frază: *CHEWING MAGNETIC TAPE*.

Această reclamă enormă apasă greu pe acoperişul plat al clădirii. Grinzile încastrate în beton o fac imună la vânt şi la rafale. Stingheră, prăfuită, murdară de excremente, nu emană nici o măreţie. Doar masa sa este impresionantă. Epava dreptunghiulară cu reflexe uleioase, evocă năpârlirea unui şarpe gigantic.

CHEWING MAGNETIC TAPE... Pentru Édith, numele nu înseamnă mare lucru. O vagă amintire din copilărie, poate? Un semn zărit pe carcasa unui vechi disc laser... Această lipsă de referinţă conferă panoului publicitar un mister şi o profunzime stranii. Este ca o hieroglifă trasată pe mormântul unui faraon. Nu poţi să nu admiri un desen al cărui înţeles secret animă culorile şi întăreşte contururile. Celelalte clădiri sunt încoronate în mod similar cu mesaje de neînţeles, fragmente de fraze bâlbâite de un medium în transă, concreţiuni ectoplasmatice de sensuri pierdute.

MIKTON-FARADY, HELLO-FLASH, TRANSTAXEN...

Fragmente dintr-un tabel al legii gravat de un zeu uitat, ale cărui stele se prăbuşesc în cosmos, lăsând secţiuni de neînţeles şi formidabile să cadă la întâmplare pe planete. *Mikton-Farady*... *Transtaxen*... *Chewing Magnetic Tape*... Vântul a

agăţat aceste piese de puzzle în vârful turnurilor, lăsându-i pe oameni să viseze la nesfârşit la semnificaţia acestor arabescuri de sticlă, cu burţile pline de gaz.

Édith manevrează elicopterul până la marginea terasei. Oamenilor de pe acoperişuri nu le place să vadă elicopterul apropiindu-se, deoarece palele sale înfricoşătoare ar putea pulveriza panoul.

— Câţi sunt? întreabă preotul, cu nasul lipit de fereastră.

— O sută, o sută cincizeci, spune tânăra, e greu de spus. Ultimul etaj nu a fost completat pentru a le oferi un adăpost. Pe terasa propriu-zisă nu se văd decât santinelele însărcinate să supravegheze şi să întreţină semnul.

— Aţi stabilit vreun fel de dialog cu ei? întreabă bătrânul, cu ochii încremeniţi de suspiciune.

— Nu. Ei nu vorbesc niciodată cu noi. Ei doar iau mâncarea şi pleacă. Le e frică de elicopter. Se tem mereu că o mişcare greşită îl va face să lovească semnul. Dacă n-ar avea nevoie de noi pentru a supravieţui, ne-ar împuşca!

Sky-Fender tocmai a atins betonul. Édith taie motorul. Vântul a zguduit maşina şi coastele acesteia au scârţâit. Pentru o secundă, preotul a avut senzaţia de a fi prins într-o telecabină care s-a stricat la mijlocul cursei. Nu era tocmai plăcut. A strâns din

dinţi.

*

Stând la marginea acoperişului, Nath oscilează la peste două sute cincizeci de metri deasupra solului, într-o adevărată provocare la vertij. Este subţire şi slab ca toate santinelele, iar corpul său nervos şi musculos nu şi-a pierdut mult din supleţea unui cimpanzeu. În spatele lui se află jungla de pe acoperiş. Un labirint de ţevi şi conducte, cu trunchiurile lor goale care se încrucişează într-un labirint oxidat. Câteva coşuri de fum şi puţuri de ventilaţie, întredeschise şi înfundate de grilaje înfundate, se înalţă deasupra acestui roi.

Nath are şaisprezece ani, este un tânăr observator şi are încă doar douăzeci şi şapte de nume. În realitate, numele său este Nath *Freuden Yellow-Anchor-Blue Cape Sextant*, dar, de-a lungul timpului, la fiecare botez de Anul Nou, a reuşit să adauge la identificarea sa de bază o serie de porecle şi calificative care rezumă evenimentele care i-au marcat viaţa în cele douăsprezece luni precedente. Iarna trecută, de exemplu, a alunecat pe o ţeavă îngheţată şi s-a trezit suspendat deasupra vidului timp de minute nesfârşite. Primăvara, în schimb, s-a

urcat în vârful panoului pentru a alunga câteva păsări de pradă care îşi făcuseră cuib în *A*-ul de la *Magnetic*. A trebuit să lupte împotriva unei armate de ciocuri şi gheare şi a ajuns la acoperiş acoperit de tăieturi. Aceste două episoade i-au permis să adauge la diversele sale nume cele de *Alunecosul de gheaţă* şi *Ucigaşul de păsări al marelui A*. În fiecare seară, Nath recită rugăciunea nesfârşită a tuturor numelor şi poreclelor sale, bucurându-se de sunetele lor ca un poet care rostogoleşte cuvintele pe limbă pentru a le gusta înainte de a le folosi.

Încolăcit în fundul sacului de dormit, şopteşte: *Nath Freuden Yellow Anchor sextant bleu du cap anglais - Dernier singe du grand tuyau - Dark Prince of Tenebrae fellatio - Corde joviale de la face ouest - Ice slip-birds killer du grand A*... Cântarea i se filtrează printre buze, un gâfâit dulce care i se lipeşte de bărbie ca un cunilingus, făcându-l să se scufunde – gura – ventuză – în căldura înăbuşitoare a unui tufiş pubian mieros.

Nath Freuden Yellow Anchor...

La prière des sentinelles, (Rugăciunea santinelelor) este o litanie recapitulativă a unei vieţi. Este un fel de jurnal de viaţă, un jurnal verbal redus la câteva imagini sonore. Un cartuş hieroglific care trebuie descifrat cu multă memorie şi intuiţie. Pentru santinele, o simplă listă de nume este deja un

raport despre viaţa tribului.

Examinând fiecare nume şi descifrând numeroasele pseudonime, ne putem face o idee destul de precisă despre evenimentele care au avut loc în vârful turnului în ultimii ani. Aşa se scrie trecutul trupei, fără niciun biograf oficial. Numele labirintice ale santinelelor sunt ca şi capitolele succesive ale unei mari cărţi. Unii bătrâni, retrogradaţi pe terasă, la ultimul etaj al temniţei, au peste trei sute douăzeci şi şapte de nume. Vârsta lor înaintată îi împiedică să şi le amintească pe toate. Îşi petrec zilele încercând să învingă senilitatea care le roade memoria, recitând la nesfârşit numeroasele porecle pe care le-au acumulat de-a lungul vieţii. Nath speră că nu va ajunge la asta. Ar prefera să moară în urma unei căzături sau respingând asaltul anual al anonimilor. Durata medie de viaţă a unei santinele este de optzeci de nume. O sută, cel mult.

Nath este mândru de identificarea sa generală. El a verificat originalitatea acesteia cu cei mai vechi, asigurându-se că niciuna dintre poreclele alese nu a mai fost folosită în trecut. Acest lucru este la fel de important ca şi exteriorul. Santinelele nu poartă uniforme. Toţi trebuie să poată fi identificaţi, chiar şi de la distanţă sau în întuneric, doar prin silueta lor. A ales să poarte între umeri un stâlp flexibil de bambus, purtând un fanion pe care a pictat o

ideogramă fantezistă care seamănă cu un dragon ghemuit. Şi-a cusut clopoţei cristalini pe pielea tunicii şi şi-a prins la încheietura mâinii un clopoţel vechi de bicicletă, apăsând din când în când pe buton pentru a-şi semnaliza prezenţa. Craniul său este acoperit cu o cască de piele de aviator cu dungi fluorescente. Faţa îi este goală şi imberbă. Nu se poartă tatuaje sau barbă, deoarece aceste atribute ignobile sunt apanajul anonimilor.

Încă o dată, Nath a trebuit să verifice cu atenţie originalitatea costumului său şi să le ceară bătrânilor să se asigure că niciun element decorativ nu fusese folosit în trecut. Reutilizarea aceluiaşi obiect ar fi o adevărată dezonoare, iar tânărul nu ştie cum ar reacţiona dacă ar afla că clopoţelul de la încheietura mâinii, (de care este foarte mândru), a fost deja purtat de un luptător în urmă cu zece sau cincisprezece ani... Vestea i-ar provoca cu siguranţă prejudicii morale extreme. Acuzaţia de plagiat vestimentar este una dintre cele care te alungă din societate şi te condamnă la izolare pe termen nelimitat.

Nath a sărit de pe postament şi a aterizat, cu picioarele îndoite, pe o ţeavă din colţ. Elicopterul tocmai a aterizat pe marginea acoperişului. Lamele sale ascuţite se rotesc cu încetinitorul. Tânărului nu-i plac aceste vizite; nu-i place să depindă de

târâtoare, acele creaturi care trăiesc la nivelul solului.

Boris Travel Croix rouge du pape effacé, le chef de toit, când noaptea devine lungă, vorbeşte uneori despre vremea *de jos*. Călare pe parapet, cu ochii fixaţi pe un orizont invizibil, el spune:

— Îmi amintesc străzile şi maşinile care îşi scuipau respiraţia împuţită pe asfalt. Lăzile pe roţi care vărsau pet-uri otrăvitoare din fundurile lor de fier înnegrit pe toate bulevardele. Bebeluşi purtaţi în cărucioare de mamele lor respirau aerul viciat. Celulele lor cerebrale erau pe moarte. Mai târziu, se descoperea invariabil că prezentau semne clare de debilitate. La anumite ore ale zilei, cozile de maşini otrăveau atmosfera de pe străzi până la înălţimea etajului trei. Mulţi bătrâni care nu-şi puteau permite să filtreze aerul condiţionat au murit asfixiaţi. Atunci am decis să trăiesc la altitudine. Mi-am spus că, în momentul în care gazele mă vor ajunge din urmă, la etajul cincizeci al unui bloc turn, oamenii de jos vor fi cu toţii morţi, închişi în maşinile lor ca în sicrie. Marile companii de publicitate recrutau voluntari pentru a-şi întreţine panourile luminoase. Inspecţiile cu elicopterul erau prea costisitoare şi tocmai se hotărâse ca mici echipe de întreţinere să locuiască pe acoperişuri, ca nişte paznici de faruri. Aveau nevoie de oameni care să poată face faţă izolării şi tensiunii

comunităţilor izolate de lume. Am fost angajat şi eu, şi alţii cu mine. Îmi plăcea să domin tumultul, aplecându-mă să contemplu haosul. În acel moment am devenit un observator, o santinelă. Nu mai eram un simplu muncitor însărcinat cu curăţarea rahatului de la porumbei şi remedierea scurtcircuitelor, ci o figură cu cască în vârful unui donjon fortificat. Mă aplecam peste abisul de străzi negre şi adulmecam pestilenţa care se ridica din aceste râuri metalice. Zgomot şi duhoare, da, cele două semne ale civilizaţiei! În vârful turnurilor era vântul, ploaia, rafalele, lucrurile care spală, care purifică. Curăţenia spaţiilor în mişcare. Mi-am dat seama imediat că nu voi mai coborî niciodată. *Niciodată!* Dormeam sub tavanul lumii, cu capul zgâriind norii. Când stăteam în vârful picioarelor, părul meu atingea burta cumulonimbus-ilor, acele balene de aburi răpitori. Seara aprindeam panourile, ca un bivuac electric. Alfabetul lor lumina noaptea. De pe fiecare acoperiş se ridicau ovaţiile muncitorilor de la întreţinere. Ei strigau numele mărcii lor: *Hello–flash! Mikton-Farady! Transtaxen!* Şi lumina curgea, pulsa. M-am scăldat în culoarea ei, în haloul ei. M-a revigorat, m-am bronzat în întuneric, în soarele publicitar al coroanelor de neon. Ardeam, roşu, albastru, galben, pe capul oraşului. Eram farurile oraşului. Focul

sacru de pe altarul zeilor, flacăra amintirii. Dormeam ziua, în indiferenţa cenuşie a norului de poluare, dar noaptea! Oh, noaptea... sărbătoream festivalul electricităţii! Mai târziu, din cauza sinuciderilor din ce în ce mai frecvente, *ei* ne-au trimis femei. La început au fost curve plătite la jumătate de an. Apoi voluntare. Fete care se săturaseră de lumea de jos. Ni se permitea să coborâm la fiecare zece luni. Dar şaizeci de zile la sol era prea mult. Viaţa pe trotuare devenea din ce în ce mai rea. Am refuzat să mai cobor. Alţii au făcut la fel. Încetul cu încetul am fost uitaţi. Se întâmplau lucruri grave... dezastre, epidemii, revolte. Noi nu auzeam decât ecourile. Pentru noi, strada era capătul cosmosului. Un iad fără fund, un labirint al nopţii veşnice. Asfaltul ni se părea un teren captiv, o suprafaţă pe care nu o puteai zgâria fără să mori. În liftul care ducea la parter, am pus acest avertisment: *Danger. Parkings minés*, (Pericol. Parcări minate). Era o glumă, bineînţeles, dar ne-a salvat de la nostalgie. Ne-am instalat într-o situaţie de asediu etern. Turnul a devenit insula noastră pustie. Am votat în unanimitate să sabotăm liftul care ne lega de sol. Încă mai aud maşina prăbuşindu-se în puţul său de cincizeci de etaje! Zgomotul acela a fost sunetul eliberării noastre! Aveam provizii de mâncare de armată. O mulţime de tablete nutritive, iar ploaia ne-

a asigurat setea. Singura noastră grijă era supravieţuirea semnului, perpetuarea numelui. *Chewing Magnetic Tape*. Asta a fost misiunea noastră... Şi timpul a trecut...

Da, aşa vorbeşte *Boris Travel-Crucea Roşie a papei,* plin de sine atunci când melancolia îi muşcă spiritul. Iar Nath îl ascultă, îşi imaginează... Vede străzile ca pe nişte râpe în care mongolii hămesiţi se îmbrâncesc, otrăviţi de fumul maşinilor muribunde. Apoi se simte cuprins de frica abisului şi îşi strânge între coapse ţeava pe care o călăreşte.

Danger, parkings minés! El nu va uita niciodată acest avertisment. Acest simbol.

Pentru moment, întoarce spatele elicopterului şi se scufundă în învălmăşeala de ţevi. Terasa este vastă şi accidentată. Zece mii de metri pătraţi de juxtapunere incredibilă de conducte de ventilaţie care acum nu au alt scop decât să adăpostească pisici...

Când populaţia a abandonat clădirile, micile feline au continuat să roiască în interiorul apartamentelor. Apoi, când poliţiştii au închis etaj după etaj, s-au refugiat în puţurile de ventilaţie, care erau suficient de largi pentru ele. De atunci, ele roiesc în susul şi în josul clădirii, împărţindu-şi teritoriul cu şobolanii. Fiecare rasă trăind pe seama celeilalte. Din când în când ies din ţevi,

aventurându-se pe acoperiş pentru a încerca să fure puţină mâncare. Ca nişte tigri în miniatură, sunt extrem de agresive. Dinţii şi ghearele lor infectate sunt la fel de înfricoşătoare ca nişte săgeţi otrăvite.

Nath ar prefera să vâneze pisici sălbatice decât să se atingă de mâncarea adusă de poliţie. Se simte independent, liber. De centura sa atârnă un disc mare de metal cu margine ascuţită. Acest Frisbee mortal a fost scobit în centru şi conţine un cordon de nailon înfăşurat în serpentine strânse, al cărui capăt este legat de cureaua băiatului. La fel de letal ca un bumerang, discul poate decapita un om sau o pisică fără cea mai mică dificultate. O încărcătură electrică, care poate fi eliberată în mod voluntar, îl magnetizează, ceea ce îi conferă un timp de aderenţă de cincisprezece minute. Acest magnet este extrem de util; aruncat cu o mână sigură, el serveşte drept punct de ancorare pentru cablu. Acesta poate fi apoi utilizat ca o liană. Datorită acestui sistem, Nath a scăpat de mai multe ori de moarte.

Avansează printre vegetaţia ruginită a prizelor de aer, cu discul în mână, gata să decapiteze prima pisică care comite imprudenţa de a se descoperi.

Santinelele vânează şi păsări. Brigada de praştie este formată aproape în totalitate din fete. Safra le conduce.

Este o brunetă frumoasă, musculoasă, cu braţe şi

coapse de acrobată. Poartă o cămaşă de piele care îi lasă sânii goi şi o bonetă de blană albă din care îi iese faţa marcată de cicatrici paralele şi misterioase. Mâna ei stângă este înmănuşată cu o plasă de fier, ca mâinile jupuitorilor sau ale măcelarilor. Cu o îndemânare formidabilă, ea este capabilă să lovească o pasăre care se cuibăreşte în scobitura uneia dintre literele de pe panou fără ca proiectilul ei să atingă măcar tubul de neon. Foloseşte şuruburi mari şi ruginite, recuperate de la ţevi. Are o întreagă cohortă de adolescente sub comanda ei, care sunt aproape la fel de pricepute în utilizarea praştiei. Ea este acuzată că este lesbiană şi că-şi răsplăteşte trupele rozându-le cu aviditate vulvele. Lui Nath nu-i place să se frece de ea. Tânăra femeie emană o cruzime rece.

Safra Ranît – Pierre bleue d'Orléans – Oiseau de fourrure du trentième étage – Killing shot super zoom...

Trebuie să-i vezi braţul învârtind praştia de piele cu graţie mătăsoasă. Bătrânii au încredere în ea. Doar ea este capabilă să doboare păsările de pradă care clocesc în găurile literelor mari. Împuşcăturile ei fulgerătoare îi salvează pe oameni de la o ascensiune laborioasă.

Cu toate acestea, Nath speră că într-o zi va face o greşeală de judecată şi vom auzi proiectilul ricoşând de pe geam, cu clinchetul unui clopoţel. În acea zi,

domnia lui Safra Ranît se va încheia. Poate că va fi chiar pedepsită? Nath se gândeşte la Wladeck Torn, care a înnebunit într-o bună dimineaţă şi a aruncat cu fragmente de beton spre panou, cu intenţia evidentă de a-l sparge. S-a căţărat pe o priză de aer, gesticulând ca un nebun. Din fericire, niciuna dintre loviturile sale nu a atins semnul, ci doar a spart craniile celor câtorva copii curioşi din jurul său. Şeful acoperişului l-a condamnat la moarte şi a fost aruncat în puţul liftului, unde sunt aruncaţi toţi delincvenţii sau asocialii.

Când era copil, Nath visa adesea la puţul liftului. Şi-l imagina pe jumătate plin de schelete albite. Vedea oasele tuturor condamnaţilor îngrămădite unele peste altele într-o dezordine macabră. Pe măsură ce fiecare an îşi aducea propria contribuţie, fundul gropii se apropia tot mai mult de acoperiş, iar acest fapt matematic îl îngrozea.

— Într-o zi se va revărsa, spuneau cu plăcere bătrânii. Când vei simţi miros de descompunere, fundul nu va fi departe. De fapt, condamnaţii sar de fiecare dată mai puţin. În curând, abia îşi vor luxa glezna când vor ajunge la fund!

Erau glume, dar Nath era prea tânăr ca să înţeleagă. Se temea de zorii apocaliptici care vor vedea scheletele revărsându-se din puţul liftului ca nişte coji care ies prin gaura unei chiuvete înfundate!

Aşa că a mers până la marginea vidului şi şi-a aruncat privirea în tunelul de întuneric vertical, încercând - ca un marinar care sondează marea - să estimeze distanţa care îl mai despărţea de groază.

Dar morţii sunt încă departe şi astăzi, iar săritura în puţ este întotdeauna prea înaltă pentru a ieşi viu.

Nath stă nemişcat. E o pisică pe undeva. Îi poţi auzi ghearele scrâşnind pe metal. Întrevede o umbră, aruncă discul şuierător. Un cap încoronat cu urechi ascuţite se desprinde de corp şi se rostogoleşte pe beton, cu buzele încovoiate peste dinţii galbeni. Nath ridică trupul păros şi decapitat. Opt kilograme de carne bună! Pielea pentru blănuri, oasele pentru uneltele care le lipsesc cu desăvârşire. Zâmbeşte, mulţumit de el însuşi.

— Ce s-a întâmplat? Vânătorul de şobolani îşi ridică laţul? rânjeşte o voce feminină deasupra lui.

Se uită în sus. Este *Nita Coolder-Hératique, a treia în Duvet Pourpre*, una dintre fetele lui Safra. Poartă şuruburi mari şi ruginite cusute în urechi. Niturile îi străpung pielea obrajilor, încadrându-i gura cu un cerc de alice de fier. Întotdeauna există ceva automutilant în machiajul de praştie. Le plac cicatricile şi tăieturile. Nita se ţine în echilibru pe o ţeavă răsucită. Nu poartă decât o cămaşă de piele şi pantofi de balet, (ca Safra)! Îşi învârte praştia cu încetinitorul, cu o mână pe şold, într-o poziţie

deliberat provocatoare. Nath îşi dă seama că ea caută o confruntare. Lui nu-i place, duelurile sunt interzise când se apropie noaptea iluminării, dar lui Safra nu-i pasă, îi place să întreţină o rivalitate armată între fiicele ei şi celelalte secţii de întreţinere.

— Al optulea nume al tău, scârţâie Nita, e înţepat.

Nath tresare, dar rămâne nemişcat.

— Nu mă auzi? mârâie fata. Îţi spun eu, ai furat *Birds Killer du Grand A* de la un tip care a murit acum zece ani. Îţi lipseşte originalitatea, amice!

Insulta a zburat. Nath se aşteptase la ea, dar a primit-o prost. Certurile legate de noutatea pseudonimelor sunt ceva obişnuit. Oamenii se ceartă adesea din cauza acuzaţiilor de plagiat, indiferent dacă acestea sunt sau nu adevărate.

— În seara asta, spune el sec, pe ţevile roşii. Administratorul acoperişului nu ne va vedea.

Fata a chicotit prosteşte şi a sărit departe. Obţinuse ceea ce-şi dorea. Incidentul nu a durat decât zece secunde, dar avea consecinţe de anvergură. Nath a înjurat printre dinţi. Acum are un duel pe cap! Dacă Boris Travel află despre asta, va reacţiona, fără îndoială, foarte urât. Ridică pisica, o bagă în geantă şi şterge marginea discului cu o cârpă veche deja pătată de sânge înnegrit. Este sigur că *Birds Killer du Grand A* este perfect original. Iniţial se gândise la *Mort d'aigle à la fenêtre du A*, dar

folosirea unei engleze stâlcite părea să dea rezultate mai izbitoare... Bah! E doar o insultă inventată. Safra nu va fi fericită până când nu va fi numită şefă a acoperişului, atunci va începe tirania ei şi toată lumea se va căi că a ales-o pe ea în locul lui Boris Travel... Da, dar nimeni nu bănuieşte asta încă. Nimeni în afară de Nath.

Băiatul iese din jungla de ţevi. Elicopterul decolează. Palele sale ridică un vârtej de vânt care loveşte santinelele. Nath se încordează în rafală. Safra, aflată pe parapet, se uită la el, cu o licărire ironică în ochi.

Capitolul VI

Tânăra tocmai a ajuns la bivuacul maternităţii. Focul trosneşte, un rug pestilenţial alimentat de cauciucuri vechi care se dezintegrează, emanând un fum negru şi gras. Acest penaj de funingine încununează creasta flăcărilor şi se înfăşoară în spirale moi, ca o ţesătură moale, lenjerie intimă şi funebră pentru o tânără moartă cu coapse lungi.

În jurul rugului au fost aranjate grămezi de cauciucuri. Matroanele şi-au ocupat locurile, ca nişte magiunuri tronează pe scaune găurite. Aceasta este marea adunare a mamelor, loteria bianuală a adopţiilor. Copiii sunt dezbrăcaţi şi defilează dezbrăcaţi în lumina bivuacului, sub privirea îngăduitoare a matroanelor care vor să detecteze cel mai mic indiciu de singularitate fizică. Copiii tremură, intuind mai mult sau mai puţin confuz că soarta lor depinde de această paradă tăcută.

— Tu! porunceşte una dintre femei, vino mai

aproape şi întoarce-te.

Băieţelul se supune, cu gura căscată, cu bărbia încremenită, în timp ce lacrimile îi umplu gâtul.

Bătrâna se uită la el, îl pipăie cu vârfurile dure ale degetelor.

— Te-ai lovit la picior sau mergi mereu aşa?

Puştiul deschide ochii mari, gura întredeschisă, un fir de salivă îi uneşte buzele. Arată ca un bebeluş gâlgâind. Îţi dai seama că e disperat să ştie ce să spună. Muşcătura focului pe fesele lui goale nu-i face bine. E speriat, poate auzi scârţâitul scândurilor şi zornăitul bulelor de cauciuc topit. Căldura îi prăjeşte omoplaţii, iar ochii bătrânei strălucesc prin banda neagră a tatuajului.

— Deci? spune ea nerăbdătoare.

— Am căzut, a bâiguit copilul, într-o groapă mare... O groapă mare plină de rahat. Ieri.

Matroana pocneşte din limbă, supărată. Ezită. Data asaltului se apropie, iar de data aceasta vor fi mulţi morţi, după cum se şopteşte din bivuac în bivuac. Nu ne putem permite să eliminăm prea mulţi *aberanţi*. Este destul de sigură că copilul are o şchiopătare congenitală, dar nu contează! Vom vedea mai târziu, după luptă.

— E în regulă! Dispari! scuipă ea.

Puştiul se îndepărtează, corectându-şi şchiopătatul. Bătrâna oftează. E mai uşor cu nou-

născuţii. O umflătură, un picior strâmb, o mână cu degetele lipite, un labial iepurean... sunt cazuri simple, directe. Problema cu anonimatul este că încurajează incestul şi relaţiile consangvinare. Se întâmplă frecvent ca tatăl şi fiica, mama şi fiul, fratele şi sora, vărul şi verişoara să copuleze în deplină ignoranţă... Aceste uniuni produc copii bolnăvicioşi, malformaţi şi afectaţi de infirmităţi singulare. Aceste cazuri sunt din ce în ce mai frecvente. Ele sunt un semn că sistemul funcţionează bine, dar sunt şi dovada că clanul degenerează în mod evident.

Bătrânii s-au gândit mult la această problemă, dar nu au reuşit să găsească o soluţie. Supravieţuirea anonimilor este în joc. Totuşi, paradoxul este enorm: consangvinizarea rezultată din absenţa identificării ar putea produce pe termen lung generaţii de fiinţe marcate, care prezintă diferenţe monstruoase şi nu îşi au locul în cadrul clanului... Dacă aceste *erori ale naturii* sunt eliminate sistematic, tribul se va reduce rapid până la o dimensiune critică. Dacă, pe de altă parte, li se permite să trăiască, diformităţile lor îi vor împiedica pentru totdeauna să se amestece în anonimatul grupului, deoarece vor fi repere imediat identificabile. Situaţia este fără speranţă. Nu putem decât să sperăm că anomaliile fizice care afectează nou-născuţii nu vor deveni din ce în ce mai singulare

pe măsură ce trec anii. Asta e tot, şi nu e mult...

Bătrâna aşezată pe anvelopa ei priveşte mamele adoptive care defilează, ţinându-şi copiii goi în lumina flăcărilor. Îi întorc şi îi întorc, numărându-le degetele de la mâini şi de la picioare.

— Are buză de iepure! şuieră unul dintre inspectori.

— Cu tatuajul, pledează mama, abia se observă... Am putea...

— Întotdeauna se vede! spune matroana. Ştii foarte bine. Vrei să îi spunem *gura răsucită*? Vrei să îi dăm un nume?

Femeia cedează, îşi pleacă capul şi îi întinde copilul călăului. Execuţiile nu sunt niciodată efectuate în public, deoarece acest lucru ar determina copiii să fugă. Se întâmplă *mai târziu*, *în altă parte*. Cel mai bine este să nu te gândeşti la aceste lucruri.

Bătrâna oftă din nou. Ştie că călăul îşi cunoaşte meseria şi că puştiul nu va suferi, dar e obosită în seara asta şi se simte puţin abătută.

Ea trebuie să se adune şi să se ridice la înălţimea responsabilităţilor sale. Când era tânără, a fost marcată de 12 ori de către preoţi. De fiecare dată, ea însăşi a tăiat carnea blestemată cu o lamă de ras şi a aruncat-o în foc. Sub manta, pe trupul ei zbârcit se vede o cicatrice mare cu băşici strălucitoare. Se

întreabă dacă tinerii mai au un asemenea curaj. I se pare că se înmoaie, că încrederea lor în anonimat nu mai este la fel de puternică. Obişnuiau să fie mândri că nu au nume, nu au soţie şi nici fiu; se mândreau cu faptul că sunt o umbră, o fantomă. Astăzi, ura oamenilor din parcări a devenit călduţă. Dacă bătrânii nu ar fi fost acolo să o stârnească, anonimii ar fi lâncezit fără idealuri, fără obiective, fără vise de cucerire.

Bătrâna se cutremură la acest gând. Îşi aminteşte de asalturile de altădată. Insulta brutală a semnelor care se aprindeau în noapte:

Transtaxen... *Mikton-Farady*... *Chewing Magnetic Tape*... Îi putea vedea strălucind ca nişte scuipători în flăcări, artificii îngheţate în aer şi condamnate să nu mai cadă niciodată. Ele au aprins flăcările răzbunării în ea. Tot ce voia să facă era să urce în vârful turnurilor şi să dea cu pietre în hardware-ul de neon. La început, s-a căţărat cu mâna, cu piolet, frânghie şi cârlige de-a lungul faţadelor. Dar şi aici au intervenit poliţiştii. După ce au blocat interiorul clădirilor, au văruit diferitele feţe. Acum, betonul a căpătat aspectul de cristal. Mâna ta alunecă pe suprafaţa sa fără să găsească un punct de sprijin. Toporul de gheaţă ricoşează fără să facă nici măcar o zgârietură. Turnurile descurajează orice încercare de escaladare. Sunt ca nişte catarge

uriaşe acoperite cu o unsoare pe care nimic nu o poate învinge.

Bătrâna plânge. Parada copiilor s-a terminat. Acum sunt distribuiţi mamelor adoptive pentru a asigura rotaţia semestrială. Anul acesta sunt multe fete însărcinate. Mult prea multe. Afişează ostentativ o sarcină avansată, ştiind că starea lor le va scuti de asalt. Bătrâna mormăie o insultă, pe vremea ei, oamenii aveau decenţa de a nu se acoperi în lunile premergătoare ceremoniei, pentru a fi disponibili pentru luptă. În această seară, se pare că jumătate dintre fetele prezente au avut grijă să se lase însărcinate, astfel încât să fie aproape la termen la data iluminării! Această lipsă de spirit civic este îngrijorătoare şi este de rău augur pentru supravieţuirea anonimatului.

Un bebeluş plânge undeva în întuneric, dar strigătele îi sunt întrerupte, ca şi cum...

Haide! Nu te gândeşti la aceste lucruri când eşti gardianul unei tradiţii pe cale de dispariţie într-o lume în care credinţa se prăbuşeşte.

Un bătrân a făcut un pas înainte în strălucirea flăcărilor, cu braţele ridicate în atitudinea unui vestitor care cerea linişte.

— Ascultaţi! strigă el. În curând, farurile răului se vor aprinde în noapte. Meganimele, hipernumele vor urla blasfemiile lor. Fiecare literă a numelor lor

blestemate ne va arde pe retină ca fierul încins. Trebuie să fim pregătiţi să ripostăm, să distrugem. Să ne rugăm la Cel de neuitat să ne dea mijloacele necesare pentru a organiza un asalt. Iarna aceasta a fost grea, după cum ştiţi cu toţii. Larvele au avut de suferit de pe urma gerului. Vă invit să veniţi şi să vă rugaţi în şantierul naval. Fervoarea noastră îi va întări pe cei care încă dorm în coconi şi care, peste câteva zile, vor deveni căluşarii noştri furioşi, caii noştri de ură! Vino şi strigă-ţi credinţa în anonimatul salvator, pentru că numai absenţa unui nume, a unui marcaj, a unei etichete, a unei identificări mai poate salva lumea. Să-i mulţumim credinţei care ne-a permis să ne curăţăm de buricul egoului şi de singularităţile sale abjecte. Noi suntem întregul, mişcarea, nedespărţitul. Nu invidiez bunurile fratelui meu, căci eu nu am frate şi nici măcar nu am bunuri. Nu râvnesc la soţia aproapelui meu, pentru că aproapele meu nu are soţie. Eu nu am nimic şi nu sunt nimic, şi aceasta este puterea mea! PENTRU CĂ NU AM NIMIC DE PIERDUT!

Mulţimea preia aceste ultime cuvinte şi le bate în cuie, înecând gemetele copiilor care au fost luaţi deoparte pentru a fi tatuaţi. Aceasta este treaba mamelor adoptive. Ele procedează treptat, încet, pentru a evita febrele inflamatorii la care copiii nu prea au rezistenţă. Încep să-i tatueze pe copii de la

vârsta de zece ani, completând lună de lună cele trei benzi ale măştii de anonimat care le va marca faţa pentru tot restul vieţii.

La vârsta de doisprezece ani, când sunt abandonaţi sorţii lor, masca trebuie să fie complet terminată. Aceasta este o sarcină dificilă în absenţa unui echipament adecvat. Cel mai adesea, cernelurile provin din diluţii suspecte de gudron şi cauciucuri topite. Aceşti pigmenţi creează deseori cancere epidermice de care este foarte greu să scapi, dar asta este legea.

Mulţimea începe să mărşăluiască, îndreptându-se spre câmpul arsenalului. Tânăra fată urmează mişcarea generală. Bătrânul continuă să gesticuleze, arătând temniţele de ură înrădăcinate în grila parcării ca piesele unui joc de şah uriaş. Pereţii lor vitraţi strălucesc ca nişte cristale, înălţimi inaccesibile, olimpiade de beton care servesc drept tronuri pentru zei răcnitori şi răuvoitori.

— Ne urmăresc, răcneşte bătrânul, ne spionează. Îşi bat joc de obiceiurile noastre. Deseori ne scuipă şi se pişă pe noi, iar ceea ce voi luaţi drept picături de ploaie este de fapt materializarea dispreţului lor! Înviorează-ţi ura. Ei trăiesc în credinţa murdară a omnipotenţei numelui. În curând, totemurile lor electrice se vor aprinde şi această strălucire va fi ca o emanaţie distructivă care se va filtra prin gaura cheii

marii porţi a iadului...

Tânăra merge mai departe, cu capul plecat. Cuvintele bătrânului îi zumzăie în urechi.

Tocmai au ajuns într-o zonă cu fulgi. În acest moment, crăpăturile au cicatrizat pământul, deschizând brazde paralele adânci. În aceste râpe *nocturnii* îşi depun larvele, în fiecare an, la începutul toamnei..

Nimeni nu ştie de unde provin. Întotdeauna se întâmplă în acelaşi mod: un vuiet umple noaptea, străbate parcarea şi se pierde în depărtare. Atunci bătrânii aprind bivuacuri de bucurie pentru că ştiu, în acel moment, că munţii urii au fost semănate în buricul pământului.

Tânăra s-a apropiat de prima crevasă. A zărit o crisalidă alungită, pe jumătate acoperită de noroi. Un mănunchi filamentos de aproximativ doi metri lungime. Un fel de sarcofag translucid de consistenţă incertă.

Aflată la marginea mormântului, tânăra a avut senzaţia curioasă de a contempla o groapă comună în care fuseseră aruncaţi o legiune de morţi cusuţi în giulgiuri de pânză grea.

Dar nu sunt cadavre. Insectele dorm somnul lent al metamorfozei. Omizi grase în primele etape ale existenţei lor, ele se transformă în inconştienţa vieţii suspendate. În fiecare an, toţi morţii adunaţi din

parcare în dimineaţa ceremoniei de iluminare sunt împinşi în crevase. Rămăşiţele, aruncate în crăpăturile, servesc drept hrană pentru omizile gigantice ale *nocturnilor*, care sunt amatoare de carne.

Această înmormântare, repetă bătrânii, este o onoare. Este firesc ca morţii anonimi din război să hrănească caii urmaşilor lor. În plus, anonimatul se opune însăşi noţiunii de cimitir. Ce nume ar fi înscrise pe pietrele funerare? Şi cine ar veni să-şi prezinte omagiile? Nimeni nu ar veni! Nu, mormântul comun cu alimentare este singura soluţie valabilă, singura care se înscrie perfect în filozofia grupului.

Fără urmaşii *nocturnilor*, anonimii ar fi astăzi complet neajutoraţi. Insectele uriaşe nu sunt agresive. Le-ai putea compara cu libelulele mari. Aripile lor sunt proiectate astfel încât să se ridice pe verticală şi să plutească pentru perioade lungi de timp. De fapt, ele sunt aproape ca nişte elicoptere vii. Se supun relativ bine călăreţului lor, iar câteva lovituri de pumnal sunt suficiente pentru a le face să se întoarcă la dreapta sau la stânga. Singura problemă este că durata lor de viaţă este extrem de limitată. La fel ca insectele cunoscute sub numele de efemeride, se nasc şi mor în decurs de douăzeci şi patru de ore. De îndată ce ies din cocon, sunt

condamnate la o singură zi de zbor. Jumătate dintre ele sunt în general folosite în luptă, în timp ce cealaltă jumătate este lăsată liberă pentru a asigura reproducerea speciei. Douăzeci şi patru de ore este un timp foarte scurt pentru a domestici o fiară rămasă în stare de hibernare, a o transforma într-o montură de luptă şi a o monta pentru a urca în temniţele încoronate cu totemurile lor electrice.

— Gardienii rezervaţiei au vrut să protejeze santinelele, spun bătrânii, dar natura ne-a pus la dispoziţie instrumentele răzbunării noastre! Aceasta este dovada că lupta noastră este dreaptă! De acum încolo, cei impuri, slujitorii *Numelui* nu mai sunt în siguranţă! Turnurile cu scările lor pline şi faţadele vitrate nu-i mai apără de mânia noastră! *Nocturnii* sunt acolo pentru a ne permite să coborâm asupra lor şi să-i distrugem. Cai ai urii, cai pentru o zi, cai pentru o noapte, ei sunt arma noastră de război, instrumentul nostru de asalt. Vor trăi pentru o singură bătălie şi moartea lor, ca şi a noastră, va fi glorioasă!

Tânăra fată contemplă groapa şi coconii hrăniţi de substanţa războinicilor. Mânia morţilor a trecut acum în al 4-lea pântec al insectelor. Spiritul răzbunării le va conduce zborul în noaptea decisivă. Dintr-o dată o asaltează îndoiala: gerurile iernii au fost aspre... dacă nu se deschid coconii? Îşi

imaginează larvele ghemuite în învelişurile lor tegumentare, deja uscate, pe punctul de a se destrăma... Asaltul nu mai poate avea loc. Ar fi fericită cu asta? Îi este ruşine de acest gând.

— Luaţi cu toţii o torţă! ordonă bătrânul. Vom forma un cerc de căldură care va grăbi trezirea nocturnelor.

Bateţi pământul cu călcâiele, astfel încât vibraţiile să pătrundă în creierul lor amorţit şi să-i readucă treptat la conştiinţă!

Mulţimea s-a supus. Mulţimea s-a supus. Un inel de flăcări înconjoară curând groapa. Anonimii arată ca nişte mici lumânări negre care înconjoară un tort de aniversare uns cu smoală.

Tânăra a încercat să nu tresară când flăcările i-au atins mâinile. Un halou de căldură s-a instalat şi, în curând, a început să transpire sub mantaua de cauciuc. Privind coconii împotmoliţi, i se pare că aceştia se agită uşor, ca şi cum ar fi mişcaţi de o tulburare interioară.

Torţele trosnesc cu miros de răşină. În curând se va face lumină.

Capitolul VII

Safra Ranît stă nemişcată pe marginea golului, cu călcâiele singure pe parapet, cu braţele întinse pe lângă corp, o figurină care sfidează vântul. Muşchii ei lungi se joacă sub piele, schimbându-şi imperceptibil centrul de echilibru atunci când rafalele o fac să se clatine. Astfel înţepenită, ea evocă un candidat la sinucidere pietrificat de indecizie. Dar Safra nu se teme de abis. Dimpotrivă, îi place să-i simtă chemarea, aspiraţia. Vidul este un munte inversat, o pâlnie de vertij, o implozie a întunericului. Ea are impresia că, ridicând braţele, ar putea atinge tavanul cerului. În vârful turnului, ea este suficient de aproape de nori pentru a-şi da seama că lumea este doar un fundal. Această apropiere îi dă un sentiment ciudat de claustrofobie. Este ca şi cum ar fi pe punctul de a se lovi cu capul de un cosmos pictat în trompe l'oeil. Lumea de jos? Nu şi-o poate imagina...

Se gândeşte un om care merge prin iarbă la furnicile pe care le striveşte?

Se uită la celelalte clădiri... *Transtaxen*... *Mikton-Farady*. Nu ştie ce însemnau aceste nume înainte, dar acum sunt ca nişte steaguri, embleme. Semnul de pe propriul turn i se pare mai original decât cele de pe clădirile vecine. I-ar plăcea ca *Chewing Magnetic Tape* să fie singurul semn care să strălucească în întuneric. Ea speră în secret că oamenii anonimi vor distruge celelalte turnuri, sau cel puţin le vor face rău serios. Visează să domnească peste singurul far din parcare.

Şeful acoperişului, Boris Travel, o priveşte de pe margine. Ştie că este periculoasă şi greu de manevrat. Ea i-a transformat pe prăştieri într-un fel de aristocraţie, un fel de gardă patriciană. Micile lesbiene fanatice cu care s-a înconjurat sunt acum o forţă de care trebuie să se ţină cont. Boris se simte bătrân şi obosit. Odată cu vârsta, a învăţat să se teamă de înălţimi şi ar fi incapabil să se ţină în echilibru pe marginea unui gol, aşa cum face Safra în prezent. Această demonstraţie de măiestrie este o palmă pentru el. Safra Ranît îl provoacă, aşa cum este pe deplin conştient, dar reumatismul care îi cuprinde genunchii şi şoldurile nu-i mai permite să se complacă în astfel de fantezii.

Şi-a părăsit cu durere observatorul şi a păşit

printre ţevi pentru o inspecţie de rutină. A vrut să verifice încă o dată dacă conexiunile electrice care leagă semnul de generator erau în perfectă stare. Motorul este ascuns sub acoperişul de la ultimul etaj al turnului, singurul pe care poliţia nu l-a astupat. Iniţial, generatorul de urgenţă trebuia să fie folosit doar în cazul unei defecţiuni a circuitului general, pentru ca semnul să continue să strălucească în noaptea oraşului. Încetul cu încetul, în timp, generatorul a devenit inima luminoasă a literelor de neon. Este singurul lucru care poate readuce semnul la viaţă, deoarece turnul nu a mai fost conectat la reţeaua electrică de când centrala atomică a explodat... cu mult timp în urmă. Cu foarte mult timp în urmă.

Boris Travel împinge o uşă mică de metal şi coboară pe scara care duce la etajul cincizeci al turnului. Motorul mare este fixat de podea cu ajutorul unor piuliţe uriaşe. O cuşcă de sârmă îl înconjoară ca pe o fiară adormită. Firele electrice formează o coamă multicoloră.

Este un cub masiv de culoare gri, plin de manete şi cadrane, care utilizează numai tablete de combustibil solidificat. Sistemul simplu şi eficient stochează zeci de litri de benzină într-un paralelipiped nu mai mare decât un pachet de ţigări. Este suficient să glisaţi una dintre aceste tablete în

fanta de alimentare şi generatorul porneşte imediat, scuipând şi toarce, furnizând o oră de energie de înaltă tensiune. La început, când reţeaua generală a încetat să mai alimenteze turnul, Boris a folosit în mod regulat generatorul de urgenţă pentru a menţine semnul luminos, dar apoi şi-a dat seama că, în acest ritm, rezerva de combustibil solid se va epuiza foarte repede. Aşa că a decis să aprindă semnul doar la sfârşit de săptămână. Au trecut câteva luni, iar timpul de iluminare a trebuit să fie restrâns şi mai mult.

Treptat, au trecut la iluminări lunare, trimestriale şi semestriale... Astăzi se mulţumeau cu o singură noapte pe an. Acesta este preţul pe care trebuie să îl plătim pentru a rezista. Trebuie să economiseşti lumina şi să ţii o evidenţă strictă a acesteia. Adesea, administratorul acoperişului se închide în rezervorul de combustibil, el numără şi numără tabletele solidificate aşa cum un avar îşi amestecă monedele de aur.

Dar viitorul turnului este cel pe care îl aliniază pe rafturi! Supravieţuirea totemului electric depinde de aceste dreptunghiuri gri şi moi, cu mirosul lor ameţitor. Odată ce ultima tabletă va fi înghiţită, generatorul va sta pe loc pentru eternitate şi temniţa îşi va închide pentru totdeauna ochiul roşu. Oamenii de pe acoperişuri se vor trezi condamnaţi la noapte,

gardieni inutili ai unui far orb! Această perspectivă îl umple pe Boris de o spaimă fără nume. Aşa că se încuie în cala de combustibil şi numără tabletele.

Anul acesta vom sărbători în continuare o noapte întreagă de iluminare, dar anul viitor va trebui să ne mulţumim cu vreo zece ore. Viitorul santinelelor va depinde de aceste economii mărunte. Boris se simte vinovat. Vinovat de risipă, vinovat de zgârcenie... Dispensând lumina, el condamnă generaţiile viitoare să lâncezească în inutilitate, reducând la extrem durata ceremoniilor, atrofiază cultul, îi răpeşte splendoarea.

Safra Ranît nu va avea astfel de reţineri. Când va fi aleasă, va lumina parcările cu aroganţă, fără să-i pese de viitor. Ea va domni suprem fără să-i pese de ceea ce se va întâmpla după moartea ei! Dacă va fi nevoie, dacă va rămâne fără combustibil, îşi va trimite comandourile de prăştieri în lumea de jos! Îi va trimite în jos pe faţadă, într-o alunecare sinucigaşă, pentru a fura rafturi din stocurile supraveghetorilor. Sau să încerce să mituiască poliţiştii de la brigăzile de elicoptere. Asemenea compromisuri îl dezgustă pe Boris. Turnul trebuie să trăiască fără contact cu lumea exterioară; farul trebuie să rămână un teritoriu independent, neatins. Ceea ce vine de jos este întotdeauna rău.

Administratorul acoperişului îşi sprijină fruntea

de gardul care înconjoară generatorul. Câţi ani mai sunt? I s-a părut că a detectat semne de defecţiune la celelalte clădiri. *Helloflash* are contacte defecte care îl fac să scârţâie intermitent. *Transtaxen* străluceşte mult mai puţin decât înainte. Doar *Chewing Magnetic Tape* mai merge încă bine.

Boris pleacă, ţevile metalice au lăsat urme adânci pe piele. Iese din rezervă si intra in zona de locuit de la ultimul etaj.

Aproape nouă mii de metri pătraţi, străjuiţi de pereţi subţiri, fără uşi. Probabil birouri vechi, sediul unei companii de electronice sau de import-export. Este locul în care bătrânii îşi rumegă amintirile, unde femeile împovărate de greutate îşi duc sarcinile la termen. Boris se teme de momentul în care va trebui să li se alăture, să se aşeze pe colţul unui perete şi să mediteze la trecut şi la diversele episoade care au contribuit la făurirea numelui său. Acum, când domnia lui Safra pare inevitabilă, el crede că ar prefera să moară în următoarea bătălie. A făcut totul pentru a salva acoperişul, pentru a asigura continuitatea şi gloria brandului. Dar e bătrân... Nu mai e în stare să se echilibreze pe marginea vidului sau pe o coardă elastică, trebuie să cedeze. Când caii urii se vor ridica de jos, el va sta în primul rând pentru a respinge asaltul. El speră să nu sucombe imediat. Braţele sale sunt încă puternice şi poate lovi

cu putere şi cu adevărat.

În timp ce se apropia pentru a verifica starea plasei care acoperea ferestrele, l-a zărit pe tânărul *Nath Freuden Yellow Anchor-Sextant bleu du Cap anglais*. Băiatul stătea pe margine, ascuţindu-şi marginea de atac a discului său de luptă. Are o expresie de îngrijorare pe faţă care trimite semnale de alarmă în creierul liderului de pe acoperiş.

— Ai de gând să te duelezi? spune imediat Boris, punându-şi mâna pe umărul tânărului. Şi tu? Asta este? Ştii că e o prostie să-ţi rişti viaţa degeaba când peste puţin timp vei avea şansa să mori de o sută de ori în decurs de o singură noapte?

Nath ridică o faţă încremenită către bătrân.

— Ea m-a provocat, spune el cu reticenţă. Au pus la îndoială originalitatea celui de-al optulea nume al meu.

Boris ridică din umeri. Ce copilărie! Bătaie pentru o provocare copilărească. Lipsa de maturitate şi de simţ civic a tinerilor îl va uimi întotdeauna. Nath îşi datorează moartea clanului, şi numai clanului! Liderul de pe acoperiş îşi lasă mâinile să cadă înapoi de-a lungul corpului, într-o atitudine de neputinţă. Astăzi este obosit şi lucid. El a fost cel care a făurit cultul *Numelui* pentru a ţine grupul unit. Refugiaţii de pe acoperiş aveau nevoie de un totem, aşa că a inventat acest zeu al luminii, acest banner de neon.

Şi totuşi, când sapă adânc în amintirile sale, este uneori surprins de inutilitatea a ceea ce se ascunde sub patronimele care încoronează turnurile...

De obicei, preferă să uite, dar acum a decis să fie sincer. Se întoarce în timp, pe vremea când era doar un tânăr muncitor la întreţinere şi *Chewing Magnetic Tape* însemna... Oh, Doamne! Ce vertij, ce derută!

Tanstaxen? O marcă de laxativ! Helloflash? Un spălător de *toaletă Mikton-Farady? Un nou film color...*

Şi *Chewing Magnetic Tape?* Numele unei case de discuri la modă. Aceasta este adevărata faţă a zeilor luminii! Produse de supermarket! Dar el nu va spune nimănui. Uitarea a transformat etichetele în formule magice. *Transtaxen* a devenit un steag, un simbol de raliere. Sunetele silabelor au ţesut sensuri noi, misterioase. Laxativul a fost înnobilat, recurentul a fost împodobit cu o aureolă de transcendenţă.

— Ele m-au provocat! repetă Nath, cu încăpăţânare.

Boris ridică din umeri pentru ultima oară.

— Atunci du-te, a spus el cu voce joasă. Încearcă să nu mori, încearcă să nu o omori. Clanul are nevoie de tine.

Nath ridică discul şi urcă cele câteva trepte până pe acoperiş. A fost puţin surprins de indiferenţa lui

Boris. Se aşteptase la o reacţie violentă, dar tot ce a primit a fost o adiere de oboseală. Deconcertat, s-a strecurat în pădurea de ţevi. Micile prăştiere erau deja acolo, călare pe ţevi şi dând din şolduri, prefăcându-se că se masturbează pentru a-l provoca.

— Na!.... E bine! geme una dintre ele, Hei! Nath! Ai una aşa de mare?

Chicotesc şi îşi învârt praştiile. Armele din piele fluieră în vânt. Băiatul nu observă insulta.

În timp ce-şi croia drum printre ţevi, fetele îl lovesc cu vârful pantofilor de dans. El primeşte loviturile plictisitoare fără să clipească. Safra Ranît îl aşteaptă la capătul hangarului, între două prize de aer întredeschise. Poartă o bonetă de blană albă care îi dă profilul unei păsări de pradă.

— Ascultaţi, spune ea, vă propun un test amical. În ajunul bătăliei, nu poţi risca decent viaţa unui războinic de pe acoperiş. Vezi aceste prize de aer? Cred că ar fi amuzant ca tu şi cel care te-a provocat să vă strecuraţi fiecare în ele la capătul unei frânghii ţinute în loc de un disc magnetic de întreţinere. Discurile asigură cincisprezece minute de aderenţă, dar acolo jos, în întuneric, nu veţi avea cum să evaluaţi timpul. Mai ales dacă întâlniţi o pisică... Nu vă puteţi baza decât pe o evaluare subiectivă. Cel care va ieşi primul la suprafaţă va fi pierdut atât turneul, cât şi onoarea. Eşti de acord?

Nath îşi strânse pumnii. O provocare amicală? Târfa aia! Odată ajuns în tunelul vertical al prizei de aer, orice se poate întâmpla. Şi este deosebit de dificil să obţii o *senzaţie* psihologică pentru o anumită perioadă de timp. În întuneric, fără ceas sau cronometru, chiar dacă te străduieşti să numeri secundele, nu vei obţine niciodată mai mult decât un rezultat aproximativ. Nath ştie că, odată ce discul este demagnetizat, ventuza se va desprinde... Jocul lui Safra este unul mortal. Prizele de aer sunt arbori abrupţi, brăzdaţi de şuruburi şi dezordonaţi (sunt un ghem de cabluri electrice cu şobolani cuibăriţi înăuntru, înzestraţi cu un simţ al echilibrului incredibil. Prăştierii chicotesc în timp ce se balansează.

Fără să scoată un cuvânt, Nath acţionează butonul de magnetizare de pe disc şi îl apasă pe corpul prizei de aer. Farfuria metalică se lipeşte de ţeavă cu sunetul unui creion magnetic care se lipeşte de corpul unei nave. Băiatul derulează apoi frânghia de nailon şi o leagă de cârligul de la centura sa. A început numărătoarea inversă. La piciorul celei de-a doua prize de aer, fata în body de piele a făcut acelaşi lucru. Nath a apucat viziera care proteja gura de aerisire, s-a ridicat de încheieturi şi şi-a aruncat picioarele prin deschizătură.

— Haideţi! strigă Safra, să mergem... Primul care

urcă va fi dezonorat. Dezonorat!

Prăştierii strigau în spatele ei, iar vociferările lor au umplut puţul de fier oxidat în care se afunda Nath. Umerii lui nu atingeau pereţii, dar, desfăcându-şi picioarele cât de mult putea, reuşea să zgârie marginile ţevii şi să-şi încetinească coborârea. Tălpile lui se lovesc de şuruburi şi fire răsucite. Era deja cufundat în întuneric. Numără mental secundele, încercând să nu se încurce. Acum este suspendat deasupra vidului, frânghia aflată la capătul traseului său. Se clatină fără să reuşească să se strecoare între pereţi. Diametrul tubului este prea larg... Şi se teme că, dacă va atinge pereţii, va cădea pradă şobolanilor. Deasupra capului său, gura de aerisire nu este decât un punct de lumină ridicol de mic. Douăzeci de metri... Dacă discul se desface, nu va putea niciodată să-şi oprească căderea şi să urce înapoi cu propriile forţe. Numără - deodată, ceva moale şi păros îi cade pe umăr, zgâriindu-i geaca. Un şobolan! Se zbate, făcând cablul să scârţâie şi să vibreze ca o coardă de pian. Rozătorul se agăţă şi Nath îşi scutură braţele. Bestia se răstoarnă în cele din urmă, chiţăind. Pereţii tunelului vertical amplifică zgomotele micului corp elastic în timp ce ricoşează prin întuneric. În timpul incidentului, băiatul a încetat să mai numere secundele în minte. Acum nu mai ştie unde se află... Cât timp a pierdut?

Întunericul îl asupreşte.

Un nou şobolan se loveşte de el, agăţându-se de mâneca lui, un pachet de gheare cu o coadă zdravănă. Nath s-a panicat. Nu vrea să atingă animalul şi încearcă să scape de el scuturându-şi mâna. Cu toate astea, reuşeşte să se ferească de creatura dezgustătoare. Acum este acoperit de sudoare, lichefiat. Cât timp a pierdut? Un minut? Douăzeci de secunde?

Fata s-a dus sus? Poate că da.

De ce insistă să respecte regulile unui joc atât de stupid? Se pare că aude numărătoarea inversă ticăind şi vede acul indicator mişcându-se în centrul discului. Trebuie să-şi înceapă ascensiunea folosind cârligele. Bâjbâie, îşi încordează muşchii. Întotdeauna a avut braţe bune. Cleştii scârţâie pe frânghia prea strânsă... Şi minutele trec. Nath se sufocă, tâmplele îi bâzâie, capul gata să izbucnească sub presiunea sângelui. Îl dor bicepşii şi mâinile prost irigate îi amorţesc. Pata de lumină creşte încet... Încă câţiva metri.

Îşi întinde un braţ şi prinde marginea deschizăturii. Când scoate capul afară, frica îi dispare şi îşi dă seama că a stat acolo jos doar pentru un timp ridicol de scurt. Prăştierii izbucnesc în râs când el iese din ţeavă, înnegrit şi plin de vlagă. Îşi înclină trunchiul în faţă şi cade pe ciment. Partenera

sa este acolo, deoparte, proaspătă şi curată, îl priveşte cu un aer ironic.

— Tu... ai ajuns deja înapoi? se bâlbâi băiatul uşurat. Fetele se răsuciră în sughiţuri lungi de ilaritate.

— Idiotule! şuieră Safra. Crezi că războinicii mei ar fi atât de proşti încât să ia parte la astfel de turniruri ridicole? Crezi că Prăştierii sunt proşti?

Şi, apropiindu-se de tânăr, a concluzionat:

— Ea nu a coborât, înţelegi? Tu ai fost singurul care şi-a riscat viaţa, idiotule! Eşti la fel ca restul... un acrobat, un idiot.

Nath a deschis gura pentru a îndrăzni un răspuns. În acelaşi timp, discul magnetic s-a desprins şi a căzut cu un zgomot surd.

Capitolul VIII

Kurt bifează acele rozariului său preferat cu degetul mare febril. În această dimineaţă, şi-a bărbierit capul cu un pumnal de luptă, aşa cum obişnuia să facă în junglă, pentru a nu da nicio şansă paraziţilor. S-a tăiat de mai multe ori în timpul operaţiunii şi sângele, curgând în şiroaie, i-a desenat pe ceafă fusuri orare curioase. De asemenea, a ales să poarte mănuşi albe, cu interiorul degetului mare şi al arătătorului întărit cu piele. În acest fel se simte mai bine protejat. Colonelul Hazy s-a prezentat la şedinţa de informare în ţinută completă: cizme de cavalerie, baston de piele roşie, eşarfă sahariană aruncată neglijent pe spate şi băgată sub epoleţii supraîncărcaţi cu *sardine*. Şi, bineînţeles, înşurubată pe cap era veşnica sa şapcă cu vizieră surmontată de o pereche de ochelari de comandant de tanc. Un adevărat fanfaron! Când te gândeşti că singurele probleme strategice cu care se confruntă acest

bătrânel de serviciu sunt prepararea cocktailurilor de ouzo şi lime! Abia ajuns în cameră şi-a trântit băţul de harta de rezervă.

— Se mişcă! a strigat el. Ultima patrulă de elicoptere a reperat o adunare în jurul temniţei 5, cea cu semnul *Chewing Magnetic Tape*. Se pare că asaltul anonimilor se va concentra în principal asupra acestei clădiri. Există mai multe motive pentru asta după cum ştiţi, celelalte turnuri sunt acum pe trei picioare. Turnul *Helloflash* a fost grav avariat anul trecut, iar santinelele de întreţinere au fost în mod clar incapabile să-l repare corespunzător. Este posibil ca acesta să explodeze în timpul ceremoniei de iluminare. Elicopterele vor trebui să fie dotate cu echipamente de stingere a incendiilor. Nu vreau să ne trezim cu un turn de treizeci de etaje transformat în brichetă! Pe *Transaxen*, generatorul se defectează. Neonul va străluci doar la un sfert din puterea sa. Abia dacă străluceşte în întuneric. Probabil că târâtoarele vor dispreţui această ţintă lipsită de farmec. Conform observaţiilor noastre, populaţia din *Mikton-Farady* se confruntă cu o dezintegrare lentă a structurilor tribale. Vechiul şef a murit în timpul iernii, iar succesiunea a dat naştere unor lupte interne extrem de sângeroase. Acum au rămas doar bătrâni, femei şi copii. Se pare că aceştia s-au desprins treptat de

cultul însemnului. Nu cred că vor aprinde neoanele nici măcar pentru ceremonie. În ceea ce priveşte turnul numărul 1, este o regresie completă: abia o duzină de indivizi au revenit la starea de sălbăticie. Locuiesc la ultimul etaj şi nu ies aproape niciodată pe acoperiş. Aceasta este imaginea de ansamblu. Toate acestea mă fac să cred că atacul se va concentra asupra bastionului de la *Chewing Magnetic Tape*. Liderul acoperişului, Boris Travel, şi-a gestionat perfect stocurile de combustibil, iar clanul său este dinamic şi perfect antrenat. Din ceea ce am putut observa, există chiar şi o facţiune fundamentalistă condusă de o anume Safra Ranît. Acolo va avea loc confruntarea... Vreau o patrulă de recunoaştere în parcare peste o oră. Misiune de observare, asta e tot. Răspundeţi la telefon la cel mai mic contact!

Kurt îşi scutură mâinile pe volanul uriaş al maşinii blindate. Édith este în spatele lui, cu micul preot în costum de cleric. Maşina mare de patrulare se loveşte de asfaltul scorojit. Este un Forman-Stank amfibiu, echipat ca o insectă de luptă şi impermeabilizat prin simpla apăsare a unui buton de urgenţă. Chiar şi fanta îngustă din parbriz a fost prevăzută cu plexiglas blindat, ca un ghişeu de bancă. Este puţin cam înăbuşitor în acest cazan montat pe şenile, unde poţi vorbi doar prin căşti şi

microfoane. Kurt încă crede că ar trebui să construiască un aruncător de flăcări, să facă raid în gropile larvelor şi să prăjească toţi coconii înainte ca acele nenorocite de libelule să iasă afară. A spus-o cu voce tare în refectoriu şi a fost chemat la bătrânul fart Hazy.

— *Bon sang de vérole!* a înjurat colonelul. Când o să vă băgaţi în cap că suntem aici pentru a proteja tradiţiile sacrosancte ale acestor sălbatici? Nu e treaba noastră dacă se extermină până la ultimul dintre ei, atâta timp cât o fac în conformitate cu tradiţiile lor culturale. E ca şi cum am fi gardienii unui parc natural. Treaba noastră nu este să împiedicăm bufniţele să mănânce şoarecii de câmp!

Kurt a încuviinţat din cap, dar tot credea că colonelul era pe o pistă greşită.

Édith se agită în partea din spate a vehiculului. Ecranul verzui al ecosondei îi luminează chipul de jos, dându-i aspectul unei vrăjitoare. Antena parabolică de pe turela Forman-Stank-ului mătură parcarea, scanând Turnul 5 cu razele sale invizibile.

— La naiba! şuieră tânăra, există zone goale în interiorul căptuşelii.

— Bule de aer? întreabă Kurt.

— Nu. Sunt coşuri verticale, ca nişte tuneluri.

Pe ecran, imaginea temniţei recompusă de computer se roteşte ca un borcan pe roata olarului,

prezentând pe rând fiecare dintre cele patru feţe ale sale. Dungile mai clare se întind pe toată lungimea paralelipipedului..

— Puţuri de ventilaţie, spune Kurt, un puţ de lift. Poate un seif sau o cameră închisă ermetic. Spuma de umplutură nu poate să treacă prin uşi, nu uita. Am sigilat toate încăperile cu ferestre, dar întotdeauna există ţevi şi canale de scurgere. Tobogane de gunoi.

Preotul ciuguleşte unul dintre colţurile breviarului său. Cu părul alb care i se ridică în vârful capului, arată mai mult ca niciodată ca un exorcist de film. Dar poate că îşi cultivă această cochetărie?

— Nu-ţi face griji, spune el nerăbdător, anonimii nu vor ataca aşa. Această escaladare internă nu ar fi suficient de grandioasă. Aceasta este o ceremonie păgână, ei se asigură că captează imaginaţia.

Şi Kurt este de aceeaşi părere. El aprinde luminile de patrulare în timp ce întunericul invadează încet parcarea. Vede figuri negre cauciucate care agită torţe şi înconjoară piciorul turnului.

— Aruncaţi o privire! Priviţi! se entuziasma preotul. Dansează în jurul clădirii, desenând ceva pe podea... O pentagramă! Este o pentagramă! Închid turnul într-un cerc malefic. N-am mai văzut niciodată o asemenea ceremonie. Trebuie să fac poze!

Édith a oftat.

— Eşti nebun ! Ai de gând să ieşi?

— Desigur ca da ! spune priorul, scoţând din spatele mânecii un mic dispozitiv plat. Rezervaţia are vocaţie etnologică, trebuie să studiem obiceiurile neo-primitivilor.

— Neo-primitivi pe naiba! mârâie Kurt. Sunt nebuni şi nu-i putem ţine în frâu. Nu fii prost, nu avem nici măcar o armă cu care să te acoperim!

— *Asta mai lipsea!* şuieră clericul. Crezi că v-aş lăsa să-i împuşcaţi pe aceşti băştinaşi? Deschide uşa, repede!

Kurt deblochează zăvorul hidraulic. Preotul sare prin deschidere. Şi-a îndesat cartea sfântă într-unul din buzunare, iar jacheta îi atârnă într-o parte, dându-i o siluetă şubredă. Acolo, nişte anonimi au aprins un foc. Fiare de marcat terminate în simboluri cabalistice s-au înroşit în flăcări. Când semnul devine alb, o mână înfăşurată în cârpe apucă tija de fier şi o izbeşte de pământ în locul desemnat. Gudronul sfârâie, ciripeşte şi fumegă în timp ce desenul magic este imprimat pe asfalt. Întregul perimetru al pentagramei este împânzit de semne care nu pot fi şterse de ploaie sau de vânt. Un miros de răşină pluteşte în aer. Figurile cauciucate avansează încet, fluturându-şi fierul roşu. Cei fără nume îşi trasează cercul de putere în jurul temniţei,

răsunând pe pereţii gri ecourile unor forţe tulburi lipsite de nume sau atribute. Micul preot ţopăie printre carcase. Camera ultra-sofisticată ataşată la ochiul său scârţâie în timp ce devorează cu lăcomie imaginile.

— E nebun! răsuflă Édith. Trebuie să mergem să-l căutăm.

— Las-o baltă! spune Kurt. E ca toţi prietenii lui, visează la martiriu. Şi atunci ce vrei să fac? Să atac în mulţime ca să strivesc oamenii anonimi? Dacă te atingi măcar de unul, vei fi trimisă la Curtea Marţială! Poţi fi sigură că în acest moment Hazy ne urmăreşte cu binoclul. Nu are încredere în mine, se distrează provocându-mă pentru a mă prinde în capcană. Dacă pun piciorul în afara maşinii, va pune să fiu arestat. Asta e sigur!

Édith a încetat să mai asculte. Prin deschizătura din uşa glisantă, ea urmăreşte mişcările preotului. De data aceasta, anonimii i-au observat prezenţa. Se adună în jurul lui, apoi se îndreaptă încet spre el, siluete neidentificabile, cu feţele lor tăiate de trei benzi.

— *Bon sang*, gemu Édith, o să fie şi mai rău!

Stareţul a încetat să mai facă fotografii. Ezită, cu braţele pe jumătate ridicate. Schiţează un zâmbet tremurat, schiţează gesturi de pace şi prietenie, cu palmele deschise, puţin groteşti. anonimii se

apropie. Nu au renunţat la fiarele de marcat. Acum se află la doar câţiva metri de stareţ, care nu se poate hotărî să se întoarcă şi să fugă.

— Dă-i drumul! ordonă Édith, bătându-l pe Kurt pe umăr.

— Nu, spune acesta, îl înconjoară. Dacă mă duc după el, o să dau peste ei. Chestia asta nu se manevrează ca o maşină sport!

Acolo, unul dintre anonimi tocmai a aplicat vârful fierului său de marcat pe rotula stângă a preotului, care se prăbuşeşte, înăbuşind un ţipăt. Ţesătura costumului fumegă în timp ce arde, încorporându-se în contururile cărnii arse.

Kurt înjură şi porneşte cu încetinitorul pentru a se apropia de Prior. Unul câte unul, fiarele înroşite cădeau pe silueta ghemuită, gravându-i simboluri barbare pe spate, pe umeri, pe coapse... Redingota neagră nu mai era decât o cârpă pârjolită care se sfărâma. Auzind vuietul maşinii de patrulare, preotul se aplecă pe un cot şi ridică o mână în semn de protest.

— Nuu! a strigat el, nu vă *amestecaţi!* Pentru numele lui Dumnezeu! Nu faceţi nimic! Acesta este un ritual religios, nu trebuie să...

Un fier roşu aplicat în mijlocul frunţii l-a aruncat pe spate, cu palmele apăsate pe ochi. Se rostogoleşte pe jos în timp ce fiarele îl întorc şi îl întorc,

devorându-i carnea până la os.

Acest lucru continuă timp de câteva minute interminabile, apoi anonimii se îndepărtează. Fiarele reci şi-au pierdut toată puterea ofensivă... Trupul preotului torturat formează o minge pe asfalt. Nimănui nu-i mai pasă de el, scrierea pentagramei este o afacere mult mai importantă.

Kurt a frânat când s-a apropiat de corp. Édith a sărit din portiera maşinii şi l-a ridicat pe preot în braţe, ca pe un copil.

— Nu e mort, bâlbâie ea.

Kurt a aruncat o privire rapidă asupra carcasei slăbănoage întinsă în spatele vehiculului. Faţa exorcistului este brăzdată de tăieturi hidoase însângerate, cu arabescuri întortocheate. Întregul trunchi dispare sub punctuaţia acestui alfabet de răni înnegrite.

— Ritual pur băştinaş, delirează bărbatul rănit cu o voce muribundă.

Autenticitatea tribală în toată virginitatea ei... Nu... nu te amesteca...

Kurt întoarce botul maşinii de patrulare spre fort. Nu simte nicio milă pentru preotul torturat. Îi este sete şi trebuie să facă pipi. Asta e tot ce simte.

Capitolul IX

Safra Ranît este goală, întinsă pe beton, cu picioarele larg desfăcute. Priveşte cum gura lacomă a fetei pe care a ales-o pentru această noapte lucrează între coapsele ei. Este o blondă micuţă, cu buze mari şi pline şi cu o limbă şi degete abile.

Safra şi-a păstrat doar boneta albă de blană. Păsări împăiate grosolan îi împânzesc bârlogul. Ecranul ferestrei taie cerul care se întunecă în diamante egale. Marii *prăştiere* îi place să ejaculeze între rămăşiţele ei de pene, cu ochii fixaţi pe tavanul cerului... atât de aproape. Nu are rădăcini, nu are un teritoriu... De fapt, s-a simţit mereu trasă în sus, chemată de spaţiu. Deseori visează să se înalţe, imaginându-se că plonjează din vârful turnului şi alunecă la nesfârşit în curenţii de aer. Uneori se întreabă dacă nu cumva suferă de un fel de tulburare de echilibru. O boală care o împinge în mod constant să sfideze vidul pentru a experimenta în cele din

urmă vertijul, acel vertij care îngrozeşte târâtoarele şi chiar unele santinele. Ea nu a simţit niciodată cea mai mică teamă de cădere. Cuvântul *cădere* nu înseamnă nimic pentru ea. Picioarele ei sunt capabile de arabescuri prodigioase, dansând şi rotindu-se de la curbura unei ţevi până la marginea unui parapet, ca şi cum corpul pe care îl susţin nu ar fi mai greu decât o pană.

Safra geme, gura fetei lacome mâncându-i vintrele. Este plăcerea un substitut pentru vertij? Poate că da. Safra se bucură să enumere toate detaliile, toate episoadele unei căderi care va urma. Mai întâi, imediat după scufundare, elasticitatea aerului, rezistenţa vidului se simţea ca o pătrundere lentă a unui mediu lichid. Apoi, sfâşierea căderii. Impresia de a izbucni prin mii de mătăsuri întinse una peste alta. Femeia înaltă şi brună ar fi vrut să cadă la nesfârşit fără să întâlnească vreodată un obstacol. Din când în când, apuca o pasăre în timp ce zbura, îi rupea gâtul cu dinţii şi îi bea sângele.

Îşi muşcă buzele. De cealaltă parte a peretelui despărţitor, a început priveghiul armelor. Se consolidează gratiile şi grilajele ferestrelor, iar săgeţile şi arcurile sunt confecţionate din tije de metal uşor.

S-au format stocuri uriaşe de piuliţe şi şuruburi ruginite pentru a alimenta praştiile. Vechea

mitralieră Browning M.50 a fost demontată, unsă şi verificată cu atenţie. Ea va fi instalată chiar sub stâlpul de semnalizare, ca ultimă linie de apărare. În orice caz, nu le mai rămăseseră decât câteva benzi de cartuşe, abia două-trei minute de tragere, şi numai Boris Travel avea voie să le folosească. Femeile şi adolescenţii şi-au petrecut ziua demontând toate tijele de metal care ar putea fi folosite pe post de pichete sau ţepuşe. Acestea vor fi folosite pentru a împinge înapoi monturile oamenilor anonimi şi a le rupe aripile. O libelulă cu aripile sfâşiate - chiar şi una uriaşă - cade întotdeauna foarte repede. Bonele, copiii - pe scurt, oricine nu stăpâneşte o armă precum praştia, arcul sau discul - vor forma escadroane de hărţuire, o adevărată pădure de ţepi care vor căpuşa parapetul. Va trebui să fie gata imediat ce se aprinde semnul, pentru că târâtoarele nu pierd timpul.

Lui Safra îi place să stea pe marginea prăpastiei, cu urechile încordate, ascultând vuietul care se ridică încet din întuneric...

Ah! Marea bătălie. De data aceasta, *Chewing Magnetic Tape* va avea privilegiul asaltului. Este convinsă de asta. Folosind binoclul lui Boris Travel, inspectează acoperişurile clădirilor învecinate. Ea a detectat semne clare de slăbire. Nu va mai dura mult până când temniţa de beton îşi va aprinde totemul

de lumină. *Numele* va incendia întunericul, ţipând cu toate sclipirile sale. Încă o dată, temniţa îşi va îmbrăca coroana electrică, afirmându-şi puterea asupra lumii de jos, asupra tărâmului lucrurilor care se târăsc.

Prin despărţitură foşnesc făclii, tufişuri de săgeţi. Pilele scârţâie, transformând o vergea de oţel obişnuită într-o sabie sau un pumnal. Ultimul etaj răsună de toată agitaţia. Oamenii aleargă, se încrucişează şi se îmbrâncesc unii pe alţii. Meşterii întăresc gardurile, împletind cu degetele ochiuri de sârmă. Mese, birouri şi dulapuri de arhivă au fost demontate şi reciclate în panouri care pot fi folosite ca scuturi sau armuri, în funcţie de mărimea lor.

Safra îşi strânge coapsele pe capul care îi mănâncă pubisul. Îşi doreşte să aibă destulă putere pentru a-l sparge ca pe o nucă. Fata geme înăbuşit, dar continuă să lucreze cu limba şi buzele. Coapsele marii *prăştiere* sunt două fusuri de muşchi care îi strivesc tâmplele.

Ah! Bătălia... frumoasa bătălie.

Safra se bucura de nesfârşite zvâcniri sub privirile păsărilor moarte.

*

Chiar în partea de jos, la poalele turnului, cinci torţe au fost amplasate în jurul perimetrului pentagramei. Ele ard la nivelul asfaltului, bâzâind puternic în bătaia vântului care le aşterne flăcările şi le face să lingă smoala.

Tânăra fată îşi ridică gulerul de la mantaua neagră de cauciuc. Se uită la semnele magice gravate pe sol, spunându-şi că acestea emană o aură protectoare. Dar nu reuşeşte să se convingă prea bine de acest lucru. Magia anticilor nu o mai impresionează. Funinginea de la torţe îi înnegreşte partea inferioară a picioarelor, împroşcându-i pielea cu stropi mai negri decât noaptea.

— Trezirea! strigă cineva, e prima trezire!

Un grup se formează, o coloană rătăcită se grăbeşte spre bivuacul maternităţii. Tânăra fată li se alătură. La marginea gropii, un şef de foc cântă un psalm de neînţeles. Ceva se mişcă în crăpătură. Un cocon se mişcă în timp ce iese din turbă. Se contorsionează sub efectul unei trepidaţii interioare. Şi deodată ganga fibroasă se rupe. Un cap cu ochi enormi iese la iveală în aer liber. Insecta se convulsionează, se rostogoleşte pe o parte, fluturând

o grămadă de picioare zvelte. Aripile îi sunt aplatizate şi încremenite de-a lungul corpului.

Trebuie să aibă o lungime de aproximativ doi metri. Tânăra se întreabă dacă nu cumva i se pare hidos... Nu. Este *diferit*, străin de natura umană. Ai senzaţia că nu există o scară de comparaţie între el şi fiinţele umane. Poate că este chiar îngrozit de strălucirea torţelor care îl înconjoară?

Tânăra îl priveşte ieşind din plicul translucid al coconului. Se freacă şi se curăţă, trecându-şi crenguţele lungi ale picioarelor peste şi peste craniul său de robot. Aripile sale sunt două pânze încremenite, aplatizate.

Ele strălucesc, un ansamblu monocrom, un vitraliu albăstrui cu irizaţii schimbătoare. *Nocturnul*, cu profilul său şi dispunerea aripilor, aminteşte foarte mult de o libelulă. O libelulă mai puţin cabrată, dar mai vulnerabilă.

— S-a născut! vociferă bătrânul. S-a născut primul cal al urii... Va trăi doar atât cât să ne permită să ne răzbunăm. Să-l lăudăm pe cel de nedescris pentru că ne-a dat mijloacele de a lupta şi în acest an!

Mulţimea scandează o invocaţie ritmată, iar tânăra încearcă să ţină pasul. În spatele ei, doi băieţi şoptesc:

— E slab, spune primul. Uită-te la carapacea lui, e

moale şi încă nu şi-a ridicat aripile!

— E din cauza iernii, a murmurat cel de-al doilea, gerul a făcut ca larvele să sufere. Sunt sigur că tot ce vom avea vor fi nişte cai slabi care nu vor rezista nici măcar douăzeci şi patru de ore.

— Taci din gură, mârâie celălalt îngrijorat, dacă te aude cineva...

Dar tânăra fată auzise, iar inima ei s-a scufundat. Se uită la insectă, ai cărei ochi semănau cu două măşti de scrimă. Acum îşi netezeşte aripile cu picioarele din spate. E adevărat că are ceva fragil. O anumită moleşeală. O lipsă de... rectitudine.

— Să-l lăudăm pe cel de nedescris! a ţipat din nou bătrânul, ridicând o torţă picurând scântei. Buzele fetei s-au mişcat, dar nu a ieşit niciun cuvânt.

— Acum, toţi bărbaţii şi femeile să se unească trupeşte! ordonă conducătorul bivuacului. Fie ca fiecare dintre tinerele noastre fete să tânjească să fie însărcinată pentru ca pântecele ei să poată umple pierderile crude pe care bătălia ni le va provoca. Copulaţi şi fertilizaţi. Mulţi dintre voi vor muri înainte ca soarele să apună din nou. Fie ca plăcerea voastră să vă asigure o moştenire de putere.

Torţele se sting una câte una. Hainele de cauciuc cad în jurul *nocturnului*, care continuă să îşi aranjeze aripile.

*

Kurt şi-a coborât binoclul şi s-a sprijinit de crenelurile fortului de beton de la marginea parcării.

— Asta e, îi murmură el tovarăşului său, e marea orgie.

— S-au născut *nocturnii*, observă Édith, speram că gerul le va ucide.

— La fel şi eu. Acum o să meargă foarte repede. O duzină de ore pentru a dresa insectele şi gata! Mâine seară va fi mai uşor să numărăm pe cei vii decât pe cei morţi!

— Colonelul vrea ca elicopterele să survoleze câmpul de luptă pentru a stinge incendiile, oftează Édith.

— Sigur că da! răcneşte Kurt. O să ne-o luăm în gât!

Rămân în tăcere, sprijinindu-se de creneluri şi sondând noaptea parcării fără să distingă altceva decât un perete opac, fără adâncime.

Édith tremură în ciuda căldurii jachetei de zbor. Kurt mişcă repede mărgelele de la rozariul său preferat. Dintr-o dată, totul în jurul lor pare mai greu.

Capitolul X

Generatorul a început să mârâie şi să vibreze de când Boris Travel l-a alimentat cu plachete de combustibil solidificat. Un cub mare de culoare cenuşie, vibrează între pereţii cuştii sale ca o fiară sălbatică ale cărei picioare au fost bătute în cuie de podea. Tremuratul său se transmite la pereţii şi podeaua de beton, creând o furnicătură neplăcută sub picioarele santinelelor.

Mirosuri fierbinţi şi chimice umplu aerul. Întreaga populaţie a turnului s-a adunat pe acoperiş, privind spre semnul încă întunecat, încă adormit. Nath este acolo, umăr la umăr cu ceilalţi. Tribul este încremenit, hieratic, cu falangele albite pe beţele suliţelor de metal ridicate ca nişte tufe ascuţite.

Asemenea echipajului unei nave care se pregăteşte pentru un abordaj, clanul s-a echipat cu toate armele pe care le-au putut confecţiona cu ajutorul ustensilelor recuperate. Fiecare bucată de

fier a fost pilită şi ascuţită pentru a deveni un pumnal sau un vârf de lance. Ţevile de plumb au devenit sarbacane sau ciomege. Cel mai mic cui a fost reciclat ca săgeată. Acest arsenal de feronerie face ca fiecare luptător să fie mai greu. Prăştierii formează un grup izolat. Pe şolduri poartă o pungă plină de piuliţe şi şuruburi. Nath îşi mângâie discul, dar a avut grijă să se echipeze cu un arc capabil să trimită departe săgeţi uşoare cu vârfuri teribil de ascuţite.

Generatorul bate surd sub picioarele tribului, inimă îngropată cu ritm capricios. Boris Travel a deblocat cutia de conexiuni sudată de unul dintre stâlpii care susţin semnul. În interiorul acestui mic seif se află maneta... comutatorul care controlează fluxul de electricitate. Aşteaptă, cu mâna ridicată pe jumătate. Ezită... Ştie că, coborând maneta, va dezlănţui apocalipsa, valul de nebuni de jos. Clanul gâfâie, cu piepturile strivite de strânsoarea destinului. Emoţia se amestecă cu frica într-un cocktail care îi face pe toţi să ia foc. Inevitabilul este pe cale să se întâmple... La bine şi la rău.

Mâna lui Boris a coborât maneta şi o scânteie mare a zburat cu un pocnet albăstrui. Releele au bâzâit, tuburile au vibrat şi deodată...

Dintr-o dată izbucneşte lumina. Un şarpe de foc purpuriu arde pe cer. Tubul se aprinde, corpul său,

până atunci lipsit de sânge, se umple brusc de sânge incandescent. Bulele de lumină din acest alambic cu arabescuri întortocheate, ceaţa de gaz invizibil se aprinde... Literele strălucesc ca tot atâtea fiare înroşite. *CHEWING MAGNETIC TAPE* Formula magică tocmai a fost rostită, bestia legendară se ridică din somnul ei prăfuit. Semnul zigzaghează se răsuceşte şi se învârte ca un şarpe marin cu sinusoide de lavă.

Nath a făcut un pas înapoi, şocat. Toată terasa este roşie, inundată de un halou de abator. Lumina de avertizare se revarsă pe feţele uimite, colorând hainele, părul şi pielea.

Semnul bâzâie ca şi cum tuburile ar fi locuite de un roi de viespi. Safra a fost prima care a reacţionat. Şi-a învârtit praştia şi a scos un urlet strident care a fost imediat preluat de războinicele din falanga ei. Nath se clătină, ameţit de strigăte şi de lumină. Temniţa tocmai şi-a pus coroana de măcel. Craniul său roşu trebuie să fie vizibil de la kilometri distanţă. Tribul loveşte solul cu axul suliţelor. Toată lumea ştie că atacul este iminent. Safra sare pe parapetul de la marginea vidului şi scuipă în abis. Se dă semnalul, iar copiii şi adolescenţii îi urmează exemplul. Unii se dezbracă şi se pişă în întuneric, sperând că ploaia de urină îi va spurca pe anonimi.

În strălucirea semnului, ei arată ca nişte măcelari

sau ca nişte jupuitori scăpaţi dintr-un abator. Purtătorii de piroane fac cor, încurcându-şi armele, strigând fiecare să uite de frică.

Boris are cele mai mari dificultăţi în a controla tumultul. El doreşte ca luptătorii să se întoarcă la posturile lor. Gesticulează în spatele mitralierei vechi, sclipitoare de grăsime.

— Halebardierii de-a lungul parapetului! a strigat el. Arcaşii la ferestrele de la etaj, prăştierii la canalizare!

Vocea lui se pierdu în vacarmul din jur şi, în cele din urmă, Safra a fost cea care a dat ordinul de a se dispersa. Este frumoasă. Coapsele ei goale şi musculoase strălucesc de transpiraţie.

— Strigă *Numele,* porunceşte ea, strigă *Numele* pentru care vei muri!

Clanul captivat a început să scandeze textul semnului, trunchiat pentru o mai mare eficienţă:

— *Ma-gne-tic Ta-pe! Ma-gne-tic Ta-pe!*

Nath scrutează întunericul, în depărtare vede strălucirea timidă a *Transtaxen*. Neonul bolnăvicios pâlpâie, o străfulgerare de anemie care se stinge. De jur împrejur este o noapte compactă, care înconjoară turnurile în şanţul ei de cerneală. De acolo va veni pericolul.

— STRIGĂ NUMELE! repetă Safra, corpul ei vibrând, iar şiretul de piele fluierând la capătul

încheieturii mâinii. STRIGĂ NUMELE!

Nath este copleşit de contagiune, iar buzele îi bâlbâie silabele semnului. Curând e rândul lui să ţipe, cu gura contorsionată, cu fălcile şi gâtul dureroase. Îşi mestecă ura ca pe o carne prea tare, ca pe carnea crudă care trebuie smulsă din osul unei fiare care tocmai a fost măcelărită.

— *Ma-gne-tic Ta-pe! Ma-gne-tic Ta-pe!*

În acea secundă el nu mai există, este doar o prelungire a turnului, o creatură pe care iluminarea semnului tocmai o trezise dintr-o lungă comă. Da, asta e! Luminile de neon îi fac o transfuzie de lumină. Fluxul de electricitate îi străbătea venele, aprinzându-le. El este copilul unui panou publicitar, fiul unui semn branduit în aer ca o masă a legii.

Mai jos, în parcarea pustie, oamenii anonimi gem, acoperindu-şi ochii. Iluminarea izbucneşte din vârful turnului ca un gheizer de foc dintr-un vulcan. Lumina care cade în halou în jurul clădirii le dă impresia că o explozie de foc, o ploaie de lavă sau cenuşă, îi învăluie în ceaţa ei mortală. Chiar şi torţele din pentagramă păliseră sub asaltul brusc. Magia malefică a santinelelor îşi face treaba, otrăvind parcarea şi pe locuitorii ei. Tânăra fată se împiedică şi îşi încurcă picioarele în curelele şeii rudimentare pe care o potriveşte pe spatele *nocturnului*. Insecta uriaşă a fost imobilizată de cap şi de coadă.

Frânghiile o leagă de inele mari în pământ. Din când în când îşi scutură aripile, emiţând un suflu de elicopter, iar tânăra fată trebuie să se retragă. Cincisprezece insecte au fost plasate în jurul perimetrului clădirii. Sunt nerăbdătoare, dar nu dau semne de agresivitate.

Un grup de bătrâni le-a arătat tinerilor cum să controleze articulaţiile animalului şi, în special, cum să acţioneze asupra organelor care acţionează ca nişte cârme de adâncime. Două găuri practicate în carapace sunt suficiente pentru a parazita voinţa animalului şi a provoca reflexe de urcare sau coborâre la comandă. Tot ce trebuie să facă este să-şi bage mâinile într-una sau alta dintre cavităţi şi să strângă tendoanele conectate la muşchii aripilor. Contracţiile rezultate sunt la fel de eficiente ca o manşă în mâinile unui pilot experimentat.

Tânăra fată se urcă pe insectă, călare pe articulaţia care îi serveşte drept gât. Capul în formă de ou iese dintre coapsele ei ca rezervorul de combustibil al unei motociclete mari. Carapacea animalului aminteşte de metal vopsit. Nu pare a fi *viu* şi nu putea pretinde că este respingător la atingere. *Nocturnul* aminteşte mai degrabă de un robot decât de un amalgam de organe înghesuite sub o capotă de chitină.

Un bătrân inspectează *aeronava*, legând piloţii

cât mai strâns posibil. Un altul distribuie proiectilele. Există de toate, de la praştii până la cocktailuri Molotov şi bombe artizanale confecţionate din materiale recuperate de la vechile benzinării din parcare. Tinerei fete i se dă o pungă plină de fier vechi distructiv. I se înmânează o jumătate de duzină de grenade de lut uscat, cu cuie şi ambalate cu o pulbere făcută din salpetru, sulf şi cărbune.

E transpirată şi foarte obosită. Antrenamentul *nocturnilor* a avut un impact asupra nervilor ei. Bestia mai are acum doar aproximativ zece ore de trăit. Pe măsură ce soarele apune, va deveni din ce în ce mai slab, zborul său va deveni haotic, îşi va pierde simţul echilibrului şi va fi la cheremul celei mai mici manevre false. Unii *nocturni* chiar mor în timpul zborului, din cauza unei insuficienţe cardiace subite. Apoi cad ca nişte pietre şi se izbesc cu călăreţii lor într-un strop de carapace spulberată.

De la începutul după-amiezii, trebuie să fie vigilentă şi să urmărească semnele de slăbiciune ale animalului. Cu condiţia, totuşi, ca animalul să fie încă în viaţă la începutul după-amiezii!

Unul dintre bătrâni trece de la un pilot la altul şi îi sărută îndelung pe gură în timp ce le strânge feţele între mâinile lui lipsite de carne. Aşa este obiceiul, iar tânăra fată îl îndură luptând împotriva

impulsului de a-şi şterge gura care se ridică frenetic în interiorul ei.

Insectele se enervează şi dau din aripi, ridicând nori de praf.

Ziua se iveşte la orizont, o pată rozalie care estompează noaptea. Ora zece... ceasul ronţăie deja scurta existenţă a efemerelor giganţi.

Bătrânul a încercat în zadar să înceapă un discurs sau o cuvântare, zumzetul *nocturnilor* îi îneacă cuvintele şi îi zburleşte barba vopsită.

A sosit ora.

Tânăra fată trage de frânghiile de ancorare, nodurile se desfac. *Nocturnul* eliberat câştigă brusc înălţime. Urcă pe verticală, apoi se opreşte la cincisprezece metri deasupra solului. Vuietul şi deplasarea aerului sunt enorme. Călăreaţa asurzită verifică rapid chingile care o ţin pe loc. Se leagănă deasupra parcării, suspendată în gol, ca şi cum ar fi fost azvârlită pe o mare invizibilă. Stomacul ei se convulsionează de frică şi de vertij.

Escadrila de libelule gigantice s-a împrăştiat. Animalele se ridică foarte încet, iar spectatorii anonimi văd faţada nesfârşită cu ferestrele blocate. Turnul *umplut* nu oferă nicio scăpare. Trebuie urcat acest munte construit drept pentru a găsi în sfârşit câmpul de luptă la etajul cincisprezece. Zidul de beton se rostogoleşte pe lângă ei.

Tânăra tremură în timp ce scotoceşte prin geantă. Scoate o grenadă de lut cu fitil scurt. Cuiele mari de tâmplar de pe ea o fac să fie un ulcior greu de manevrat şi distructiv. Marea incertitudine este cum se va comporta *nocturnul*... Nu poate şti dinainte cum se va comporta bestia când proiectilele vor ploua asupra ei. Unele insecte se îndepărtează rapid, altele reacţionează viguros şi atacă, încercând să-şi prindă atacatorii cu picioarele lor lungi. În cele din urmă, unele sunt atât de surprinse încât se lasă să cadă fără să încerce să-şi oprească căderea. În acest din urmă caz, impactul este întotdeauna fatal pentru călăreţ.

Tânăra fată apucă bricheta de la gât. Se uită în sus, vârful este foarte aproape. Are senzaţia că urcă foarte repede pentru a se întâlni cu norii. Dintr-o dată apare terasa, pe care ea o vede ca pe un pătrat de suliţe şi ţepi.

Un strigăt de ură i-a întâmpinat apariţia şi imediat proiectilele i-au şuierat în urechi, ricoşând în carapacea *nocturnului*. Frica a paralizat-o, iar un proiectil a lovit-o în coapsă, fără să-i provoace prea mult rău. E amorţită, prinsă într-un vis. Ce caută acolo, cu o bombă în mână, călare pe un monstru derizoriu, luptând pentru cine ştie ce cauză?

O bucată de metal îi taie obrazul. De data aceasta, durerea o trezeşte. *Nocturnul* răcneşte de furie.

Începe să alunece şi se îndreaptă spre terasă.

Pădurea suliţelor se agită, un gard viu de vârfuri ascuţite care prind primele raze ale soarelui.

Călăreţul aprinde bricheta, aprinde fitilul de cărbune şi aruncă grenada în aer.

Insecta s-a întors deja pe aripă. La etajul de dedesubt, arcaşii postaţi în spatele ferestrelor cu gratii încearcă să o ţintească.

Grenada a ricoşat de pe parapet şi a explodat în aer, dar schijele sale au trecut dureros prin primul rând de halebardieri.

Nath aude cuiele şi aşchiile mieunând în jurul lui. Femei şi bătrâni cad la pământ sau se prăbuşesc peste balustrade, cu feţele şi torsurile sfredelite de resturile bombei artizanale.

Băiatul este tulburat, bătălia i se pare un şoc de confuzie extremă. Spaţiul mic al terasei nu permite prea multă mişcare, iar toţi se calcă şi se îmbrâncesc unii pe alţii în timp ce încearcă să facă manevre. Atacul *nocturnilor* este înfricoşător. Zumzetul lor face imposibilă vorbirea. Nath vrea să arunce armele şi să-şi acopere urechile.

Insectele se învârt în jurul terasei ca într-unul din acele caruseluri ale căror cai de lemn se mişcă în sus şi în jos într-o mişcare regulată.

Prăştierii săreau din ţeavă în ţeavă, învârtindu-şi armele de piele. Safra le-a ordonat să ţintească

aripile şi nu carapacea sau capul, care este blindat ca o cască. O aripă ruptă, slăbită, poate dezechilibra un *nocturn* şi îl poate forţa să aterizeze. Dar *nocturnii* au tendinţa de a riposta, iar picioarele lor nesfârşite sunt destul de capabile să înhaţe mai mulţi suliţaşi dintr-o singură trecere.

Nath se simţea inutil, greu şi neîndemânatic. Îl vede pe Boris Travel, palid şi ghemuit în spatele vechii sale mitraliere. O vede pe Safra sărind ca o maimuţă prin pădurea de ţevi. Suliţaşii urlă în timp ce-şi flutură suliţele, dar sunt atât de apropiaţi încât se încurcă unii pe alţii şi uneori se rănesc reciproc.

Odată cu răsăritul, lumina de pe firmă s-a stins. Gura lui Nath era uscată, iar imaginile care îi loveau retina păreau ireale. S-a hotărât să se caţăre pe o gură de aerisire şi să-şi folosească arcul, dar pădurea de halebarde în mişcare l-a împiedicat să ţintească bine.

Un *nocturn* cu o rană la ochi a atacat pe terasă. Picioarele sale au apucat un adolescent. Imediat, suliţaşii s-au năpustit înainte, ţintind articulaţiile defecte din carapacea de chitină. Lăncile alunecă şi se răsucesc pe pielea verzuie. Mai mult, suflul aripilor creează un adevărat zid elastic pentru atacatori, greu de înfruntat fără să te sufoci. Călăreţul legat de spatele insectei flutură o sticlă de benzină. O suliţă îl străpunge în timp ce aruncă

sticla. O baltă de foc explodează pe parapet, învăluind mai mulţi apărători. *Nocturnii*, înspăimântat de flăcări, se retrage. Suliţa lungă, care îi străpunge călăreţul, îl împiedică să zboare. Coboară învârtindu-se, în timp ce victimele arse sunt înfăşurate în pături îmbibate în apă de ploaie.

Safra a reuşit să lovească doi anonimi în cap cu bile de oţel. Animalele, lipsite de ghid, s-au îndepărtat imediat spre nord, fără să mai acorde atenţie bătăliei.

Sticle de benzină s-au izbit de faţadă, desenând jeturi lungi de flăcări pe beton. Nath a pierdut noţiunea timpului. Eliberă câteva săgeţi care se izbiră în vitraliul albăstrui al unei aripi.

Luptătorii anonimi nu îndrăznesc încă să se apropie. Ei testează apărarea adversarului. Nath ţopăie ca un boxer. Loviturile prost ajustate sunt pierdute. Suliţaşii greu încercaţi încep să se îndepărteze de parapet. Se apără, dar nu mai atacă.

Bilele şi bolţurile zbârnâie şi se încrucişează, ricoşând la întâmplare, uneori cu efect de recul asupra celor care le-au aruncat.

Dintr-o dată, prima escadrilă s-a retras pentru a-şi reface rezervele de muniţie.

Minutele trec, se întind. Tot ce se aude este vântul care rupe marginile faţadelor. Nath îşi lasă arcul jos. L-a apucat atât de strâns în timpul primului asalt

încât palmele aproape că i se taie. Câteva femei bătrâne împart între ei flacoane cu apă de ploaie. Oamenii beau cu poftă, stropindu-şi băşicile. Boris Travel, cu binoclul în mână, raportează că ceva neobişnuit se întâmplă în vârful turnului *Transtaxen*. Oamenii fug în toate direcţiile pe măsură ce semnul devenea mai luminos.

— Probabil că încearcă să-şi repare generatorul, spune Safra, stropindu-şi pieptul. Când ne-au văzut strălucind atât de tare, le-a fost ruşine să îşi arate iluminatul de priveghi!

Slăbănogii chicotiră. Este adevărat că semnul *Transtaxen* străluceşte într-un mod curios. Unele dintre litere strălucesc incandescent, în timp ce vecinele lor pâlpâie slab. În ciuda distanţei, puteau distinge scântei care bâzâie în jurul cutiilor de conectare. Semnul pulsează, alternând sclipiri roşii şi albastre.

Nath strâmbă din ochi. Acolo, panica este la cote maxime. Femeile cu copii se calcă în picioare pentru a se refugia în spatele ţevilor şi prizelor de aer. Bărbaţi sărind în sus şi în jos, fluturând extinctoare vechi, încrustate de rugină. Vântul ridică un miros de ozon, prevestitor de scurtcircuite.

Apoi, brusc, tubul explodează, un jet de cioburi se împrăştie pe terasă. Un fulger albastru a aprins panoul, a curs de-a lungul firelor şi s-a răspândit în

structurile metalice, electrizând ţevile şi prizele de aer. Mii de volţi, aruncaţi în gol, se împrăştie într-o baltă mortală. Siluetele se convulsionară, schiţând pantomime tetanice. Cei care alergaseră spre parapet au fost măturaţi de rafalele de şrapnel care le sfâşiau spatele.

Zeci de trupuri se prăbuşesc în gol, cu omoplaţii brăzdaţi de cioburi. Aceste ace de sticlă lungi şi lucioase sunt ca nişte aripi rigide, inutilizabile, care nu fac nimic pentru a le încetini căderea. Îngerii prinşi, se învârtesc cu braţele şi picioarele în derivă. Cei mai mulţi dintre ei sunt deja morţi la jumătatea cursei.

Semnul a explodat, lăsând un crater în mijlocul terasei. Din această gaură se ridică un fum presărat cu scântei. Curând, prizele de aer au început să scuipe fum, indicând că focul se propaga la etajele inferioare.

Supravieţuitorii s-au repezit în grabă la rezervoarele de apă de ploaie, pe care le-au tăiat cu topoarele, sperând că scurgerea apei va îneca flăcările.

Două elicoptere ale poliţiei s-au îndreptat spre blocul turn afectat. Unul dintre ele tractează un coş de salvare, pe care face tot posibilul să îl menţină la nivelul terasei. Dar nimeni nu părea să vrea să urce.

Safra rânjeşte, ar însemna să nu cunoşti bine

santinelele ca să crezi că vor părăsi nava la primul dezastru! Al doilea elicopter pulverizează pulbere de stingere pe flăcările izbucnite de la ferestre. Fumul, prea gros, îngreunează manevra. În cele din urmă, un bărbat zdruncinat şi pătat de funingine a sărit pe parapet pentru a tăia cablul gondolei cu o singură lovitură a toporului. Turnul fumegă ca o tigaie. Ţevile se înroşesc şi se deformează sub mângâierea flăcărilor.

— Atenţie! strigă cineva. Insectele! Se întorc!

Dar ceaţa de funingine care se răspândeşte formează un văl protector pentru atacatori. Nath se străduieşte să îşi ţină ochii deschişi, tuşind şi lăcrimând. Arcaşii aflaţi în ambuscadă în spatele ferestrelor dezlănţuie rafale zornăitoare care mor în curbe epuizate.

În cele din urmă, un *nocturn* iese din perdeaua de fum. Este ciuruit de înţepături, dar încă zboară, una dintre cele patru aripi atârnă jalnic, o cârpă translucidă pe care vântul continuă să o sfâşie.

O bombă a explodat la înălţimea parapetului, secerând doi prăştieri care s-au prăbuşit, cu coapsele sfâşiate de cuiele mari de tâmplar înfipte în lut. Nath a primit o lovitură în umăr şi a căzut pe spate. *Nocturnul* dezechilibrat a eşuat pe marginea terasei, cu burta zgâriind parapetul. Suliţaşii s-au năpustit imediat asupra lui, ţintind ţintele fragile ale aripilor,

ochilor... şi călăreţului prins în chingile sale. Insecta gigantică s-a convulsionat, dar suliţele au săpat în ea, spintecând-o ca pe un crustaceu. Câteva secunde au fost suficiente pentru a-l transforma într-o pernuţă de ace. Ghiozdanul pilotului a izbucnit în flăcări, devorându-l pe om şi extinzându-se rapid la aripile lungi şi albăstrui, care s-au încreţit sub efectul căldurii şi s-au topit ca mica. Un miros îngrozitor a inundat acoperişul, în timp ce *nocturnul* a izbucnit în flăcări şi a căpătat aspectul unei epave de smoală.

La o sută de metri distanţă, la comenzile Sky-Fender-ului a cărui capsulă de salvare tocmai fusese tăiată, Kurt înjura îngrozitor. Cu o mişcare a cârmei, a îndepărtat elicopterul de faţadă şi a încercat să localizeze elicopterul lui Édith.

Tânăra a continuat să scuipe gheaţă carbonică în ciuda fumului, care îi distorsiona aprecierea distanţelor.

— Édith! strigă Kurt în microfon. Ieşi naibii afară! O să loveşti faţada, eşti prea aproape!

Dar tânăra femeie nu a răspuns. Fostul mercenar se juca cu manşa, deja *nocturnii* îl înconjurau. Anonimii bombardau Cerul cu bile de oţel care loveau fuzelajul cu o forţă la fel de mare ca loviturile de ciocan. Deplasarea aerului produsă de rotaţia palelor abia dacă tulbura zborul *nocturnilor*. Kurt

ura aceste insecte lungi, cu abdomenul lor segmentat care pulsa ca nişte viscere goale.

Sky-Fender vâsleşte greu prin ceaţă. Pare greu şi neîndemânatic pe lângă *nocturnii* care alunecă în curenţii ascendenţi. Kurt transpiră în costumul său de zbor. Turnul *Transtaxen* ia foc, în două ore clădirea nu va mai fi decât o brichetă gigantică. Spuma de etanşare, despre care se spune că este ignifugă, nu pare să facă mare lucru pentru a opri flăcările. Flăcări şi reclame plouă peste parcarea de maşini.

Kurt pluteşte, aşteptând ca vântul să spulbere perdeaua de fum. Din când în când vede trecând pe lângă el câte un corp cu carnea strivită de rezistenţa aerului.

Elicopterul a primit brusc un şoc imens. Una dintre palele sale tocmai tăiase în două un *nocturn* neatent. Animalul, tăiat în lungime, s-a împrăştiat, în timp ce un terci organic neidentificabil a mânjit parbrizul cabinei de pilotaj. Sky-Fender-ul s-a îndepărtat în derivă.

Kurt a trăit o secundă de panică intensă. Elicopterul se învârtea, coborând ca un top. Ştergătoarele de parbriz au alunecat în mâzgăleala viscerală care întuneca geamurile. Kurt, lichefiat, se agăţa de manşă, neştiind dacă nu cumva se va lovi în orice moment de una dintre faţade.

Căderea continuă şi continuă. Bărbatul a simţit cum un văl negru îi cade peste ochi. Rotaţiile din ce în ce mai rapide îi puneau inima în mişcare. Era acum pilotul somnambul al unei carcase nebune. Când schiurile elicopterului au atins în cele din urmă solul, aproape că îşi pierduse cunoştinţa. Aeronava s-a oprit cu un sunet îngrozitor de metal zdrobit. Kurt a încercat să îşi desfacă hamul, dar îi sângera nasul. Sângele îi bătea în tâmple. S-a gândit la Édith şi s-a scufundat în inconştienţă, bâlbâind o înjurătură.

Anonimii au văzut prăbuşirea elicopterului, dar toată energia lor este concentrată pe reaprovizionarea piloţilor şi formarea escadronului de înlocuire. Până acum totul e bine, au pierdut doar doi *nocturni*. Turnul *Transtaxen* este în flăcări şi panica pare să se răspândească printre santinelele de pe *Chewing Magnetic Tape*.

Un bătrânel, aflat într-un vechi 2CV cu aproximativ douăzeci de femei şi copii în spate, străbate parcarea cu ultimele veşti despre bătălie. El nu ştie că *Transtaxen* s-a datorat doar unui accident şi, în mod firesc, a atribuit această performanţă unor anonimi. Clanul este încântat de acest anunţ. Piloţii înşişi au ales să creadă acest lucru. Mai mult, confuzia atacurilor nu le-a permis să-şi dea seama ce se întâmplă cu adevărat.

Deocamdată, tânăra se odihneşte pe margine, sprijinită de pompa ruginită a unei vechi benzinării. Se simte beată, cu capul gol. Nu-şi poate da seama cum a reuşit să treacă prin grindina de proiectile, cum a evitat învălmăşeala ascuţită de piroane. Tot ce-şi aminteşte este frica pe care a simţit-o şi contracţiile intestinelor ei. Restul, gesturile morţii, le-a executat într-o stare apropiată de hipnoză. Tot ce a văzut au fost forme, sclipiri de oţel. Nu se gândea decât la supravieţuire. A ucis pentru a evita să fie ucisă, pentru a îndepărta lamele care îi ameninţau faţa şi stomacul. *Semnul, Numele*, *Hipernumele*... nu s-a gândit la asta nici măcar o secundă. Când a aterizat, cineva i-a desfăcut hamul şi a tras-o pe asfalt. Sângera dintr-o multitudine de tăieturi, iar părul îi arsese pe partea dreaptă a craniului. În afară de asta, nu simţea decât o detaşare insuportabilă.

Mulţi *nocturni* s-au întors la baza lor, călăriţi de cadavre, dar acesta este doar un detaliu, nu lipsesc cadavrele.

O femeie însărcinată îngenunchează lângă fată şi îi curăţă faţa cu o cârpă umedă.

— Cum a fost acolo sus?

Tânăra fată ridică din umeri.

— Nu ştiu, spune ea, nu eram atentă.

Capitolul XI

În vârful turnului asediat, luptătorii se retrag de câteva minute. Sfârşitul brutal al sectanţilor *Transtaxen* a demoralizat clanul. Au brusc senzaţia că duc o luptă de ariergardă pierdută, un fel de ultimă rezistenţă de necesitate îndoielnică. Lăncile sunt mai puţin ferme în mâini, praştiile se învârt mai greu.

Toată lumea urmărise accidentul de elicopter, iar acest ultim incident părea să anunţe o revărsare irepresibilă a cavaleriei anonimilor. Prin vălul fricii, *nocturnii* capătă un aspect din ce în ce mai înspăimântător.

Safra, o adevărată războinică, a simţit această ezitare. Ea a văzut feţele, cenuşii de tensiune şi oboseală, cu ochii adânc încrustaţi. Îşi strâmbă nasul şi simţi mirosul fricii care se scurgea din trupuri. Un miros acru, o transpiraţie palidă. Boris Travel este sudat de mitraliera sa, incapabil să reacţioneze.

Entuziasmul primelor clipe se diluează, furia nu mai este un paravan, iar luciditatea care se trezeşte în fiecare aduce îndoiala şi angoasa.

Acesta este momentul decisiv în care se decide viitorul bătăliilor, momentul în care liderii trebuie să insufle în trupele lor dorinţa de a învinge.

Safra sare pe parapet şi se întoarce cu spatele la abis. Poziţionată astfel, este teribil de vulnerabilă, dar totul depinde de imaginea pe care trebuie să o proiecteze.

Cu coapsele desfăcute, musculoase şi încordate, cu sânii expuşi în tricoul de piele, cu faţa strălucitoare - cu pupilele dilatate - ieşind din boneta de blană, este frumoasă şi teribilă. Îşi fluieră praştia, dispreţuind pericolul care ar putea apărea în orice clipă din spatele ei sub forma unui *nocturn*. În acest moment, ea pare cu adevărat invulnerabilă, de neatins. Întregul ei corp este locuit de o furie senzuală. Este o imagine a morţii materializată brusc, o imagine seducătoare şi distructivă, un vertij al eului interior, o forţă neagră care transformă impulsul autodistructiv care zace latent în fiecare în parte într-un ideal flamboaiant.

Nath se uită la ea, iar oboseala i se topeşte. Safra îl face să-şi dorească să moară, îi insuflă o poftă întunecată şi perversă de neant. Îi rămâne o singură dorinţă: să se topească, să se dilueze în acest soare

negru. Să se împărtăşească în distrugere cu această flacără de carne care dansează pe marginea vidului. Un suflu magnetic trece peste clan.

— Hai să ne strigăm numele în faţa târâtorilor! vociferează Safra. Să transformăm semnul într-un far care va orbi *nocturnii*. Să scuipăm lumina noastră în parcare şi să sperăm că le va arde retina şi le va face băşici pe piele.

— Da! Da! cântă acum războinicii. Lumina! Mai multă lumină!

Safra sare la pământ şi se îndreaptă spre Boris Travel, care nu a dat drumul la mânerele mitralierei sale.

— Ai auzit asta? Dă-i mai multă putere! Fă semnul mai luminos!

Bătrânul şef al acoperişului îşi lărgeşte ochii, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn prelungit.

— Dar... dar, se bâlbâie el, e periculos.

— Idiotule! răcneşte Safra. Dă-mi cheile!

— Da! a strigat tribul. Cheile!

Boris scutură din cap, cu bărbia tremurându-i când îşi dădu seama că şi-a pierdut toată puterea. El nu mai este nimic. Safra a profitat de confuzia generală pentru a-i lua locul. E chiar în faţa lui şi, pentru o fracţiune de secundă, este tentat să apese pe trăgaciul marelui Browning pentru a scăpa de această femeie intrigantă... Dar nu o va face. Doar

Safra mai poate conduce clanul spre victorie. De asemenea, i s-a părut frumoasă când a sărit mai devreme pe parapet. Îi dă cheile cu o mişcare mecanică.

— Ai grijă, a murmurat el, *dacă se produce o supratensiune...*

Dar Safra nu a ascultat. Coboară în fugă scările până în camera unde sunt depozitate plăcile de combustibil şi descuie cufărul cu comori. Plăcuţele dispărură în gura motorului în flăcări. Unu... doi... trei... patru.

Cu mâna dreaptă împinge cursorul în zona de producţie maximă. Generatorul răsună de parcă ar fi pe cale să se smulgă din beton şi totul începe să vibreze. Safra făcu un pas înapoi. Nu-şi poate controla pocnetul dinţilor. Urcă cu spatele pe treptele care duc spre terasă, cu privirea fixată pe cubul mare şi gri al motorului care ţopăie ca un animal înnebunit brusc de ingestia unui drog otrăvitor.

— Lumină! au strigat luptătorii de pe acoperiş. Lumina!

Pe panou literele strălucesc, orbitoare, ireale. E ca şi cum firele electrice le injectează cu lavă topită. E ca şi cum un fulger căzut din vreo furtună ar fi ales să se aşeze acolo, permanent, deasupra turnului, ca o semnătură a unui zeu teribil.

Nath ţipă alături de ceilalţi la acest prodigiu. Uită de maşinăria care îşi regurgitează kilowaţi pe podeaua de dedesubt şi nu mai vede decât un semn din ceruri, o manifestare aproape magică. Zeii sunt cu oamenii din temniţă! Vrea să creadă acest lucru din toate puterile sale. Lumina sângeroasă îi arde ochii, se clatină şi ţipă:

— *Magnetic Tape ! Magnetic Tape !*

— La moarte ! strigă Safra. La moarte!

Zumzetul *nocturnilor* domină tumultul. Un urlet zguduie mulţimea, iar suliţaşii se grăbesc spre parapet. Unii dintre ei, galvanizaţi la extrem, se urcă pe balustrade pentru a se apăra de insecte. Nath trage săgeată după săgeată. Degetele îi sângerează de la coarda arcului, dar nu-şi dă seama de asta. Este posedat de o furie de răzbunare şi loviturile sale ghidate miraculos străpung ochiul unei insecte care se ridică şi îşi desface călăreţul.

— *Numele*! scandează Safra. Strigă *Numele*!

Stă pe o ţeavă, scăldată în lumină stacojie, iar praştia ei scuipă proiectile mortale.

Trei *nocturni* au coborât cu aripile spulberate în bucăţi. Semnul trosneşte şi scântei zboară din cutiile de releu ataşate de stâlpii porticului, dar nimeni nu observă.

De cealaltă parte a abisului, turnul *Transtaxen* nu este altceva decât un infern colosal. Arderea

ultimelor zece etaje degajă o căldură insuportabilă, iar lumina din rug încurcă *nocturnii* care, asemenea moliilor atrase de flacăra unei lumânări, se năpustesc periculos asupra jetului de foc care ţâşneşte din parcare.

Oricât de mult încercau piloţii anonimi să intervină în reflexele aeronavelor lor, insectele se lăsau pur şi simplu în voia sorţii, toate suprafeţele de control blocate, planoare înţepenite şi - cerc după cerc - apropiindu-se puţin mai mult de foc.

— Uite! s-a bâlbâit Safra. Se scufundă în infern! Aceste bestii mizerabile se reped spre rug!

Nath, hilar, a sughiţat isteric. Sprijinindu-se cu ambele mâini pe parapet, urmăreşte cursul fatal al *nocturnilor* care se freacă de foc şi sfârşesc prin a lua foc ca nişte avioane lovite de fulger. Aripile lor iau foc cu un *vlouf!* ca o baltă de benzină pe care se aruncă un chibrit.

Trei, patru... cinci libelule au ars în aer împreună cu călăreţul lor, iar torţele sfârâitoare s-au prăbuşit pe pământ, topind asfaltul în punctul de impact. Nath a făcut un pas înapoi. Căldura focului este intensă, devorându-i pielea şi uscându-i buzele. Un al şaselea *nocturn* ia foc şi, de data aceasta, plonjează direct în inima flăcărilor.

În parcarea vastă şi pătrată se simte panică. Bătrânii îşi dau seama că situaţia scapă de sub

control. Incendiul din turnul *Transtaxen* a făcut să plouă cu un potop de flăcări asupra lor, pârjolindu-le părul şi arzând găuri în cauciucul mantalelor. Căldura era teribilă, iar pocnetul infernului făcea imposibilă comunicarea verbală.

Nocturni încep să dea semne de slăbiciune. Căldura neobişnuită le grăbeşte schimburile chimice şi, în acelaşi timp, degradarea fizică.

Legată de montura ei, tânăra simţea că insecta avea probleme în a se ridica. Pentru a contracara mirajul fototaxis-ului, şefii de bivuac orbeau libelulele punându-le un sac pe cap, dar această stratagemă funcţiona doar pe jumătate. Flăcările sunt atât de strălucitoare încât *nocturnii* le pot vedea prin ţesătura grosolană a sacilor.

Tânăra s-a străduit să corecteze traiectoria *nocturnului*, însă bestia a plutit în derivă până la jumătatea clădirii, ca şi cum şi-ar fi căutat al doilea suflu. Călăreţul avea impresia oribilă de a călări un trunchi de copac prins treptat în fluxul unei cascade. A lovit cu pumnii în craniul insectei, înfigându-şi unghiile în tendoanele expuse care controlează mişcările reflexe de derivă profundă, dar *nocturnul* a reacţionat cu lene.

Bătălia anuală se apropia de sfârşit mult mai devreme decât se aştepta. Puii de insecte, puşi la încercare de asprimea iernii, nu au reuşit să dea

dovadă de mari calităţi fizice. Mai mult, incendiul din turnul *Transtaxen* a dat peste cap o bătălie care se credea aproape câştigată.

În parcare, piloţii aspiranţi erau reticenţi în a înlocui cavalerii morţi sau răniţi. Sfârşitul ostilităţilor, pe care îl bănuiau iminent, îi făcea să fie prudenţi într-un mod care îi înfuria pe veterani. Curăţată cu câteva şerveţele din burete, tânăra a fost dusă literalmente în şa de doi semeni grăbiţi să găsească un mahout pentru libelula care tocmai fusese împinsă în zona de decolare.

Acum urcă, hâdă, cu faţa înroşită de arsuri şi cicatrici, cu jumătate din părul pârlit şi cu fruntea plină de băşici. Nu vrea să sfârşească prinsă în turnul în flăcări. Visează la o moarte nedureroasă, care ar pune capăt oboselii imense care îi apasă pleoapele. Vrea să moară aşa cum se adoarme, fără să-şi dea seama.

Tânjeşte doar după linişte. Epuizarea nervoasă o desprinde de realitate. Se bate împotriva slăbiciunii *nocturnului* care zboară greu la înălţimea etajului douăzeci. În spatele ei, unul dintre însoţitorii ei tocmai a căzut, ciuruit de săgeţi, cu o jumătate de suliţă în trup.

Soarele coboară încet peste orizont. Ziua este deja foarte coaptă, iar *nocturnii* simt cum li se blochează inima.

După ce şi-a epuizat săgeţile, Nath foloseşte acum discul său cu muchii ascuţite, pe care îl manevrează ca pe un yo-yo mortal datorită frânghiei de oţel înfăşurate strâns în jurul încheieturii de piele. Acesta fluieră şi ricoşează înainte şi înapoi între ţintă şi stăpânul său, învârtindu-se ca o lamă de ferăstrău circular, tăind adânc în carapacea chitinoasă a *nocturnilor*, despică cuştile toracice pe toată lungimea sternului şi se învârte înapoi pentru a ateriza în palma stăpânului său. Nath şterge apoi sângele care se scurge de pe muchia ascuţită cu dosul mânecii şi îşi reia poziţia de aruncare, cu picioarele îndoite şi braţul drept tras înapoi.

Căldura degajată de reclamă i-a făcut o arsură pe ceafă. Spatele lui se simte ca şi cum s-ar lupta cu arşiţa care se ridică dintr-un cuptor deschis larg. Ceea ce a mai rămas din conştiinţa lui curată îi strigă că ceva se pregăteşte, ceva periculos, dacă nu chiar catastrofal, dar nu vrea să-şi părăsească postul. Aruncă din nou discul, ţintind capul unui *nocturn* care se ridică peste parapet.

Stând sub portic, Boris Travel a detectat scânteile care ies în cataracte din cutiile de conexiuni. Se sufoca şi a gâfâia ca şi cum ar fi fost expus la radiaţiile unui imens radiator electric cu filamente vizibile. Pielea de pe braţe şi de pe faţă i-a devenit uscată şi roşie. I se pare că părul său are miros de

ars. Nu îndrăzni să ridice capul ca să se uite la panou, dar putea vedea că învelişul de plastic al cablurilor de alimentare se înmoaie ca o bezea supraîncălzită.

Stâlpii vibrează şi se scutură. Bolţuri se desprindeau de pe panou şi se rostogoleau pe podea, la fel de roşii ca şi cum ar fi căzut dintr-o forjă. Trebuie să tăiem curentul de la panou, să oprim generatorul înainte de a fi prea târziu.

Bătrânul şef al acoperişului îşi aruncă mitraliera şi se ridică pe jumătate în picioare. Dacă Safra nu vrea să asculte de raţiune, va acţiona singur...

Dar nu a avut timp să părăsească postul de luptă. De îndată ce a păşit peste sacii de nisip care înconjurau mitraliera, un vuiet înspăimântător a izbucnit deasupra capului său. Şarpele lung de lumini de neon care formau literele cuvântului *Chewing Magnetic Tape* tocmai se smulsese de pe panoul pe care era fixat. Tubul blindat şi incandescent se înălţa spre cer ca o reptilă furioasă. Literele se desfăcură una câte una, buclele se îndreptară. Cuvintele se transformă într-o singură bară de lumină care se ondulează, emanând o căldură înfricoşătoare.

Îngrozit, Boris vede că această sinusoidă de coşmar ia forma unui tentacul răpitor.

Se mişcă prin aer, convulsionând sub descărcarea

continuă a mii de volţi care îl macină din interior. Combatanţii au încremenit, cu ochii mari, uimiţi de fenomen. Scântei zboară din fiecare releu, artificii orbitoare. Reptila de neon dansează sacadat, radiind o strălucire insuportabilă. E ca şi cum un fulger ar juca deasupra terasei. Ca şi cum s-ar fi trezit brusc dintr-o hibernare prelungită, începe o serie de întinderi.

Boris ar fi vrut să strige clanului să se pună la adăpost, dar el doar stă acolo, stupid, călare pe sacul de nisip.

În cele din urmă, tubul a lovit podeaua de beton. Un gigantic pocnet albăstrui învăluie partea superioară a clădirii, în timp ce o explozie furtunoasă îi aruncă pe combatanţi cu capul în jos. Un con de aspiraţie străpunse acoperişul, trimiţând portalul în aer, iar un uragan de sticlă sfărâmată străpunse până la parapet. Schijele s-au înfipt în oameni şi au spart ţevile. Pietrele zidului scund se desprinseră şi se prăbuşiră în gol...

La etajul de dedesubt, generatorul explodează. Explozia smulge gratiile şi grilajele de la ferestre, aruncându-i pe arcaşi în abis.

Suflul este atât de puternic, încât rupe aripile tuturor *nocturnilor* care se apropiaseră de acoperiş, împrăştiindu-le ca petalele unei margarete pe jumătate zbârcite.

Picături de sticlă topită săpau în carnea nefericiţilor care nu reuşiseră să găsească un adăpost, rubine lichide, ele se solidificau doar după ce pătrundeau în toată grosimea ţesutului muscular. Sub efectul impactului, rezervorul mare de apă de ploaie s-a spart, permiţând unui potop de apă putredă să curgă şi să înece flăcările aprinse de explozie.

Dar Boris Travel nu a văzut nimic din toate astea, deoarece tentaculul stacojiu l-a tăiat în două în timp ce se izbea de terasă.

Fumul care se ridică din focul înăbuşit îneacă trupurile împrăştiate sub un văl înţepător care lasă pe buze un gust de praf de puşcă.

Capitolul XII

Nath este rece. Foarte rece. Explozia i-a smuls hainele şi el zace gol pe cimentul terasei, cu braţele şi picioarele sfâşiate în postura unui înecat adus de valuri. Trunchiul şi coapsele îi sunt sablate cu tăieturi adânci, dar el nu simte nimic altceva decât vântul, care pare îngrozitor de rece. Încearcă să se mişte, sticla îi pocneşte sub omoplaţi. În jurul lui sunt cadavre înnegrite şi ciuruite de cioburi de sticlă. Parapetul spart se deschide acum spre abis. Pădurea de ţevi a fost rostogolită şi aplatizată de explozie. O cisternă găurită se scurge undeva, pierzând apă ruginită dintr-o mie de găuri.

Nath se trage în sus pe coate. În loc de semn, tot ce poate distinge sunt două grinzi răsucite care încadrează un crater din care se ridică jeturi de fum gras. Atmosfera duhneşte a cauciuc ars.

Tânărul dă la o parte cadavrul unei prăştiere, cu faţa brăzdată de bulon. Câţiva răniţi se târăsc prin

carnagiu, cu un aspect hâd şi acoperiţi de sânge şi funingine.

Safra Ranît, agăţată de o gură de aerisire, se chinuie să se ridice în picioare. Are o tăietură urâtă pe frunte, iar boneta ei de blană albă arată ca un bandaj murdar. Se lasă pe spate, cu ochii goi, cu gura întredeschisă. Cămaşa ei de piele sfâşiată dezvăluie un stomac oribil de zgâriat. Nimeni nu plânge sau geme. Aproape toţi suliţaşii au dispărut. Unda de şoc i-a aruncat în abis.

Nath a îngenuncheat. Sângele coagulat s-a aglomerat în părul său pubian. Căutând printre resturi, îşi pune mâna pe discul de luptă. Praful de ciment împroaşcă cadavrele cu o peliculă albă care absoarbe sângele din răni şi se transformă într-o crustă maronie. Nath caută din nou semnul, dar trebuie să recunoască: inscripţia de neon a dispărut într-adevăr... A fost nevoie doar de un val de energie pentru a pulveriza totemul, spulberându-l ca pe un candelabru cu nenumărate pandantive. Nath este foarte slăbit, dar suficient de lucid pentru a-şi da seama că catastrofa a ucis trei sferturi dintre războinicii de pe acoperiş. Nici măcar nu înţelege cum a reuşit să scape de explozia distructivă care i-a trimis pe tovarăşii săi să se prăbuşească peste balustradele de ciment. Ar fi vrut să coboare la etajul de jos pentru a scăpa de vântul îngheţat, dar a rămas

în genunchi printre dărâmături şi cadavre, tremurând, cu discul ciobit în mână. Ultima santinelă care stătea în picioare, sfidând jalnic ceea ce se va ridica din vid.

Dar explozia nu i-a omorât doar pe luptătorii de pe acoperiş, ci a spulberat şi hoarda de *nocturni* care se înghesuiau pe terasă. Insectele şi călăreţii lor au fost ucişi de schijele din semnul dezintegrat. O avalanşă de ace de sticlă a sfâşiat aripile libelulelor, condamnându-le la cădere, şi doar câţiva rătăciţi au scăpat din salvă.

Tânăra fată se află printre ei...

Insecta pe care călărea avea mari dificultăţi să urce pe acoperiş. Ea ştia că este pe moarte şi că trebuie să aterizeze cât mai repede posibil dacă nu vrea să se scufunde şi să se prăbuşească în parcare.

Tânăra anonimă împinge nervoasă insecta ale cărei picioare se agaţă de pietrele care ies din parapetul zimţat. Nu prea înţelege ce s-a întâmplat cu o clipă în urmă. Strălucirea enormă, zgomotul înspăimântător au făcut-o să creadă că cineva reuşise în sfârşit să arunce o bombă în semnul cu neon..

Aşadar, oamenii din parcare au câştigat bătălia! În mod clar, sigur şi fără îndoială! Cu două turnuri distruse în doar câteva ore de luptă, bătrânii vor fi cu siguranţă mulţumiţi...

Nocturnul, epuizat, s-a prăbuşit pe terasă, alunecând pe dărâmături. Întreaga suprafaţă a acoperişului era presărată cu cioburi de sticlă, ca şi cum o vitrină gigantică ar fi fost distrusă cu pietre.

Tânăra sări din ham şi apucă un pumnal de aruncat de la centură. Avansează cu prudenţă, dar se loveşte doar de oameni morţi sau muribunzi. Se simte un pic ridicolă, cu lama înfiptă între degetul mare şi arătător. Cine ar mai putea să o rănească?

Trecând peste cadavre, vede doar un băiat albit de praful de ciment, cu mâinile strângând un disc de bumerang. Arată ca un somnambul care se chinuie să se trezească, ca şi cum ar bănui că somnul pe care îl simte este doar o pregustare a morţii. În ciuda prafului şi a funinginii, ea crede că arată la fel de tânăr ca şi ea. Îşi lasă braţul să cadă înapoi. Nu ştie ce caută aici, pe teritoriul inamic, mergând printre dărâmăturile a ceea ce a fost cândva templul *Numelui*.

Se uită la adolescentul presărat cu făina cenuşie a ruinelor. *Vrea să-i spună ceva important, ceva ce nu prea poate înţelege, o idee pe care ar trebui să o exploreze împreună, departe de bătrâni, de şefii de acoperiş sau de bivuac. O scânteie mică şi tulbure pulsează în fundul minţii ei, aşteptând să înflorească.*

Îşi întinde mâna...

În ceaţa semi-conştiinţei, Nath a perceput gestul. Braţul lui s-a relaxat ca o maşinărie bine reglată, proiectând discul spre figura neagră ameninţătoare care se apropia.

Cercul de oţel ascuţit ca un brici a prins-o pe fată sub bărbie, secţionându-i traheea şi esofagul, înainte de a se rupe între două vertebre cervicale. Ea s-a prăbuşit, ştergându-se brusc din orizontul spumos al băiatului.

Nath devine din ce în ce mai rece şi ridică pumnul pentru a-şi striga numele de război:

— *Nath Freuden Yellow Anchor Yellow Anchor Blue Cape Sextant*...

Restul îi scapă. Memoria îi dă greş. Se zbate mai departe:

— *Sextant Bleu du cap... du cap... du cap*...

Cade, cu nasul în cioburile de sticlă spartă, cu ochii sticloşi. Nu-i mai este frig. De fapt, nu mai simte nimic. E mort.

Capitolul XIII

Sprijinindu-se de unul dintre crenelurile fortăreţei, Édith observă parcarea cu ajutorul unui binoclu. Turnul *Transtaxen* nu mai este decât un obelisc carbonizat, o încrengătură de grinzi asfaltate care scârţâie în bătaia vântului şi uneori se prăbuşesc, luând cu ele secţiuni întregi de zidărie. Epava verticală geme la fiecare rafală şi lasă să plouă averse de cenuşă moale. Alunecări de teren interne o submineazā, ca şi cum toate etajele care o alcătuiesc ar fi decis să coboare în avalanşă şi să se îngrămădească la parter într-o grămadă de beton compact.

Grila parcării este plină de cadavre de bărbaţi, femei şi animale. Toţi *nocturnii* au pierit, fie ca urmare a luptei, fie din cauze naturale. Anonimii au început să tragă cadavrele spre crevasa mare. Femeile şi copiii s-au aplecat să tragă carcasele de chitină care deja se destrămau. Cu trupurile lor prost

inchegate, *nocturnii* îşi pierd treptat aripile şi picioarele. De îndată ce pui mâna pe ei, se prăbuşesc ca nişte fosile timpurii. Copiii adună aceste piese de schimb şi le încarcă pe umeri înainte de a se îndrepta spre crevasa care serveşte drept groapă comună. Cadavrele umane sunt mai greu de manevrat, deoarece căderea de cincizeci de etaje pe care au suferit-o le-a lăsat într-un chip jalnic. Bătrânele din trib fac tot posibilul să adune bucăţile împrăştiate în prelate mari.

Oboseala grea, cenuşie, se citeşte pe feţele tuturor. Nimeni nu vorbeşte. Bătrânii comunică prin gesturi. Doar copiii par să simtă vreo plăcere în a aduna resturile de *nocturni* cu care se luptă, folosind un fragment de picior pe post de sabie sau confecţionându-şi o pelerină din vitraliile fărâmiţate ale unei aripi.

Édith îşi ridică binoclul spre vârful turnului *Magnetic Tape*. Nimic nu se mişcă. Semnul a dispărut, balustrada s-a răsucit şi parapetul s-a prăbuşit. Ţevile sfărâmate sunt încurcate într-o încâlceală reptiliană inextricabilă. Totul miroase a masacru.

O atingere uşoară a surprins-o pe tânără. E micul preot de la Ministerul Culturii. Acoperit de bandaje, se sprijină într-o pereche de cârje. Faţa şi mâinile îi dispar sub o încrucişare de bandaje, tifon şi plasturi.

Probabil că a fost îndopat cu morfină, pentru că în unele locuri arsurile provocate de anonimi transpiră în pete gălbui.

— Aşa că asta e, spune el, sprijinindu-se de zidăria de piatră.

Părul său alb iese în smocuri hirsute din masca de ţesătură care îi serveşte drept faţă.

— Totul s-a terminat, confirmă Édith. Ultimele două panouri încă în funcţiune au fost aruncate în aer. Probabil că sunt foarte puţini supravieţuitori.

— Aşa că nu se vor mai lupta, observă preotul.

Édith nu se poate decide dacă este uşurat sau dezamăgit. În absenţa oricărui semn, anonimii vor domni de acum înainte ca stăpâni absoluţi. Este acesta începutul unei dinastii sau începutul decadenţei? Édith nu este departe de a fi în favoarea celei de-a doua variante. Privat de forţa unificatoare a urii reprezentată de santinele, nu cumva clanul parcărilor riscă să-şi vadă valorile slăbite?

Ca şi cum ar fi citit în mintea tinerei, preotul murmură:

— Se vor prăbuşi, religia lor se va înmuia... Nimic nu este mai rău decât pacea pentru a depăşi marile dogme. Oroarea numelui a fost cea care i-a unit, a fost calul lor de luptă, calul lor de ură. Acum că nimeni nu le mai contestă supremaţia, s-au săturat... Peste un an, mamele îşi vor creşte singure copiii,

peste doi se vor forma cupluri... Pe măsură ce bătrânii vor muri, preceptele religioase vor dispărea din memorie. Peste trei ani vor fi uitat până şi de existenţa nocturnelor... Ceea ce vezi acum, copilul meu, este sfârşitul unei civilizaţii.

Édith ridică din umeri. Nu-i pasă de oamenii anonimi şi de nebunia lor.

Se gândeşte la Kurt, care a fost recuperat din elicopterul doborât.

— Coloana vertebrală ruptă în două puncte, a spus maiorul.

Fostul mercenar a fost evacuat în spate, spre Almoha, fără ca Édith să apuce să-l vadă măcar un minut.

Pune binoclul pe cimentul zidului mic. Vântul suflă de un minut în direcţia fortului, iar buzele lui Édith au gust de oase. Scuipă, dar gustul înţepător persistă şi îi umple gura. Aşa că întoarce spatele parcării şi aleargă în întunericul turnului de veghe.

Preotul rămâne singur, bine înfipt în cârje, o mămăligă prost bandajată care priveşte la orizont, cu ochii plini de previziuni. Cenuşa îi pătează costumul de cleric, dar nu-i pasă. El aşteaptă.

Capitolul XIV

Safra îşi spală boneta de blană într-o baltă de apă de ploaie. Şi-a cusut rănile cât de bine a putut, dar durerea continuă să pulseze sub scamele bandajelor. Îşi freacă mecanic haina purpurie. Se simte ca o fată care-şi spală chiloţii sub chiuvetă la sfârşitul unei zile grele de muncă şi transpiraţie.

Aşa moare bătălia, pe gesturi înguste, fără grandoare. Te cureţi ca după opt ore de muncă murdară.

Se simte convalescentă. Exsanguinata de orice sentiment, ea se urmăreşte acţionând, împărţită în două. Imaginile luptei se estompează deja în memoria lui. Orele de furie, furie şi sânge se micşorează din minut în minut. În curând, nu vor fi altceva decât amintiri fără profunzime reală.

Safra se îndreptă. Cagula îi atârnă în mână ca o piele de pisică udă. Vântul nu a părut niciodată atât de rece. Rafalele sale împing sticla panoului în gol.

Se aude ca şi cum lopeţi de clopote ar fi aruncate în abis. Zidul jos distrus a transformat terasa într-o platformă liberă. Acoperişul este acum o casă cu pereţii zdrenţuiţi, o plută fără balustrade sau parapete, un pătrat de scânduri pentru naufragiaţii hămesiţi a căror cea mai mică crăpătură te-ar putea smulge în orice clipă.

— O plută... repetă Safra cu năduf.

Se simţea ciudat de fragilă, goală, iar această nouă impresie o înspăimânta. Până acum nu suferise niciodată de vertij, dar acum simţea un fel de apăsare de a fi atât de aproape de abis. Capul i se învârtea şi genunchii îi slăbiseră. Pentru o clipă s-a agăţat de o porţiune de ţeavă, ca un câine timid care caută contactul cu canisa... Îi este ruşine.

Bătălia, explozia, i-au deschis o paranteză în creier. O bulă de aer care îi parazitează procesele mentale şi refuză să dispară. Vidul a devenit brusc măsurabil. Bâzâie, un zgomot gol cu un refren sinucigaş. Safra îşi ascunde faţa în mâini. Îi este frică să nu alunece, să nu se rostogolească spre margine... să cadă!

Doamne! Niciodată nu va mai îndrăzni să doarmă pe terasă, aşa cum obişnuia să o facă. Acum va putea doar să închidă ochii şi să plutească în inconştienţă după ce va fi bine ancorată de un stâlp. Va trebui să trăiască ca o corabie ancorată. Oroarea situaţiei ei o

copleşeşte. Cât timp va mai putea ascunde acest cusur?

A încercat să se mişte, dar picioarele ei refuzau să se mişte în orice fel care le-ar fi adus mai aproape de abis.

— O plută... a spus din nou în sinea ei.

Dacă ar fi putut ghici cum se rostogoleau valurile sub pătratul terasei, şi-ar fi putut imagina acoperişul - desprins de pe creasta clădirii - plutind în derivă pe marea de nori. O epavă abandonată în voia capriciilor valurilor.

Greaţa i-a răsucit stomacul. Cu privirea, a căutat o frânghie, o frânghie, cu care să se lege. Fragmente din panoul pulverizat continuau să cadă în cascadă în gol, o ploaie cristalină, firimituri sclipitoare ale unui parbriz uriaş.

Safra râde cu durere. Pe câmpul de luptă propriu-zis, au rămas doar câteva cadavre. Explozia a măturat toate rămăşiţele, lipsind tribul de eroii săi morţi. Catastrofa este în mod ciudat... *dematerializată*. Nici un cadavru, nici un corp, nici o mutilare. Acolo unde ar trebui să fie zeci de cadavre în ipostaze dezordonate, nu există decât o jumătate de duzină de trupuri zăcând, albite de praful de ciment.

Holocaustul a fost şters, pus între paranteze. Safra este îngrozitor de frustrată. Ar vrea să-şi

contemple războinicii, să-i atingă, să-i jelească, dar explozia a făcut curăţenie. Santinelele nu au avut parte nici de bucuria victoriei, nici de consolarea înmormântărilor.

Safra se scutură. Ar vrea să coboare la etajul inferior, dar scara a dispărut, există doar această gaură căscată în mijlocul terasei, această gură înnegrită a unui vulcan nou-născut...

Se scufundă în dărâmături. Sub acoperiş este iadul. Când generatorul s-a rupt, a sfâşiat partiţiile în bucăţi. Bucăţi uriaşe de metal sunt înfipte în pereţi ca bucăţi de nicovală trase dintr-un tun înfipt până la gură. Funinginea a transformat locul într-o cameră neagră. Ferestrele – anterior dreptunghiulare – deschid rupturi în formă de stea în zidărie.

La acest nivel, cadavrele sunt mai numeroase, dar practic neidentificabile. Unda de şoc i-a aplatizat pe pereţi, comprimându-i până când viscerele le-au ţâşnit din gură şi anus.

Eviscerate şi zdrobite, trupurile au căzut apoi la pământ ca nişte saci de piele moale, lipsiţi de volum şi structură.

Safra se gândeşte cu dezgust că ar putea fi rulate ca nişte covoare sau păpuşi gonflabile. Nu va fi o înmormântare prea mare. Înjură printre dinţi.

Aici, protejată de vid de zidurile care o

înconjoară, se simte mai puţin vulnerabilă. Se îndreaptă spre puţul liftului, cimitirul vertical inventat de Boris Travel.

Pe măsură ce se apropie de uşa care dă în gol, simte o strângere de inimă în stomac, iar urechile au început să-i sune. Vertij!

Face un pas înapoi. O sudoare îngheţată o acoperă. I se pare din nou că abisul fredonează, cântă, că un curent de aer, o aspiraţie vicleană o împinge spre gaura întunecată a vechiului lift de marfă.

Se retrage, refugiindu-se aproape instinctiv în vechile ei apartamente. Dar nu a mai rămas prea mult din teritoriul ei. Păsările de pluş au ars, la fel şi pernele şi covoarele.

Vântul care se strecoară prin crăpăturile din turn scote gemete lungi şi plângăcioase. Safra crede că simte podeaua tremurând sub picioarele ei. Ştie că este o iluzie, dar nu-şi poate scoate din minte imaginea acoperişului în derivă, o plută de beton care se clatină pe norii înspumaţi.

O mână febrilă se odihneşte pe braţul ei. Se sperie. Este Nita Coolder-Hératique, a treia din Duvet Pourpre, o fetiţă rebelă pe care a luat-o cândva în patul ei în două sau trei rânduri. Jumătatea stângă a fetei este complet arsă. Una dintre urechi nu mai este decât un ciot de cartilaj..

— Stăpână... Oh, stăpână... a plâns, căzând în genunchi.

Safra îi mângâie părul. De ce este vântul atât de rece? Îşi rupe rafale de marginile aspre ale crăpăturilor cu furia unui animal care caută să intre într-o vizuină.

— O înmormântare frumoasă, murmură Safra, va trebui să organizăm o înmormântare frumoasă.

Capitolul XV

Clanul s-a adunat în jurul liftului. Safra se sprijină de un stâlp. Are nevoie de acest sprijin pentru a combate neliniştea pe care i-o provoacă gura deschisă a liftului. Palmele îi sunt transpirate pe ciment.

Cadavrele au fost aşezate pe jos cât de bine au putut. Uneori, prăştierii trebuiau să reasambleze puzzle-ul unor rămăşiţe, legând fragmentele în pachete improvizate.

Singurul mort demn de această înmormântare *războinică* este un tânăr gol şi palid. Este înţepenit, cu mâinile încleştate pe un disc de luptă. Safra crede că-şi aminteşte că îl cheamă Nath Freuden *Ancoră galbenă Sextant bleu du cap*... *Du cap*... A uitat restul. E frumos. Pictat de praful de ipsos care îi ascunde vânătăile. Arată ca o statuie, o figură culcată sculptată de o daltă meticuloasă.

— Haideţi! ordonă Safra.

Oficianţii îl apucă pe băiat de glezne şi de subsuori. Se clatină până la puţul liftului şi aruncă trupul în puţul de întuneric.

Timp de o secundă interminabilă, grupul îşi ţine respiraţia, aşteptând sunetul impactului, prăbuşirea cadavrului care îşi sapă groapa în mijlocul scheletelor îngrămădite de atâţia ani. Dar vântul şuieră, acoperind ecoul căderii. Safra oftă, uşurată de cine ştie ce nelinişti.

— Repede! ordonă unul dintre prăştierii.

Un cadavru urmează altuia, desfiguraţi, *anonimi*...

Safra se gândeşte. Şi-a făcut calculele. A rămas cu o jumătate de duzină de prăştierii, cinci adolescenţi nevătămaţi, patru copii de sex masculin, trei femei şi opt bărbaţi de vârstă mijlocie. Ceilalţi au fost ucişi, fie de explozia semnului, fie de a generatorului. Acoperişul este acum o dărâmătură, dar nimic nu este pierdut...

Dacă vrea ca, clanul să supravieţuiască, trebuie să preia controlul situaţiei cât mai repede posibil. Să dea tribului un motiv pentru a merge mai departe. Pentru moment, supravieţuitorii o privesc, goi şi tremurând. Ochii lor goi reflectă nedumerire totală. Safra se îndepărtează de stâlp. Şchiopătând, se urcă pe acoperiş. Are bărbaţi, femei... Destul cât să asigure descendenţi pentru trib, cât să repopuleze

terasa în câţiva ani. Acum nu se mai teme de viitor, ştie că oamenii din turn îşi vor recăpăta puterea şi gloria. E doar o chestiune de timp. Anonimii vor plăti. Mai devreme sau mai târziu, dar vor plăti!

O tânără prăştieră se apropie, cu un ochi acoperit, cu pieptul cicatrizat într-o diagonală purulentă.

— Asta e, stăpână, şopteşte ea, am găsit o bucată mare de tapet intact. Nailon. Pentru vopsea am topit gudronul care a fost folosit la înfundarea conductelor.

Safra face semn că detaliile nu au prea mare importanţă pentru ea.

— Haide, spuse ea, RIDICĂ-L!

Prăştierii au scos o rolă de folie de plastic dintre dărâmături şi au fixat-o de unul dintre stâlpii vechiului portic. Vântul a desfăşurat imediat bannerul, care a început să se agite în rafale. Pe bannerul improvizat erau desenate litere stângace. Literele lor curgeau, dar inscripţia *CHEWING MAGNETIC TAPE* poate fi citită fără dificultate.

În ciuda angoasei, Safra se urcă pe parapetul prăbuşit. Cu pumnul ridicat, încleştat, ea ţipă:

— Numele! Strigă Numele!

Treziţi brusc din toropeala lor, supravieţuitorii se ridică... Se bâlbâie, bâiguie, fredonează. Curând încep să ţipe:

— *MAGNETIC TAPE! MAGNETIC TAPE!*

Steagul flutură deasupra acoperişului, dar nimeni de jos nu l-a văzut. *Nu încă, cel puţin...*